

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL DE 5 JUDECĂTORI

Decizia penală nr. 174

Dosar nr.1/2018

Ședința publică din 27 iunie 2019

S-a luat în examinare pronunțarea asupra apelului formulat de către **Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție** împotriva sentinței penale nr. 292 din data de 11 mai 2018 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală, în dosarul nr.1/2015, privind pe inculpații **A., B., C., D. și E..**

Dezbaterile și susținerile părților și ale reprezentantului Ministerului Public au avut loc în ședința publică de la 27 mai 2019, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, încheiere ce face parte integrantă din prezenta decizie, când instanța, pentru a da posibilitatea reprezentantului Ministerului Public și inculpaților să depună concluzii scrise și având nevoie de timp pentru deliberare, în temeiul dispozițiilor art. 391 alin. (1) din Codul de procedură penală, a amânat succesiv pronunțarea la datele de 3 iunie 2019, 24 iunie 2019 și 27 iunie 2019.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL DE 5 JUDECĂTORI

Asupra apelului de față,

În baza actelor și lucrărilor din dosar, constată următoarele:

A. JUDECATA ÎN FOND

I. Prin sentința penală nr. 292 din data de 11 mai 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală în dosarul nr.1/2015, s-a dispus:

În baza art. 396 alin. (5) raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza a II-a din Codul de procedură penală, achitarea inculpatului C. (...), pentru săvârșirea infracțiunii de fals în declarații, în formă continuată, prevăzută de art. 326 din Codul penal cu referire la art. 28 din Legea nr. 176/2010, cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal.

În baza art. 396 alin. (5) raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I Cod procedură penală, a achitat pe inculpatul C., pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență prevăzută de art. 291 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 din Codul penal (pe relația cu A.).

În baza art. 396 alin. (5) raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I din Codul de procedură penală, a achitat pe inculpatul C., pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență prevăzută de art. 291 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 35 și art. 5 din Codul penal (pe relația cu A.).

În baza art. 396 alin. (5) raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I din Codul de procedură penală, a achitat pe inculpatul C., pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență prevăzută de art. 291 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 5 din Codul penal (pe relația cu E.).

În baza art. 396 alin. (5) raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I din Codul de

procedură penală, a achitat pe inculpatul C. pentru săvârșirea infracțiunii de efectuare de operațiuni economice ca acte de comerț incompatibile cu funcția în scopul obținerii pentru sine și pentru altul de bani, bunuri sau foloase necuvenite, prevăzută de art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000.

În baza art. 396 alin. (5) raportat la art. 16 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, a achitat pe inculpatul C. pentru săvârșirea infracțiunii de constituirea unui grup infracțional, prevăzută de art. 367 alin. (1) din Codul penal.

A constatat că inculpatul C. a fost reținut 24 de ore prin ordonanța din 10 martie 2011 emisă de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție în dosarul nr.P/2011, începând cu data de 10.03.2015, ora 11³⁵ până la data de 11.03.2015, ora 11³⁵.

În baza art. 396 alin. (5) raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I din Codul de procedură penală, a achitat pe inculpatul A. (...), pentru săvârșirea infracțiunii de cumpărarea de influență, prevăzută de art. 292 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

În baza art. 396 alin. (5) raportat la art. 16 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, a achitat pe inculpatul A. pentru săvârșirea infracțiunii de constituirea unui grup infracțional, prevăzută de art. 367 alin. (1) din Codul penal.

În baza art. 396 alin. (5) raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I din Codul de procedură penală, a achitat pe inculpatul E. (...), pentru săvârșirea infracțiunii de cumpărarea de influență, prevăzută de art. 292 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

În baza art. 396 alin. (5) raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I din Codul de procedură penală, a achitat pe inculpatul D. (...), pentru complicitate la infracțiunea de efectuare de operațiuni economice ca acte de comerț incompatibile cu funcția în scopul obținerii pentru sine și pentru altul de bani, bunuri sau foloase necuvenite, prevăzute de art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000.

În baza art. 396 alin. (5) raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I din Codul de procedură penală, a achitat pe inculpatul D. pentru săvârșirea infracțiunii de spălare de bani, prevăzută de art. 29 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 656/2002, modificată.

În baza art. 396 alin. (5) raportat la art. 16 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, a achitat pe inculpatul B. (...), pentru săvârșirea infracțiunii de constituirea unui grup infracțional, prevăzută de art. 367 alin. (1) din Codul penal.

În temeiul art. 404 alin. (4) lit. c) din Codul de procedură penală, a ridicat măsura asigurătorie a sechestrului instituit prin ordonanța din data de 22.06.2015 dată în dosar nr.....P/2011 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupției asupra:

- bunurilor mobile sau imobile aflate în proprietatea inculpatului C. până la concurența sumelor de 156.070 euro și 514.897,87lei;
- bunurilor mobile sau imobile aflate în proprietatea inculpatului A. până la concurența sumelor de 56.070 euro și 33.621,45 lei,
- bunurilor mobile sau imobile aflate în proprietatea inculpatului D. până la concurența sumei de 481.276,42 lei.

În temeiul art. 404 alin. (4) lit. c) din Codul de procedură penală, a ridicat măsura asigurătorie a sechestrului instituit prin ordonanța din data de 23.06.2015 dată în dosar nr.....P/2011 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și

Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupției, asupra bunurilor mobile sau imobile aflate în proprietatea inculpatului E. până la concurența sumei de 481.276,42 lei.

Conform art. 398 raportat la art. 275 alin. (3) din Codul de procedură penală, cheltuielile judiciare au rămas în sarcina statului.

Onorariul cuvenit apărătorilor desemnați din oficiu pentru inculpați, în sumă de câte 520 lei, a rămas în sarcina statului.

Pentru a dispune astfel, instanța de fond a reținut următoarele:

II. Prin rechizitoriul nr. .../P/2011 din data de 07 septembrie 2015 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Secția de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție, în temeiul art. 327 lit. a Cod procedură penală au fost trimiși în judecată inculpații:

- C. sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de fals în declarații în formă continuată, prevăzută de art. 326 din Codul penal cu referire la art. 28 din Legea nr.176/2010 cu aplicarea art.35 alin. (1) din Codul penal (13 acte materiale); trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, modificată, cu aplicarea art. 5 din Codul penal; trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr.78/2000, modificată, cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal și cu aplicarea art. 5 din Codul penal (două acte materiale); trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, modificată, cu aplicarea art. 5 din Codul penal; efectuare de operațiuni financiare ca acte de comerț incompatibile cu funcția în scopul obținerii pentru sine și pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite, prevăzută de art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000, modificată, și constituirea unui grup infracțional organizat prevăzută de art. 367 alin. (1) din Codul penal (în forma constituirii și în vederea pregătirii infracțiunii de folosire, la autoritatea vamală, a documentelor vamale de transport sau comerciale falsificate, prevăzută de art. 273 din Legea nr. 86/2006 – Codul Vamal), toate cu aplicarea art. 38 alin. (1) din Codul penal.

- A. sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de cumpărare de influență, prevăzută de art. 292 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, modificată, cu aplicarea art. 5 din Codul penal și constituirea unui grup infracțional organizat prevăzută de art. 367 alin. (1) din Codul penal (în forma constituirii și în vederea pregătirii infracțiunii de folosire, la autoritatea vamală, a documentelor vamale de transport sau comerciale falsificate, prevăzută de art. 273 din Legea nr. 86/2006 – Codul Vamal), toate cu aplicarea art. 38 alin. (1) din Codul penal.

- E. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de cumpărare de influență, prevăzută de art. 292 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, modificată, cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

- D. sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de complicitate la infracțiunea de efectuare de operațiuni financiare ca acte de comerț incompatibile cu funcția în scopul obținerii pentru sine și pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite, în forma prevăzută de art.48 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000, modificată, și spălare de bani, prevăzută de art. 29 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 656/2002, modificată, toate cu aplicarea art.38 alin. 1 Din Codul penal.

- B. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de constituirea unui grup infracțional organizat prevăzută de art. 367 alin. (1) din Codul penal (în forma constituirii și în vederea pregătirii infracțiunii de folosire, la autoritatea vamală, a documentelor vamale de transport sau comerciale falsificate, prevăzută de art.273 din Legea nr.86/2006 – Codul Vamal).

În esență, s-a reținut că inculpatul C., în perioada 2010 – 2015, aflat în exercitarea funcției de senator în Parlamentul României (2010 – 2013) și, ulterior, judecător la Curtea Constituțională (2013 – 2015), a pretins și primit de la omul de afaceri, inculpatul A., cu titlu de foloase necuvenite, mai multe bunuri, după cum urmează: în perioada 2010 – 2015, folosința gratuită, service-ul și asigurarea pentru autoturismul marca BMW Serie 5, cu numărul de înmatriculare (înmatriculat succesiv pe S.C. F. S.R.L., S.C. G. S.R.L., S.C. H. S.R.L. și S.C. I. S.R.L. – firme controlate de A.), în echivalent de 56.070 euro; folosința gratuită a postului telefonic cu numărul, înregistrat pe S.C. J. S.R.L., în cuantum de 24.648,11 lei; la data de 02.11.2011, suma de 1.200 lei (echivalentul a două articole de îmbrăcăminte pentru soția sa) iar în luna octombrie 2012, materiale electorale pentru campania electorală privind alegerile parlamentare (șase capsatoare, 150.000 de capse, 2/3 km de cordelină de 6 și alte materiale, toate pentru lipirea a 20.000 de afișe și alte materiale electorale) în cuantum total de 8.973,34 lei iar în schimbul acestor foloase necuvenite i-a promis inculpatului A. că va interveni și determina diferiți funcționari publici – din cadrul societăților și companiilor naționale cu capital de stat, ministere, autorități publice centrale și locale – să îndeplinească și să urgenceze realizarea unor acte ce intrau în atribuțiile de serviciu ale acestora pentru ca firmele controlate de inculpatul A. (cu interese în domenii de activitate diversă – energie, transport fier vechi ș.a.) să obțină contracte comerciale sau alt tip de facilități comerciale.

S-a mai reținut că, în perioada 2008 – 2012 (punctual în legătură cu campaniile electorale din 2008 și 2012), inculpatul C. a primit foloase electorale necuvenite în cuantum total de 100.000 euro (câte 50.000 de euro pe campanie) de la inculpatul A. în schimbul promisiunii de a interveni și determina diferiți funcționari publici din cadrul companiilor și societăților naționale, respectiv autorități publice centrale și locale, să îndeplinească și să urgenceze realizarea unor acte ce intrau în atribuțiile acestora de serviciu în folosul firmelor controlate de cumpărătorul de influență.

Totodată, inculpatul C., în perioada 2009 – 2015, în calitate de senator (2008 – 20013) și ulterior judecător de Curte Constituțională (decembrie 2013 – 2015), a pretins și primit, direct și indirect, de la cumpărătorul de influență E. mai multe foloase necuvenite în cuantum total de 481.276,42 lei, din care 360.269,42 lei reprezentau investiții în curs consemnate în lista activelor societății K. S.A. (una bucată tractor HI 504 cu remorcă și marfă aflată în custodie, respectiv contravaloarea a 80 bucăți struți, materiale de tip tâmplărie PVC și alte materiale de construcție pentru reabilitarea clădirilor de la ferma din, județul Gorj) și 121.007 lei reprezentau cheltuielile salariale pentru un număr de șase angajați în perioada 2011 - 2015, pe firma O2. (care lucrau în realitate la ferma din), în schimbul promisiunii de a interveni și determina diferiți funcționari publici din cadrul companiilor și societăților naționale, respectiv autorități publice centrale și locale, să îndeplinească și să urgenceze realizarea unor acte ce intrau în atribuțiile

acestora de serviciu în folosul firmelor controlate de cumpărătorul de influență E., cu interese în domeniul energiei.

De asemenea, în perioada 2010 – 2015, aflat în exercitarea funcției de senator în Parlamentul României și ulterior judecător la Curtea Constituțională, inculpatul C. a exercitat în fapt activități specifice calităților de asociat (perceperea de dividende), administrator (reprezentarea societății) și director general (operațiuni financiare ca acte de comerț), astfel cum sunt reglementate de Legea nr. 31/1990, modificată, în mod ocult și prin interpuși, încălcând dispozițiile de incompatibilitate, prevăzute de art. 102 lit. b) și c) raportat la art. 110 și art. 82 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 161/2003 (privind incompatibilitățile judecătorului de la Curtea Constituțională și senatorului).

Referitor la infracțiunea de grup infracțional organizat s-a reținut că, inculpatul C., începând cu luna august 2014, a constituit un grup infracțional organizat împreună cu inculpatul A. și inculpatul B., având drept scop crearea unui mecanism de eludare a obligațiilor față de statul român în activitatea comercială de export produse alimentare către Federația Rusă prin interpunerea Turciei (stat care nu avea impuse sancțiuni economice de export, așa cum avea Uniunea Europeană din partea Federației Ruse pentru exportul de produse agro-alimentare), mecanism care avea ca premisă folosirea la autoritatea vamală a documentelor de transport și comerciale falsificate (în sensul ascunderii provenienței reale a bunurilor – țară din Uniunea Europeană).

Tot în sarcina inculpatului C. s-a reținut că, în exercitarea funcțiilor de senator și respectiv, judecător la Curtea Constituțională, în perioada 2008-2015, a omis să declare în cele 13 declarații de avere din datele de 15.12.2008, 21.05.2009, 25.10.2010, 12.05.2011, 30.05.2012, 15.10.2012, 18.12.2012, 13.06.2013, 18.12.2013, 06.01.2014, 11.06.2014, 05.02.2015, 10.02.2015, faptul dobândirii de la fratele său, L., prin contractul de donație autentificat sub nr.718/25.02.2008 la BNP, a unui teren în suprafață de 10.000 mp, cu nr. cadastral 319, situat în

Cu privire la activitatea infracțională a inculpatului A. s-a reținut că în perioada 2010 – 2015, a dat inculpatului C., aflat în exercitarea funcției de senator în Parlamentul României (2010 – 2013) și, ulterior, judecător la Curtea Constituțională (2013 – 2015), **foloase necuvenite**, respectiv: în perioada 2010 – 2015, folosința gratuită, service-ul și asigurarea pentru autoturismul marca BMW Serie 5, cu numărul de înmatriculare (înmatriculat succesiv pe S.C. F. S.R.L., S.C. G. S.R.L., S.C. H. S.R.L. și S.C. I. S.R.L. – firme controlate de A.), în echivalentul sumei de 56.070 euro; folosința gratuită a postului telefonic cu numărul, înregistrat pe S.C. J. S.R.L., în cuantum de 24.648,11 lei; la data de 02.11.2011, suma de 1.200 lei (echivalentul a două articole de îmbrăcăminte pentru soția acestuia) și în luna octombrie 2012, materiale electorale pentru campania electorală privind alegerile parlamentare: șase capsatoare, 150.000 de capse, 2/3 km de cordelină de 6 și alte materiale, toate pentru lipirea a 20.000 de afișe și alte materiale electorale, în cuantum total de 8.973,34 lei, în schimbul promisiunii inculpatului C. că **va interveni și determina** diferiți funcționari publici – din cadrul societăților și companiilor naționale cu capital de stat, ministere, autorități publice centrale și locale – să îndeplinească și să urgenceze realizarea unor acte ce intrau în atribuțiile de serviciu ale acestora pentru ca firmele controlate de inculpatul A. (cu interese în domenii de activitate diversă – energie, transport fier

vechi ș.a.) să obțină contracte comerciale sau alt tip de facilități comerciale.

Totodată, începând cu luna august 2014, inculpatul A. a constituit un grup infracțional organizat împreună cu inculpații C. și B., având drept scop crearea unui mecanism de eludare a obligațiilor față de statul român în activitatea comercială de export produse alimentare către Federația Rusă prin interpunerea Turciei (stat care nu avea impuse sancțiuni economice de export, așa cum avea Uniunea Europeană din partea Federației Ruse pentru exportul de produse agro-alimentare), mecanism care avea ca premisă folosirea la autoritatea vamală a documentelor de transport și comerciale falsificate (în sensul ascunderii provenienței reale a bunurilor – țară din Uniunea Europeană).

Referitor la activitatea infracțională desfășurată de inculpatul E. s-a reținut că, în perioada 2009 – 2015, **a dat** inculpatului C., aflat în exercitarea funcției de senator în Parlamentul României (2010 – 2013) și, ulterior, judecător la Curtea Constituțională (2013 – 2015), direct și indirect, mai multe foloase necuvenite în cuantum total de 481.276,42 lei, din care 360.269,42 lei reprezentau investiții în curs consemnate în lista activelor societății K. S.A. (una bucată tractor HI 504 cu remorcă și marfă aflată în custodie, respectiv contravaloarea a 80 bucăți struți, materiale de tip tâmplărie PVC și alte materiale de construcție pentru reabilitarea clădirilor de la ferma din) și 121.007 lei reprezentau cheltuielile salariale pentru un număr de șase angajați în perioada 2011 - 2015, pe firma O2. (care lucrau în realitate la ferma din), în schimbul promisiunii inculpatului C. de a interveni și determina diferiți funcționari publici din cadrul companiilor și societăților naționale, respectiv autorități publice centrale și locale, să îndeplinească și să urgenceze realizarea unor acte ce intrau în atribuțiile acestora de serviciu în folosul firmelor controlate de cumpărătorul de influență, cu interese în domeniul energiei.

În conturarea activității infracționale a inculpatului D. s-a reținut că, în perioada 2010 – 2015, cu intenție, i-a înlesnit și l-a ajutat pe inculpatul C. în săvârșirea faptei de efectuare de operațiuni financiare ca acte de comerț incompatibile cu funcția (de senator și judecător de Curte Constituțională) și a acceptat să acționeze în mod ocultat și disimulat în sensul asumării în mod nereal a calității de proprietar al fermei, efectuând pentru inculpatul C. diferite acte de gestionare și administrare a fermei, inclusiv operațiuni financiare ca acte de comerț (negocieri, contracte ș.a.), cunoscând realitatea surselor de finanțare și realitatea proprietarului fermei (exploatației agricole), în scopul obținerii pentru sine a unui folos necuvenit în cuantum total de 34.335 lei, reprezentând contravaloarea beneficiilor salariale necuvenite plătite de inculpatul E. prin Asociația O2. și pentru altul (inculpatul C.) a unui folos necuvenit în cuantum total de 481.276,42 lei, din care 360.269,42 lei reprezentau investiții în curs consemnate în lista activelor societății K. S.A. (una bucată tractor HI 504 cu remorcă și marfă aflată în custodie, respectiv contravaloarea a 80 bucăți struți, materiale de tip tâmplărie PVC și alte materiale de construcție pentru reabilitarea clădirilor de la ferma din) și 121.007 lei reprezentau cheltuielile salariale pentru un număr de șase angajați în perioada 2011 - 2015, pe firma O2. (care lucrau în realitate la ferma din).

În sarcina inculpatului D. s-a mai reținut că, în perioada 2010 – 2015, cu intenție, a ascuns și disimulat adevărata natură a provenienței și proprietății fermei din, și drepturilor asupra acesteia (care, de facto, era o societate comercială cu răspundere limitată aparținând inculpatului C.), respectiv a beneficiilor rezultate, în

quantum de 481.276,42 lei, prin asumarea rolului de proprietar ocult al acesteia, cunoscând că provin din infracțiunea prevăzută de art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000.

Cu privire la activitatea infracțională a inculpatului B. s-a reținut că, începând cu luna august 2014, a constituit un grup infracțional organizat împreună cu inculpații C. și A., având drept scop crearea unui mecanism de eludare a obligațiilor față de statul român în activitatea comercială de export produse alimentare către Federația Rusă prin interpunerea Turciei (stat care nu avea impuse sancțiuni economice de export, așa cum avea Uniunea Europeană din partea Federației Ruse pentru exportul de produse agro-alimentare), mecanism care avea ca premisă folosirea la autoritatea vamală a documentelor de transport și comerciale falsificate (în sensul ascunderii provenienței reale a bunurilor – țară din Uniunea Europeană).

Prin actul de sesizare s-a mai dispus, în temeiul dispozițiilor art. 314 alin. 1 lit. a) teza a II-a rap. la art. 16 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, *clasarea prin stingerea acțiunii penale* cu privire la inculpatul C., sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de efectuare de operațiuni financiare ca acte de comerț incompatibile cu funcția în scopul obținerii pentru sine și pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite, prevăzută de art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000 modificată (în legătură cu S.C. M. S.R.L.), favorizarea făptuitorului, prevăzută de art. 269 din Codul penal și folosirea în orice mod direct sau indirect de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații dacă este folosită în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite, prevăzută de art. 12 lit. b) din Legea nr. 78/2000.

În baza art. 314 alin. (1) lit. a) teza I raportat la art. 16 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură penală s-a dispus prin actul de sesizare și *clasarea cauzei prin neexercitarea acțiunii penale* cu privire la suspectii N. și O., sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de constituirea unui grup infracțional organizat (în forma constituirii și în vederea pregătirii infracțiunii de folosire, la autoritatea vamală, a documentelor vamale de transport sau comerciale falsificate, prevăzută de art. 273 din Legea nr. 86/2006 – Codul Vamal), prevăzută de art. 367 alin. (1) din Codul penal.

Totodată, în temeiul art. 46 alin. 1 raportat la art. 63 alin. (1) și la art. 43 alin. (2) lit. c) din Codul de procedură penală s-a dispus *disjungerea cauzei și reunirea acesteia* pentru continuarea cercetărilor în dosarul nr.P/2015 față de A., sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de dare de mită, prevăzută de art. 290 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 5 din Codul penal (pe relația cu P.) și cumpărare de influență, prevăzută de art. 292 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, modificată, cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal [anterior prevăzută de art. 6¹ din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 41 alin. (2) din Codul penal] cu aplicarea art. 5 din Codul penal (pe relația cu C. – două elemente materiale) și față de P., sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de complicitate la folosirea influenței de către o persoană care îndeplinește o funcție de conducere în partid în scopul obținerii pentru sine ori pentru altul de alte foloase, prevăzută de art. 48 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 13 din Legea nr. 78/2000, modificată, cu aplicarea art. 35 alin. (1) și art. 5 din Codul penal și luare de mită, prevăzută de art. 289 alin. (1) din Codul penal

raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 5 din Codul penal, toate cu aplicarea art. 38 alin. (1) din Codul penal.

Disjungerea cauzei și continuarea cercetărilor într-un nou dosar a fost dispusă prin actul de sesizare, în baza dispozițiilor art. 46 alin. (1) raportat la art. 63 alin. (1) din Codul de procedură penală, față de Q. și R., sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de folosirea influenței de către o persoană care îndeplinește o funcție de conducere în partid în scopul obținerii pentru sine ori pentru altul de alte foloase, prevăzută de art. 13 din Legea nr. 78/2000 modificată cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

Întemeiat pe aceleași dispoziții procedurale, în cauză s-a dispus *disjungerea cauzei și continuarea cercetărilor într-un nou dosar* cu privire la:

- celelalte aspecte de fapt consemnate în procesul verbal de sesizare din oficiu din 5.10.2011, în vederea verificării aspectelor de legalitate a exproprierilor din timpul mandatelor lui S., Ș., T. și Ț. (directori în cadrul SNLO, Complexului Energetic Rovinari, Complexului Energetic Turcenii și respectiv președinte al Federației Naționale Mine Energie), inclusiv în raport cu modificările Legii nr. 85/2003 (Legea minelor) cu privire la noi proceduri de expropriere pentru cauză de utilitate publică;

- elementele materiale ale instigării la fals în înscrisuri sub semnătură privată săvârșită de U. față de martorul – denunțator V. pe relaționarea C. – U. – W. (consemnate în procesul verbal din 23.02.2015);

- elementele materiale care fac obiectul sesizării din 12.02.2015 privind posibile fapte de corupție ale numitului C. legate de deținerea unor terenuri pe raza comunei;

- elementele materiale ale unei infracțiuni de abuz în serviciu, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. (1) din Codul penal, care fac obiectul sesizării din 5.03.2015 formulate de S.C. X. S.A, prin reprezentant legal Y.;

- elementele materiale ale unei infracțiuni de abuz în serviciu, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. (1) din Codul penal, care fac obiectul sesizării din 24.02.2015, formulate de Z. împotriva numiților C. și Ț., precum și

- verificarea condițiilor privind suportarea de către A. a cheltuielilor cu apartamentul lui C. din

În ceea ce privește sesizările anonime din 11.02.2015, respectiv 15.02.2015 ș.a. din prezenta cauză, în temeiul art. 315 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală s-a dispus clasarea, întrucât nu întrunesc condițiile de fond și formă esențiale ale unei sesizări.

Tot prin actul de sesizare s-a dispus în temeiul art. 315 alin. (1) lit. b) raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală – fapta nu este prevăzută de legea penală -, *clasarea* elementelor de fapt reclamate de A1. în data de 2.02.2015 și 3.07.2015 cu privire la legalitatea semnăturii aplicate de numitul C., în calitate de prefect, pe titlul de proprietate nr.101601 cod 082396 din 10.11.1992, emis pe numele B1. și respectiv pe Hotărârea nr.161 a Comisiei județene pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor din 14.09.1992, deoarece infracțiunea de conflict de interese, prevăzută de art. 301 alin. (1) din Codul penal, nu era în vigoare la data săvârșirii faptei din 1992.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția penală la data de 9 septembrie 2015, sub nr.1/2015, iar, prin **încheierea nr. 864 din data de 6 noiembrie 2015** Judecătorul de cameră preliminară a respins, ca nefondate, cererile și excepțiile formulate de inculpații C., E., D. și B., prin apărătorii aleși, a constatat legalitatea sesizării instanței, a administrării probelor și efectuării actelor de urmărire penală în cauză de către procuror și a dispus începerea judecării.

Împotriva încheierii prin care s-a dispus începerea judecării au formulat contestații, în termen legal, inculpații E. și B., respinse prin **încheierea nr. 1/C din 6 ianuarie 2016** pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală în dosarul nr.1/2015.

După parcurgerea etapei camerei preliminare a fost fixat prim termen de judecată la data **3 februarie 2016** când, față de lipsa de apărare a inculpatului A., cauza s-a amânat la data de **24 martie 2016**.

La acest termen de judecată, Înalta Curte, în conformitate cu dispozițiile art. 374 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, a dat citire actului de sesizare a instanței, după care a adus la cunoștința inculpaților prevederile art. 374 alin. (4) și art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală. Inculpații C., A., B., D. și E., după consultarea apărătorilor aleși, au învederat instanței că nu doresc să beneficieze de dispozițiile privind judecarea cauzei conform procedurii simplificate.

La același termen de judecată, în conformitate cu dispozițiile art. 374 alin. (2) din Codul de procedură penală, s-a adus la cunoștința inculpaților C., A., B., D. și E. acuzațiile care li se aduc prin actul de inculpare, dreptul de a da o declarație, situație în care tot ceea ce vor declara va putea fi folosit împotriva lor, precum și dreptul la tăcere conferit de dispozițiile art. 10 alin. (4) din Codul de procedură penală. Toți cei cinci inculpați au precizat că doresc să dea declarații în cauză, audierea acestora fiind realizată pe parcursul mai multor termene.

Totodată, la termenul de judecată din **24 martie 2016**, apărătorii aleși ai inculpatului C. au invocat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 66 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale susținând, în esență, că această normă instituie o garanție a exercitării mandatului de judecător al Curții Constituționale, diferită de cea conferită altor demnitari, respectiv magistrați, parlamentari și miniștrii, ceea ce impunea necesitatea obținerii unui aviz pentru arestarea și trimiterea în judecată a inculpatului C., cu efecte și asupra neconstituționalității dispozițiilor art. 281 alin. (1) lit. a)-d), art. 16 alin. (1) lit. e), art. 96 alin. (6), art. 421 și art. 448 din Codul de procedură penală și, pe cale de consecință, au solicitat înlăturarea mijloacelor de probă obținute în cursul urmăririi penale și din perspectiva Deciziei nr. 51/2016 a Curții Constituționale. Ambele cereri formulate de inculpat au fost respinse prin încheierea din data de **31 martie 2016** pentru considerentele arătate pe larg în cuprinsul încheierii, rămasă definitivă prin decizia penală nr. 123 din 30 mai 2016, pronunțată de Completul de 5 judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție în dosarul nr.1/2016 prin care a fost respins, ca nefondat, apelul formulat de inculpatul C..

La termenul de judecată din data de **14 octombrie 2016**, instanța a admis, în parte, cererile de probatorii formulate de inculpații C., A., D. și E. de audiere a

martorilor, ascultarea în ședință publică a conținutului convorbirii telefonice dintre inculpații C. și A. din data de 8 august 2014, redată în procesul verbal din data de 23 februarie 2015, a probei cu înscrisuri în circumstanțiere și în dovedirea împrejurărilor faptice, depuse de inculpați la dosarul cauzei, iar la termenul de judecată din data de **4 noiembrie 2016**, a admis cererea de probatorii formulată de inculpatul C., prin apărători aleși, de audiere în ședință publică a înregistrării convorbirii telefonice din data de 22 ianuarie 2015, ora 12:05, pretins a fi purtată între inculpat și martorul U..

Prin încheierea din data de **5 decembrie 2016**, a fost respinsă cererea reiterată de inculpatul C., prin apărător ales, de înlăturare a probatoriului administrat în cursul urmăririi penale și din perspectiva incidenței Deciziei nr. 383/2015 a Curții Constituționale.

La termenul de judecată din data de **3 martie 2017**, instanța a admis cererea formulată de inculpatul C. și a dispus efectuarea unei adrese la Direcția Națională Anticorupție - Structura centrală - Secția de combatere a corupției și a infracțiunilor asimilate pentru a comunica transcriptul integral al convorbirilor telefonice efectuate de inculpat în perioada 23 februarie 2015 - 10.03.2015 și care au legătură cu prezenta cauză. Prin adresa nr.P/2011 din 30 martie 2017, Direcția Națională Anticorupție - Structura centrală - Secția de combatere a corupției și a infracțiunilor asimilate a comunicat instanței că la dosar se regăsesc toate procesele verbale de certificare a convorbirilor redade și că au fost identificate 15 convorbiri telefonice purtate de V., U. și W. care nu au fost redade și ar putea avea legătură cu prezenta cauză, redarea acestor convorbiri fiind înaintată, inițial, instanței la data de 16 iunie 2017 și în formă certificată de procuror, împreună cu suportul digital la data de 23 mai 2017 (filele 194, 202-229, Vol. 4 dos. instanță).

Prin încheierea din data de **21 iunie 2017** instanța a respins cererea în completare formulată de inculpatul C., prin apărător ales, de a se efectua o nouă adresă la Direcția Națională Anticorupție în vedere depunerii transcriptului integral al tuturor convorbirilor telefonice și comunicațiilor purtate între V., U. și W., în perioada 23.02.2015 - 10.03.2015 și ascultarea în ședință publică.

La termenul de judecată din data de **2 noiembrie 2017**, instanța a procedat la audierea în ședință publică a convorbirii telefonice din data 8 august 2014, ora 20:04:32, purtată între inculpații C. și A. și redată în procesul verbal din 3 iunie 2015, probă încuviințată inculpatului C., prin încheierea din 14 octombrie 2016, în dovedirea împrejurării că această convorbire nu a fost redată integral în procesul verbal și a vizat alte aspecte decât cele reținute de acuzare.

După audiere, inculpații C. și A. nu au avut de făcut obiecțiuni cu privire la conținutul înregistrării, inculpatul C. precizând că își recunoaște vocea dar nu poate preciza dacă la acel moment au existat și alte replici între cei doi interlocutori sau doar cele din înregistrare, întrucât nu a primit decât procesul verbal de transcriere.

La același termen, s-a procedat la audierea în ședință publică a convorbirii telefonice din data de 22 ianuarie 2015, ora 12.05, redată în procesul verbal din data de 30 iulie 2015, când instanța, reprezentantul Ministerului Public și inculpații au constatat existența unei neconcordanțe cu privire la ora la care s-ar fi purtat acea convorbire menționată în procesul verbal de redare și actul de sesizare (12:05) și cea menționată pe suportul digital unde se notează intervalul orar 8:24:08-08:25:10, inculpatul C. și apărătorii acestuia susținând, în plus, existența unei erori și cu

privire la data purtării acelei convorbiri telefonice, determinat de faptul că inculpatul s-a aflat între orele 8:00- 8:15, în ziua de 22 ianuarie 2015, la sediul D.N.A. iar procesul-verbal întocmit la data de 30 iulie 2015, ora 15:40, unde este redată și convorbirea telefonică din data de 22 ianuarie 2015, cuprinde înregistrări efectuate în baza mandatelor emise de instanța supremă în perioada 12 septembrie 2014 – 9 ianuarie 2015, prin urmare, acea convorbire a fost înregistrată fără autorizație legală.

Prin adresa nr. 1219/VIII/1/2016 din data de 7 decembrie 2017, Direcția Națională Anticorupție a comunicat instanței că în urma verificărilor efectuate s-a constatat că în procesul-verbal de redare din data de 30 iulie 2015, în mod eronat a fost menționată ora 12.05 pentru convorbirea telefonică din 22 ianuarie 2015, eroare preluată și în actul de sesizare, intervalul orar în care s-a desfășurat convorbirea este 08:24:08-08:25:10, astfel cum se poate constata din conținutul fișierului „TranlatedPri.xml” aferent fișierului audio „0000000085224075.wav” (fila 100, Vol.6 dos. instanță).

La termenul de judecată din data de **19 ianuarie 2018**, față de conținutul adresei nr.1219/VIII/1/2016 din data de 7 decembrie 2017, comunicată de Direcția Națională Anticorupție, inculpatul C., prin apărători aleși, a formulat o nouă cerere de probatorii, respectiv de emitere a unei adrese către D.N.A. pentru a depune la dosarul cauzei procesul-verbal de punere în executare a mandatului de aducere a inculpatului C. la această instituție, o copie a registrului de intrări - ieșiri al D.N.A. și a referatului nr. 4610/VIII/1/2017 la care se face trimitere în cuprinsul adresei, pentru a dovedi că aspectele comunicate de parchet nu sunt reale.

Prin încheierea din data de **7 martie 2018** instanța a prorogat pronunțarea asupra cererilor formulate de inculpații C., A. și B. referitoare la excepția nulității absolute și înlăturarea mijloacelor de probă, astfel cum au fost formulate în scris și susținute la termenul de judecată din 26 februarie 2018.

Prioritar analizării materialului probator administrat în cauză în cele două etape procesuale (urmărire penală și cercetare judecătorească) și fără a se pronunța expres, prin sentință, având în vedere dispozițiile art. 396 raportat la art. 404 din Codul de procedură penală privind rezolvarea acțiunii penale și sub acest aspect conținutul dispozitivului, Înalta Curte a analizat cererile inculpaților C., A. și B., astfel cum au fost susținute la termenul de judecată din data de 26 februarie 2018, reținând următoarele:

Prin cererile formulate la data de 2 noiembrie 2017 (completată la data de 26 februarie 2018) pentru inculpatul C., la data de 19 februarie 2018 pentru inculpatul A. și la data de 22 februarie 2018 pentru inculpatul B., apărătorii aleși ai inculpaților au solicitat instanței, în considerarea Deciziilor nr. 302/2017, nr. 51/2016 și nr. 22/2018 ale Curții Constituționale, să constate nulitatea absolută a probelor obținute cu încălcarea normelor privind competența materială a organelor de urmărire penală, cu referire la art. 143 alin. (1) teza finală și alin. (4) din Codul de procedură penală, și pe cale de consecință, excluderea lor din materialul probator.

În esență, argumentele invocate de inculpați au vizat faptul că mandatele de supraveghere tehnică, inclusiv autorizațiile de interceptare a convorbirilor tehnice precum și redarea în formă scrisă a convorbirilor telefonice interceptate în cauză au fost puse în executare, respectiv au fost efectuate, urmare dispozițiilor date de

procuror, de către S.R.I. sau M.A.I.-D.G.I.P.I., instituții care nu fac parte din categoria organelor de cercetare penală sau lucrători specializați din cadrul poliției judiciare, astfel cum a apreciat Curtea Constituțională în Decizia nr. 51/2016. Criticile inculpaților au vizat toate probele administrate în cauză sau relevate de procuror în susținerea acuzațiilor aduse inculpaților (inclusiv cele obținute în alte cauze, respectiv dosarul nr.P/2010, nr.P/2010 și nr.P/2014 dosar conexat la prezenta cauză și ulterior, disjuns prin rechizitoriul nr.P/2011), efectuate atât sub imperiul normelor penale și procedurale anterioare cât și al noului Cod penal și de procedură penală.

Inculpații C. și A. au invocat și faptul că, în cauză au fost efectuate înregistrări ale convorbirilor telefonice purtate de inculpați de către Serviciul Român de Informații, în baza unor mandate acordate potrivit Legii nr. 51/1991, în condițiile în care obiectul prezentei cauze nu se încadrează în cazurile prevăzute de art. 3 din Legea nr. 51/1991.

În analiza efectelor deciziilor Curții Constituționale asupra probelor administrate în cauză, instanța de fond a apreciat că se impune a fi făcută o primă distincție între activitățile de strângere de probe prin interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor, realizate anterior datei de 1 februarie 2014 și întemeiate pe dispozițiile art. 91¹ și următoarele din Codul de procedură penală anterior, cele efectuate după intrarea în vigoare a noului Cod penal și de procedură penală și activitățile de supraveghere tehnică desfășurate în baza unui mandat emis în condițiile Legii nr. 51/1991 (anterior sau ulterior datei de 1 februarie 2014).

Astfel, prin decizia Curții Constituționale nr. 51 din 16 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial nr. 190 din data de 14 martie 2016, a fost admisă excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că sintagma „*ori de alte organe specializate ale statului*” din cuprinsul dispozițiilor art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală este neconstituțională.

Din examinarea considerentelor acestei decizii se constată că activitățile de supraveghere tehnică realizate în baza unui mandat emis în condițiile Legii nr. 51/1991 (art. 14 - art. 21 din legea specială) nu intră sub incidența efectelor acestei decizii, având în vedere atât sediul reglementării (legea specială și Codul de procedură penală) cât și obiectul acestor activități care nu vizează sfera investigațiilor penale la care se face referire în cuprinsul paragrafului 34 [singurele organe care pot participa la îndeplinirea procedurilor probatorii la care se referă art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt organele de urmărire penală având în vedere limitările impuse de dispozițiile art. 138 alin. (1) lit. a) - e) din Codul de procedură penală], ci o instrucție penală justificată de apărarea securității naționale.

S-a mai constatat că aspectele relevate de inculpații C. și A. în sensul că, aceste mandate de supraveghere tehnică întemeiate pe dispozițiile art. 14 – art. 21 din Legea nr. 51/1991 sunt nelegale, întrucât obiectul prezentei cauze nu se încadrează în cazurile prevăzute de art. 3 din Legea nr. 51/1991, nu pot face obiectul verificărilor sub aspectul legalității administrării probei, în condițiile în care nu au fost invocate în procedura de cameră preliminară, iar prin hotărârea pronunțată în acea fază procesuală s-a apreciat cu privire la legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală.

Efectele Deciziei nr. 51/2016 a Curții Constituționale se referă la măsurile de supraveghere tehnică dispuse în baza art. 142 din Codul de procedură penală și, ca

atare, nu pot fi extinse și asupra altor dispoziții legale, cu atât mai mult la prevederile art. 91¹ și următoarele din Codul de procedură penală anterior, care limitau sfera organelor ce puteau efectua interceptări, la procuror și organul de urmărire penală, iar considerentele pentru care s-a apreciat că dispozițiile art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt neconstituționale au vizat lipsa de predictibilitate și claritate a legii doar cu referire la sintagma „sau alte organe specializate ale statului”.

Fără a ignora cele statuate de Curte în paragraful 52, extinderea efectelor deciziei și la activitățile de interceptare și înregistrare a comunicărilor și convorbirilor executate de către alte organe specializate ale statului anterior datei de 1 februarie 2014, care s-au făcut în temeiul unor norme penale prezumate constituționale și apreciate ca atare de către instanța de contencios constituțional în mai multe decizii, ar conduce la nesocotirea principiului instituit de art. 147 alin. (4) din Constituție și acordării unor valențe mai largi efectelor deciziei sub aspectul întinderii lor în timp decât cele ale abrogării normei. Mai mult, aspectele legate de necompetența organului de cercetare penală care a pus în executare mandatele de interceptare putea fi invocată și anterior pronunțării deciziei Curții Constituționale, împrejurare ce nu a fost relevată de niciunul dintre inculpați din prezenta cauză.

Față de toate aceste argumente, Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală a apreciat că efectele Deciziei nr. 51/2016 nu pot fi extinse și la activitățile de strângere de probe prin interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor, realizate anterior datei de 1 februarie 2014 și întemeiate pe dispozițiile art. 91¹ și următoarele din Codul de procedură penală anterior, precum și la activitățile de supraveghere tehnică desfășurate în baza unui mandat emis în condițiile Legii nr. 51/1991 (anterior sau ulterior datei de 1 februarie 2014), astfel că aceste probe nu puteau fi excluse și înlăturate din ansamblul probator administrat, fără a avea relevanță dacă au fost obținute în prezenta cauză sau în alte cauze.

Pe cale de consecință, pentru aceleași argumente, instanța de fond a apreciat că nici efectele Deciziilor Curții Constituționale nr. 302/04.05.2017 și nr. 22/18.01.2018 nu pot fi aplicate activităților de strângere de probe prin interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor, realizate anterior datei de 1 februarie 2014 și întemeiate pe dispozițiile art. 91¹ și următoarele din Codul de procedură penală anterior și nici activităților de supraveghere tehnică desfășurate în baza unui mandat emis de în condițiile Legii nr. 51/1991 (anterior sau ulterior datei de 1 februarie 2014).

În ceea ce privește activitățile de strângere de probe prin interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate după intrarea în vigoare a noului Cod penal și a Codului de procedură penală, Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală a reținut că efectele Deciziei nr. 51/2016 pot fi analizate și în cauzele aflate în curs de judecată la momentul publicării deciziei în Monitorul Oficial, chiar dacă a fost depășită etapa camerei preliminare, ipoteză care se regăsește și prezenta cauză.

Astfel, în doctrină s-a apreciat că principiul neretroactivității este respectat și în cazul în care decizia de constatare a neconstituționalității s-ar aplica proceselor în curs, nefinalizate printr-o hotărâre judecătorească întrucât, de efectele declarării neconstituționale a unui text legal, o instanță judecătorească investită cu

soluționarea cauzei nu poate face abstracție, teză preluată ulterior și de jurisprudența instanței supreme (Decizia în interesul legii nr. 477/2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secțiunile Unite, publicată în M. Of. nr. 761 din 15.10.2012).

În analiza efectelor Deciziei nr. 51/2016 asupra cauzei deduse judecării, instanța de fond a reținut că în considerentele acesteia se statuează că realizarea supravegherii tehnice, ca procedeu probator, cu încălcarea condițiilor legale prevăzute de art. 138 – art. 146 din Codul de procedură penală, inclusiv a celor referitoare la organele abilitate să pună în executare mandatul de supraveghere, are ca efect nulitatea probelor astfel obținute (...) astfel că neregularitatea determinată de calitatea organului care a executat metodele de supraveghere tehnică nu poate fi încadrată decât în categoria nulităților virtuale și relative, reglementate de art. 282 din Codul de procedură penală, deoarece nu se regăsesc în niciuna dintre ipotezele prevăzute în dispozițiile art. 281 alin. (1) din Codul de procedură penală.

Reținând că, în cauză, orice activități de supraveghere tehnică realizate de către alte organe decât cele de urmărire penală sunt sancționate cu nulitatea relativă, în raport cu succesiunea în timp a Deciziilor Curții Constituționale nr. 51/2016 și nr. 302/2017 și prezumția de constituționalitate a oricărei dispoziții legale, instanța de fond a apreciat că se impune a se analiza îndeplinirea cerințelor cerute de norma legală, respectiv producerea unei vătămări a drepturilor părților ori ale altor subiecți procesuali principali și dacă acea vătămare nu poate fi înlăturată altfel decât prin desființarea actului.

Din conținutul actelor și lucrărilor dosarului rezultă că după data de 1.02.2014, interceptările convorbirilor telefonice și alte activități de supraveghere tehnică efectuate în baza mandatelor nr. 0086/25.02.2014, nr. 00422/22.08.2014 emise de Înalta Curte de Casație și Justiție, declassificate potrivit mențiunilor din adresa nr. 67/CDC din 27.05.2014, au fost realizate de către alte organe decât de procuror sau ofițerii de poliție judiciară, respectiv de către S.R.I. sau M.A.I.-D.G.I.P.I., în baza dispoziției procurorului (astfel cum rezultă din conținutul adreselor nr. 2438/C/2014 din datele de 09.01.2015, 10.10.2014, 10.11.2014, 10.12.2014 și 12.09.2014 - filele 90, 92, 100, 104 și 110, vol. 7 d.u.p.), care nu fac parte din categoria organelor de cercetare penală sau a ofițerilor de poliție judiciară în sensul art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală, prin urmare, mijloacele de probă obținute în această modalitate sunt sancționate cu nulitatea relativă potrivit Deciziei nr. 51/2016.

Fiind o nulitate relativă, instanța de fond a considerat că trebuie analizat dacă prin dispozițiile legale privind realizarea procedurii probator, ca efect al Deciziei nr. 51/2016, au fost vătămăte drepturile inculpaților (respectiv, dreptul la un proces echitabil, la viață intimă și familială și privată precum și dreptul la secretul corespondenței), vătămare ce trebuie dovedită de către cel care o invocă și dacă acea vătămare nu poate fi înlăturată în alt fel decât prin excluderea probatoriului nelegal obținut.

Referitor la prima cerință s-a constatat că, în cauză, în cursul cercetării judecătorești în primă instanță au fost încuviințate și administrate în mod nemijlocit în condiții de oralitate și contradictorialitate în dovedirea situației de fapt proba cu martori, înscrisuri și audierea în ședință publică a unor convorbiri telefonice purtate între inculpații C. și A. sau între inculpatul C. și alte persoane al căror conținut nu a

fost contestat de interlocutori și nici nu au fost formulate alte cereri referitoare la aceste înregistrări (cu excepția convorbirii telefonice din data de 22 ianuarie 2015 cu privire la care s-a constatat de către instanță și a fost confirmat de procuror că aceasta nu a fost purtată la ora 12.01, ci în alt interval orar fără însă a fi contestat conținutul acelei convorbiri). Totodată, niciunul dintre inculpați ori martorii audiați în cauză nu au formulat critici în legătură cu purtarea convorbirilor telefonice, a dialogurilor din mediul ambiental sau conținutul acestora, relevate de procuror în susținerea acuzațiilor, punctual fiind făcute precizări de către persoanele audiate în legătură cu împrejurările faptice, natura și contextul în care au avut loc întâlnirile dintre inculpați și alte persoane audiate ca martori și au fost purtate acele convorbiri.

Prin urmare, având în vedere că din conținutul convorbirilor telefonice și a înregistrărilor efectuate în mediu ambiental nu rezultă alte elemente de fapt decât cele relevate de celelalte probe administrate în cauză sub aspectul acuzațiilor aduse de procuror, Înalta Curte – Secția penală a constatat că nu este îndeplinită nici cea de-a doua cerință cerută de dispozițiile art. 282 din Codul de procedură penală, în sensul că vătămarea drepturilor inculpaților nu este de natură a determina înlăturarea mijloacelor de probă obținute nelegal, astfel cum au solicitat apărătorii aleși ai inculpaților.

Instanța de fond a apreciat că înlăturarea acestor mijloace de probă, în sensul Deciziei nr. 22/18.01.2018, nu se poate realiza nici din perspectiva efectelor Deciziei Curții Constituționale nr. 302/04.05.2017, prin care s-a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, determinat de faptul că nu reglementează în categoria nulităților absolute încălcarea dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală.

Efectele acestei decizii prin care s-a lărgit sfera nulităților absolute prin includerea ipotezei nerespectării dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, se aplică cauzelor aflate în curs de judecată la momentul publicării deciziei, în sensul că fiind vorba de o nulitate absolută poate fi invocată oricând în cursul procesului penal, însă nu poate crea o extindere în timp mai mare decât a unei norme modificatoare/abrogatoare, astfel că, nu poate conduce la nulitatea actelor procedurale întocmite legal sub imperiul legii până la publicarea deciziei instanței de contencios constituțional, întrucât s-ar încălca principiul statuat de art. 147 alin. (4) din Constituția României și coerența normelor procedurale apreciate din perspectiva principiului legalității încă din etapa camerei preliminare. De altfel, aspectele legate de necompetența organului de cercetare penală puteau fi invocate și anterior pronunțării deciziei Curții Constituționale, împrejurare ce nu a fost relevată de niciunul dintre inculpați.

În considerarea acestor argumente, instanța de fond a apreciat că prin Deciziile nr. 51/2016, nr. 302/2017 și nr. 22/2018 ale Curții Constituționale nu au intervenit elemente noi care să înlăture prezumția de constituționalitate a normelor procedurale sub imperiul cărora au fost efectuate și administrate probele din prezenta cauză și, pe cale de consecință, nu pot fi înlăturate din ansamblu probator interceptările și înregistrările convorbirilor telefonice sau în mediu ambiental ori alte activități de supraveghere tehnică, potrivit solicitărilor inculpaților C., A. și B..

Pe fondul cauzei, Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală, în urma

analizei materialului probator administrat în cauză atât în faza de urmărire penală, cât și în cursul cercetării judecătorești în fond, a constatat următoarele:

În legătură cu acuzația de fals în declarații, în formă continuată, faptă prevăzută de art. 326 din Codul penal cu referire la art. 28 din Legea nr. 176/2010, adusă inculpatului C. (pct. 5 rechizitoriu, filele 127-128), s-a reținut că, din probele administrate în cauză, în perioada 2008 – 2015, când inculpatul C. a ocupat succesiv, funcțiile de senator în Parlamentul României (2008 – 2013) și respectiv judecător la Curtea Constituțională (2013 – 2015) a completat la datele de 15.12.2008, 21.05.2009, 25.10.2010, 12.05.2011, 30.05.2012, 15.10.2012, 18.12.2012, 13.06.2013, 18.12.2013, 06.01.2014, 11.06.2014, 05.02.2015 și 10.02.2015, un număr de 13 declarații de avere (filele 524-571-declarații avere și interese, vol. 5 d.u.p., 465-499 Vol. 11 d.u.p.), potrivit dispozițiilor art. 1 alin. (1) pct. 3 și pct. 9 Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea ANI, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, în care a omis să menționeze că a dobândit de la fratele său, L., prin contractul de donație autentificat sub nr. 718/25.02.2008 la BNP, un teren în suprafață de 10.000 mp, cu nr. cadastral 319, situat în

În legătură cu această acuzație, inculpatul C. a recunoscut, în cursul cercetării judecătorești (în cursul urmăririi penale nu a fost audiat sub acest aspect în niciuna din declarațiile date în fața procurorului) împrejurarea că, a omis să menționeze în cele 13 declarații de avere terenul în suprafață de 10.000 mp, situat în extravilanul comunei, dobândit prin donație de la fratele său, L., însă nu în scopul de a se sustrage de la o verificare a bunurilor deținute ci, determinat de faptul că în prima declarație de avere pe care a dat-o, după dobândirea funcției de senator, au fost preluate de către persoanele abilitate, mențiunile din declarația de avere din perioada cât a îndeplinit funcția de prefect al județului Gorj și când terenul aparținea fratelui său, situație care s-a perpetuat ulterior, până la data de 10 februarie 2015, când acesta și-a îndeplinit obligația impusă de legea specială în virtutea funcțiilor publice deținute. Totodată, inculpatul nu a negat împrejurarea că deși aceste declarații erau completate de persoanele desemnate în acest sens dintre funcționarii de la Senat, corectitudinea datelor completate pentru fiecare rubrică din formular era verificată de titularul declarației, respectiv de inculpat.

Martora C1. care, în perioada 2008-2013, a îndeplinit în Senatul României funcțiile de: expert parlamentar, director de cabinet al Comisie juridice și Senat la cărei președinte era C., consilier parlamentar și director de cabinet al acestuia, prin declarația dată în fața instanței, a arătat că, declarațiile de avere ale inculpatului C. au fost completate de martoră pe calculator, iar la momentul completării primei declarații, după investirea în funcția de senator, a preluat conținutul declarației senatorului de la biroul județean electoral Târgu Jiu de unde acesta venea și al declarației de la ultimul loc de muncă, respectiv Prefectura județului Gorj. După completarea formularului acesta era printat și dat spre verificare senatorului C. care, ulterior, o remitea martorei pentru a fi depusă la Direcția Secretariat general al Senatului.

Analizând situația de fapt, astfel cum rezultă din probatoriul administrat în cauză, raportat la conținutul constitutiv al infracțiunii de fals în declarații, instanța de fond a reținut că fapta incriminată în dispozițiile art. 326 din Codul penal se

încadrează în categoria infracțiunilor de fals propriu-zis și presupune o alterare a adevărului care operează asupra unui înscris, respectiv o declarație cu însușiri probatorii stabilite de dispoziții legale.

În cauză, prin actul de sesizare încadrarea juridică a fost stabilită prin raportare la dispozițiile art. 28 din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea ANI, care prevăd că, fapta persoanelor prevăzute la art. 1 care cu intenție, fac declarații de avere care nu corespund adevărului, constituie infracțiunea de fals în declarații și se pedepsește potrivit Codului penal. Potrivit art. 2 și art. 3 alin. (2) din legea specială, senatorilor și judecătorilor Curții Constituționale, funcții exercitate succesiv de către inculpat, corelativ obligației înscrise în conținutul art. 1 alin. (1) pct. 3 și pct. 9 din același act normativ, le incumbă și obligația de a declara averea dobândită, în formă scrisă și corespunzător realității.

Pentru existența elementului material al laturii obiective a infracțiunii de fals în declarații, este necesară verificarea îndeplinirii unei condiții esențiale și anume, dacă declarația este aptă să servească potrivit legii sau împrejurărilor la producerea unor consecințe juridice. Aprecierea producerii acestor consecințe se face în raport de actul normativ care prevede condițiile și scopul pentru care o asemenea declarație este necesară.

Depunerea declarațiilor de avere necorespunzătoare adevărului, are drept consecință, în interpretarea și aplicarea legii speciale, împiedicarea efectuării controlului asupra averii deținute, respectiv, constatarea unor eventuale diferențe între averea declarată la data numirii în funcție și cea dobândită pe parcursul exercitării funcției potrivit art. 7 din Legea nr. 176/2010.

În dispozițiile art. 4 din legea specială se arată că, verificarea declarațiilor de avere se face prin compararea datelor din declarații pentru a se constata dacă există diferență vădită între averea dobândită pe parcursul exercitării funcției și veniturile realizate în aceeași perioadă.

Prin urmare, instanța de fond a apreciat că omisiunea inculpatului C. de a menționa în cuprinsul celor 13 declarații de avere, terenul în suprafață de 10.000 mp, situat în extravilanul comunei, dobândit prin donație de la fratele său, L., se circumscrie *laturii obiective* a infracțiunii de fals în declarații din perspectiva exigențelor impuse de norma specială privind obligațiile impuse persoanelor enumerate la art. 1 din lege de a da declarații corespunzătoare realității în ceea ce privește averea deținută anterior și ulterior exercitări acestor funcții publice.

Sub aspectul *laturii subiective*, instanța de fond a apreciat că în raport cu scopul prevăzut de norma specială, imposibilitatea efectuării controlului asupra averii deținute la data numirii în funcție și cea dobândită pe parcursul exercitării funcției și aprecierea asupra existenței unei diferențe vădite, acesta nu este realizat.

Astfel, din probele administrate s-a constatat că respectivul teren a fost dobândit de inculpatul C. în baza unui contract de donație, autentificat la un notar public, de la fratele său și înscris în evidențele cărții funciare, publicitate care este opozabilă tuturor terților, inclusiv instituțiilor abilitate în realizarea controlului asupra averii persoanelor enumerate în conținutul art. 1 din legea specială, prin urmare, prin omisiunea de a menționa acest teren în declarațiile de avere inculpatul C. nu a urmărit împiedicarea controlului asupra averii ci a fost rezultatul unei

omisiuni (lipsei de diligență) în verificarea rubricilor completate de martora C1. încă de la prima declarație, după investirea sa în funcția de senator. Or, dacă scopul urmărit de inculpat ar fi fost acela al împiedicării controlului averii, menționarea acestui teren în declarația de avere era în interesul său, în condițiile în care s-ar fi apreciat în sensul existenței unei diferențe vădite între averea dobândită pe parcursul exercitării funcțiilor publice și veniturile realizate în aceeași perioadă.

Instanța de fond a apreciat că nu este lipsit de relevanță nici faptul că, potrivit înscrisurilor ridicate cu ocazia percheziției domiciliare la gospodăria din comuna Telești, inculpatul a formulat mai multe cereri la Primăria comunei pentru a asigura paza și alte servicii publice pentru terenul de 10.000 m.p. cu vegetație forestieră (proces verbal de percheziție din 22.01.2015, filele 271, 251-254 Vol. 10 d.n.p.), cereri care confirmă faptul că inculpatul nu a avut în intenție de a ascunde dobândirea acestui teren, dimpotrivă s-a comportat ca un proprietar al bunului.

În aceste circumstanțe, instanța de fond a apreciat că activitățile inculpatului C. de a completa în mod necorespunzător cele 13 declarații de avere se circumscriu laturii obiective a infracțiunii de fals în declarații, însă nu s-a dovedit că fapta a fost săvârșită cu forma de vinovăție cerută de lege, respectiv intenția calificată de scopul urmărit de legiuitor prin norma specială - imposibilitatea efectuării controlului asupra averii deținute la data numirii în funcțiile de senator și judecător la Curtea Constituțională și cea dobândită pe parcursul exercitării funcțiilor publice și aprecierea asupra existenței unei diferențe vădite.

În legătură cu acuzațiile de trafic de influență și cumpărare de influență, fapte prevăzute de art. 291 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 292 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, aduse inculpaților C. și A., prin actul de sesizare s-a reținut că, în perioada 2010-2015, inculpatul C., aflat în exercitarea funcției de senator în Parlamentul României (2010-2013) și, ulterior, judecător la Curtea Constituțională (2013-2015), *a pretins și primit* de la omul de afaceri, inculpatul A., cu titlu de foloase necuvenite mai multe bunuri, respectiv: folosința gratuită, service-ul și asigurarea pentru autoturismul marca BMW Serie 5, cu numărul de înmatriculare (înmatriculat succesiv pe S.C. F. S.R.L., S.C. G. S.R.L., S.C. H. S.R.L. și S.C. I. S.R.L. – firme controlate de A.), în echivalent de 56.070 euro; folosința gratuită a postului telefonic cu numărul, înregistrat pe S.C. J. S.R.L., în cuantum de 24.648,11 lei; la data de 02.11.2011, suma de 1.200 lei (echivalentul a două articole de îmbrăcăminte pentru soția sa) iar, în luna octombrie 2012, materiale electorale pentru campania electorală privind alegerile parlamentare (șase capsatoare, 150.000 de capse, 2/3 km de cordelină de 6 și alte materiale, toate pentru lipirea a 20.000 de afișe și alte materiale electorale), în cuantum total de 8.973,34 lei.

În schimbul acestor foloase necuvenite primite, inculpatul C. i-a promis inculpatului A., promisiune reînnoită de fiecare dată după primirea acelor bunuri, că va interveni și determina diferiți funcționari publici din cadrul societăților și companiilor naționale cu capital de stat, ministere, autorități publice centrale și locale să îndeplinească și să urgenceze realizarea unor acte ce intrau în atribuțiile de serviciu ale acestora pentru ca firmele controlate de inculpatul A. (cu interese în domenii de activitate diversă – energie, transport fier vechi ș.a.) să obțină contracte comerciale sau alt tip de facilități comerciale.

S-a mai reținut că inculpatul C. a și realizat promisiunea făcută (satisfacerea

intereselor comerciale ale inculpatului A.), concretizată în intervenții directe sau indirecte față de D1. (director general al Complexului Energetic Rovinari și ulterior, Oltenia) cu privire la cumpărarea de energie electrică și cărbune, respectiv aprobarea stingerii unei creanțe reale – inițial de 10.000.000 lei și ulterior de 6.294.000 lei – prin compensare cu un teren supraevaluat și aparatură electronică inutilă pe relația S.C. E1. S.A. – Complexul Energetic Rovinari), Ț. (președinte al Uniunii Sindicatelor Miniere din Oltenia), S. (director Complex Energetic Turcenii), T. (director la Societatea Națională a Lignitului Oltenia), Ș. (director Complex Energetic Rovinari) cu privire la cumpărarea de energie electrică și cărbune, F1. (primar la mun. Constanța) cu privire la inițierea unor afaceri în domeniul energiei, G1. (funcționar în cadrul CNADNR), H1. (funcționar în cadrul Ministerului Culturii), I1. (secretar de stat la Ministerul Culturii) cu privire la interesele legate de obținerea unui aviz de descărcare arheologică pentru continuarea lucrărilor de către S.C. J1. S.R.L. pe autostrada Lugoj - Deva (cu care inculpatul A. avea interese de subcontractare), K1. (primar al municipiului Târgu Jiu, cu privire la obținerea unor lucrări de reabilitare termică blocuri de către firmele controlate de A.) ș.a.

În legătură cu activitatea desfășurată de inculpatul A. s-a reținut că, în perioada 2010 – 2015, a dat inculpatului C., aflat în exercitarea funcției de senator în Parlamentul României (2010 – 2013) și, ulterior, judecător la Curtea Constituțională (2013 – 2015), foloase necuvenite, respectiv, în perioada 2010 – 2015, folosința gratuită, service-ul și asigurarea pentru autoturismul marca BMW Serie 5, cu numărul de înmatriculare (înmatriculat succesiv pe S.C. F. S.R.L., S.C. G. S.R.L., S.C. H. S.R.L. și S.C. I. S.R.L. – firme controlate de A.), în echivalent de 56.070 euro; folosința gratuită a postului telefonic cu numărul, înregistrat pe S.C. J. S.R.L., în cuantum de 24.648,11 lei; la 02.11.2011, suma de 1.200 lei (echivalentul a două articole de îmbrăcăminte pentru soția sa) și în octombrie 2012, materiale electorale pentru campania electorală privind alegerile parlamentare: șase capsatoare, 150.000 de capse, 2/3 km de cordelină de 6 și alte materiale, toate pentru lipirea a 20.000 de afișe și alte materiale electorale, în cuantum total de 8.973,34 lei. Scopul remiterii acestor foloase necuvenite era ca inculpatul C. să-i promită că va interveni și determina diferiți funcționari publici – din cadrul societăților și companiilor naționale cu capital de stat, ministere, autorități publice centrale și locale – să îndeplinească și să urgenceze realizarea unor acte ce intrau în atribuțiile de serviciu ale acestora pentru firmele controlate de inculpat.

Analizând materialul probator, Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală a constatat că acuzația penală a fost formulată în mod deficitar și imprecis sub aspectul activităților desfășurate de inculpatul C. în realizarea actelor de *pretindere și primire* a unor foloase necuvenite pentru traficarea influenței corelativ momentului temporal în care s-a susținut de acuzare că a realizat aceste acte în îndeplinirea funcțiilor publice deținute în perioada 2010-2015.

S-a reținut de către procuror, la fila 7 din actul de sesizare, că „în fapt, promisiunea inc. C. făcută inc. A. s-a realizat în perioada cât acesta dintâi avea calitatea de senator, ea fiind reînnoită permanent și dezvoltându-se în mod concret în zona ilicit-penală odată cu transformarea relației de tip fin-naș într-o relație de tip cumpărător de influență - traficant de influență, această promisiune fiind una

„în alb”, adică pentru orice fel de „nevoie” comercială pe care inc. A. o va reclama” iar la fila 8, că „în schimbul foloaselor necuvenite primite, inc. C., de la nivelul funcției de senator și ulterior judecător la Curtea Constituțională, i-a promis inc. A. – promisiune pe care a reînnoit-o tot timpul pe măsură ce se reînnoia și primirea foloaselor din partea cumpărătorului de influență – că va interveni la nivelul funcționarilor publici cu funcții de conducere din cadrul Complexului Energetic Turceni, Societatea Naționalului a Lignitului Oltenia, Complexul Energetic Rovinari, respectiv Complexul Energetic Oltenia, CNADNR, Primăria mun. Constanța, Ministerul Culturii, Primăria mun. Târgu Jiu, în vederea obținerii de contracte comerciale pentru firmele controlate de inc. A. și respectiv satisfacerea intereselor comerciale punctuale și de moment ale inculpatului” fără a preciza în concret în ce au constat acțiunile inculpatului C. de pretindere la momentul efectuării promisiunii generale „în alb”, pentru ca ulterior să primească foloasele necuvenite și să determine „diverși funcționari să-și îndeplinească sau nu îndatoririle de serviciu”.

La fila 27 s-a reținut că „un exemplu deosebit de relevant al concretizării promisiunilor făcute de traficantul de influență C. cumpărătorului de influență A. rezultă și din depoziția martorului D1., din care rezultă că inc. C., în anul 2008, i-a reproșat în mod direct faptul că nu este de acord cu compensarea (privind stingerea unei datorii), propusă de o firmă a inc. A., respectiv S.C. E1. S.A., având ca obiect stingerea unui debit neachitat la Complexul Energetic Rovinari, inițial de 10 milioane lei și ulterior de 6.294.000 lei”, în condițiile în care se susține tot de acuzare că activitatea infracțională a fost realizată în perioada infracțională **2010-2015**, iar așa cum rezultă din actele dosarului inculpatul C. a deținut funcția de senator încă din **anul 2008**.

Promisiunea despre care acuzarea a reținut că a fost făcută o singură dată, în cursul anului 2010, față de inculpatul A., și care este concomitentă cu actul de pretindere, ca modalitatea de realizare a elementului material al laturii obiective a faptei de trafic de influență, este una „în alb” pentru satisfacerea oricărei nevoi comerciale a lui A. (contracte comerciale sau alt tip de facilități comerciale), or, promisiunea vizată de norma de incriminare presupune un angajament, o făgăduială din partea autorului infracțiunii, prin care acesta își asumă obligația să facă ceva pentru a îndreptăți speranțele cumpărătorului de influență în sensul determinării funcționarului public să adopte conduita ce formează obiectul vânzării – cumpărării de influență.

Totodată, instanța de fond a reținut că aspectele relevate de acuzare în sensul că relația dintre inculpatul C. și A., om de afaceri prosper din județul Gorj, care controla prin interpuși mai multe firme (SC G. S.R.L., S.C. F. S.R.L., S.C. L1. S.R.L., S.C. M1. S.R.L., S.C. N1. S.A., S.C. EI. S.R.L. - fostă S.C. H. S.R.L. -, S.C. J. S.R.L. ș.a) cu obiecte de activitate diverse (vânzare - cumpărare energie electrică, lucrări instalații electrice, extracție cărbune inferior, comerțul cu ridicata al altor produse) este una veche (din anul 2000), consolidată în anul 2004 de o relație de cumetrie (când C. a devenit nașul de cununie a uneia dintre fiicele cumpărătorului de influență) și care, a dobândit în timp o altă dimensiune, astfel că, relația patrimonială dintre cei doi a căpătat aspecte penale pornind de la cointeresarea inculpatului C. de către inculpatul A. în scopul de a obține contracte pentru firmele pe care le controla, prin exercitarea influenței celui dintâi asupra

unor funcționari publici din diferite companii și societăți de stat, ministere, autorități publice locale și centrale, nu sunt susținute de probe administrate.

Instanța de fond a constatat că, potrivit înscrisurilor de la dosar și declarațiilor date în cursul urmăririi penale și al cercetării judecătorești, inculpatul C. a exercitat mai multe funcții publice cu relevanță sub aspectul acuzațiilor aduse acestuia respectiv, în perioada 1990-1993 și 2000-2003 a fost prefect al județului Gorj, în perioada 2008-2013 a fost senator (fiind și președinte/vicepreședinte al Comisiei juridice numiri, imunități și validări din cadrul Senatului) și în perioada decembrie 2013 - februarie 2015 judecător la Curtea Constituțională.

Referitor la relația cu A., în declarațiile date (din 29 ianuarie 2015 și din 23 septembrie 2016), inculpatul C. a arătat că, în perioada cât a fost prefect al județului Gorj, s-a implicat, împreună cu reprezentanții altor instituții publice din zonă în activitățile de integrare în societate a cetățenilor de etnie romă, împrejurare în care l-a cunoscut și pe inculpatul A..

În perioada 2002-2003, când A. s-a mutat cu serviciul la București, la societatea „O1. ”, inculpatul C., consilier la Asociația „P1.”, a reluat legătura cu acesta petrecând împreună o parte din timpul liber (jucau table sau serveau masa împreună) iar, în anul 2006, relația de prietenie a devenit o relație de cumetrie, inculpatul C. acceptând să devină nașul de cununie al uneia dintre fiicele lui A..

În toată această perioadă între inculpați nu au fost realizate relații comerciale iar, în perioada 2006-2008, inculpatul C. a fost angajat ca și consilier juridic la SC E1. SRL, la recomandarea lui A. care deținea funcția de director la acea societate.

În același sens a declarat și inculpatul A. care în depoziția dată în cursul cercetării judecătorești (din 06 mai 2016) a arătat că l-a cunoscut pe inculpatul C. din perioada în care acesta era prefect al județului Gorj (2000-2001), când s-a implicat în soluționarea problemelor de integrarea în societate a cetățenilor de etnie romă din județ, că a continuat relația de prietenie cu acesta după ce s-a mutat în București la societatea „O1.” (2002-2003) iar inculpatul C. era consilier la Asociația „P1.”, relație consolidată în anul 2006 printr-o legătură de afinitate, inculpatul C. devenind nașul de cununie al fiicei sale. Totodată, a mai arătat că, în perioada 2006 - sfârșitul anului 2008, inculpatul C. a fost angajat ca și consilier la firmele deținute de fiul său Q1. și ceilalți membri ai familiei sale.

Instanța de fond a constatat că susținerile inculpaților sunt confirmate de declarațiile martorilor audiați în cauză. Astfel, martorul K1. (în declarația din 8 decembrie 2017), primar al municipiului Târgu Jiu, a arătat că în perioada în care C. a fost prefect al județului Gorj s-a implicat în rezolvarea problemelor cetățenilor de etnie romă din județ, fapt ce i-a profitat și martorului în perioada mandatului de primar. Niciodată C. nu i-a cerut să se întâlnească cu A. pentru satisfacerea intereselor comerciale ale acestuia din urmă, persoană pe care martorul a cunoscut-o din anul 1999, când a îndeplinit funcția de director la SC R1. și al cărui acționar majoritar era A.; martorul S1. (în declarațiile din 15 mai 2015 și 13 februarie 2017) a arătat că inculpatul C. a lucrat ca și consilier la SC E1., firmă deținută de martor în perioada 2005-2007, iar la întâlnirile cu C. și A., la care martorul a participat, niciodată nu s-a discutat despre o eventuală intervenție a lui C. în sprijinul activităților comerciale desfășurate de A.; martorul Ș1. (în declarația din 13 octombrie 2017) a arătat că între A. și C. era o relație familială, cel din urmă fiind nașul de cununie al fetei lui A.; martorul T1. (în declarația din 26 februarie 2018) a

arătat că relațiile dintre inculpații C. și A. sunt de naș-fin, C. fiind nașul de cununie al unui dintre copii lui A.; martorul T1. (în declarația din 13 februarie 2017) a arătat că inculpatul C. era nașul de cununie al unei dintre fiicele lui A., acesta fiind un motiv de laudă pentru A. însă nu știe ca C. să fi intervenit pentru A. sau să îl fi ajutat și martora U1. (în declarația din 26 februarie 2018) a arătat că, pe C. l-a cunoscut la un eveniment privat al inculpatului A..

Așadar, instanța de fond a reținut că din probele administrate rezultă că, în perioada 2010 - 2015, dar și anterior acestei perioade, inculpatul A. desfășura activități comerciale, prin intermediul societăților deținute de fiul său și membrii familiei sale, însă niciunul dintre martorii audiați în cauză și nicio altă probă nu a confirmat împrejurarea că inculpatul C. ar fi intervenit pentru satisfacerea intereselor comerciale ale lui A.. Totodată, probele administrate au făcut dovada că legătura de prietenie și, ulterior de cumetrie, dintre cei doi inculpați s-a realizat și consolidat în perioada **2005-2008** și a continuat și după această dată, când inculpatul C. a exercitat funcțiile de senator (**2008-2013**) și judecător la Curtea Constituțională (**2013-februarie 2015**) și a fost asumată de inculpați prin întâlnirile avute în mediu privat și în locuri publice la care participau și alte persoane. Prin urmare, aprecierea procurorului că relația dintre cei doi inculpați „a căpătat o nouă dimensiune” începând cu anul 2010, când s-a realizat și promisiunea „în alb” a inculpatului C. de a-și trafica influența pentru satisfacerea intereselor comerciale ale inculpatului A. nu este susținută în plan probator și nu poate fi justificată nici în contextul existenței unei relații de prietenie și cumetrie dezvoltate în timp întrucât, inculpatul C. a obținut primul mandat de senator încă din anul 2008 când relațiile de prietenie-cumetrie erau deja consolidate, iar până la acea dată (2008), acesta și-a desfășurat activitatea ca și consilier la una dintre firmele deținute de fiul inculpatului A., astfel că o eventuală promisiune din partea traficantului de influență ar fi putut avea o justificare, în sensul aprecieri făcute de procuror, la momentul obținerii primului mandat de senator.

Instanța de fond a notat că, prin actul de sesizare s-a reținut că începând cu anul 2010, în contextul ocupării funcției de senator de către inculpatul C. și creșterii activității comerciale a firmelor controlate de A., pentru a-și respecta promisiunea făcută în anul 2010 acestuia din urmă, pe care a reînnoit-o în timp, a intervenit la diferiți funcționari publici din cadrul companiilor și societăților naționale, respectiv autorități publice centrale și locale, să îndeplinească și să urgenceze realizarea unor acte ce intrau în atribuțiile acestora de serviciu, primind în schimb de la inculpatul A. folosința gratuită, service-ul și asigurarea pentru autoturismul BMW Seria 5, cu numărul de înmatriculare, folosința gratuită a unui post telefonic, înregistrat pe S.C. J., suma de 1.200 lei, echivalentul a două articole de îmbrăcăminte pentru soția sa și materiale electorale pentru campania electorală privind alegerile parlamentare din anul 2012.

În ceea ce privește modalitatea în care se realiza intervenția, prin actul de sesizare s-a reținut că, în funcție de natura problemei inculpatul A. își trimitea unul din oamenii de încredere, martorul S1., la o întâlnire în Palatul Parlamentului cu C., pentru a avea asigurată confidențialitatea discuțiilor, iar pentru ușurarea comunicării dintre ei, inculpatul A. a suportat timp de 5 ani costurile legate de utilizarea telefonului cu numărul, folosit de inculpatul C. precum și costurile privind folosința, service-ul și asigurarea pentru autoturismul BMW Seria 5, cu

numărul de înmatriculare, cumpărat inițial pe SC N1. SRL și trecut succesiv pe alte societăți, deținute de membrii familiei lui A..

Referitor la aceste aspecte relevate de acuzare, instanța de fond a constatat că interpretarea dată de procuror convorbirilor telefonice și de tip sms purtate între inculpatul C. și A. (din datele de 24.09.2010, ora 19:53:27, 09.10.2010, ora 17:17:05, 12.10.2010, ora 14:52:38, 16.10.2010, ora 15:16:07, 17.10.2010, ora 18:07:48, 24.10.2010, ora 10:34:10, 24.10.2010, ora 14:17:38, 09.12.2010, ora 12:11:28, 02.01.2011, ora 17:24, 26.01.2011, ora 13:19:54, 03.11.2012, orele 12:00:49, 12:02:24, 13:10:58 și 16:35:29, 07.12.2012, ora 19:39:47 și 10.03.2012, ora 15:32:12, filele 54 și urm. Vol. 6 d.u.p.) și între inculpatul A. cu martorul T1. sau cu alți interlocutori (din datele de 13.10.2010, ora 14:18:21, 21.03.2013 ora 14:35:27, 02.04.2013, ora 13:58:34 aflate în Vol. 6 d.u.p.) nu este susținută de materialul probator administrat în cauză.

Astfel, din conținutul convorbirilor telefonice și de tip sms rezultă că inculpații A. și C. (acesta din urmă folosind postul telefonic cu numărul ce este înregistrat la societatea J. deținută de unul din membrii familiei A.) se consultau în legătură cu anumite activități și întâlniri pe care inculpatul A. intenționează să le facă în derularea activităților sale comerciale, sens în care stabilesc să se vadă amândoi la sediul Senatului sau ca inculpatul A. să îl trimită pe S1. la inculpatul C. pentru a discuta în legătură cu problema lui A. („Auziți, să nu mă uitați și pe mine dacă vă întâlniți cu omul ăla pentru (... Cu treaba aia (...); ” (...) Măine îl și sun dar eu cred că... ”; „(...) Vă întrebați, vă întâlniți cu băiatul ăla de la Văgiulești, cumva?, „Nu” „ Da, vorbii în schimb cu Târgu Jiu, ăăă... luni, la 9 și jumătate, să fii acolo (...); „ (...) eu voiam să-ți spun că mâine, S1., la 9 jumătate, să fie la birou (...))”, totodată, convorbirile telefonice dintre cei doi inculpați fac dovada unor discuții referitoare la folosința unui autoturism BMW de către C. și la împrejurarea că întreținerea acestuia era realizată de inculpatul A. („(...)Da, merge foarte bine, foarte bine.... „ (...) Păi stați un pic că am, i-am, v-am pus și cauciucurile, de le aveți acolo, la om, de iarnă. (...) eu vi le-am schimbat. V-am pus tot la punct. Nu mai e de făcut nimic la ea(...)”) însă, astfel cum rezultă din declarațiile inculpaților care se coroborează cu cele ale martorilor audiați în cauză, nu se circumscriu ilicitului penal, al materializării promisiunii de traficare a influenței din anul 2010, așa cum se susține de acuzare.

În declarațiile sale inculpatul C. a arătat, în mod constant, că prin natura relațiilor de prietenie și cumetrie pe care le are cu inculpatul A., pe care nu le-a ascuns ci și le-a asumat prin întâlnirile avute cu acesta în locuri publice și mediu privat, precum și în considerarea faptului că, anterior, a asigurat consilierea juridică a firmelor deținute de membrii familiei lui A., după ce a devenit senator, a avut două întâlniri cu martorul S1. chiar la sediul Parlamentului, în cursul anului 2009, iar la una dintre întâlniri, martorul i-a adus și o mapă de prezentare a SC E1. la care inculpatul și-a adus anterior contribuția și a făcut câteva sugestii privind modul de prezentare dar nu au discutat despre afaceri.

Instanța de fond a considerat că aspectele relevate de inculpat au fost susținute și de către inculpatul A. cu anumite nuanțări, în sensul că, martorul S1. s-a prezentat în mai multe rânduri la Parlament, la biroul lui C. cu oferte de prezentare întocmite pentru societatea F. SRL pentru a-i fi prezentate și lui C., însă în scopul verificării acestor oferte și dacă persoanele care reprezentau instituțiile

publice și private către care urmau a fi trimise aceste prezentări mai erau în funcție, întrucât site-ul instituțiilor nu era actualizat. Totodată, inculpatul a arătat că, niciodată C. nu a intervenit la vreun reprezentant al unei societăți de stat sau private ori companie națională în scopul facilitării activităților comerciale pentru societățile deținute de membrii familie sale și reprezentate în fapt de inculpat.

În legătură cu aceste împrejurări, martorul S1., în cursul cercetării judecătorești în fond, a declarat că în perioada 2008-2012 l-a vizitat pe C. la sediul Parlamentului de circa 4 ori, în scopul de a-i prezenta mapele de oferte pentru societățile controlate de A. ce urmau a fi date societăților naționale din domeniul energetic, în special cele din Valea Jiului, pentru a primi îndrumări din partea lui C. în legătură cu departamentul și directorul de departament ce ar putea fi interesat de aceste prezentări. Referitor la mențiunea făcută în declarația dată la organul de urmărire penală, în sensul că C. i-ar fi spus lui A. la ce director să meargă, martorul a precizat că se referea la faptul că C. îi spunea cine este directorul departamentului unde urma să lase mapa cu prezentarea.

De asemenea, martorul a arătat că, la întâlnirile la care a participat împreună cu C. și A., niciodată nu a auzit ca inculpatul C. să îi propună ori inculpatul A. să îi ceară celui dintâi să intervină pentru derularea relațiilor comerciale pentru firmele controlate de A., dimpotrivă C. îl tempera pe A. atunci când acesta era interesat de anumite activități comerciale, unele „extrem de fanteziste”.

În același registru al concretizării promisiunii făcute de inculpatul C. cumpărătorului de influență A., prin actul de sesizare s-a reținut și intervenția directă făcută de C. la martorul D1., director la C.E. Rovinari, pentru satisfacerea intereselor comerciale ale lui A., în sensul că i-ar fi reproșat martorului, în anul 2008, că nu este de acord cu o compensare privind stingerea unei datorii, propusă de firma SC E1. S.A. pentru un debit neachitat la Complexul Energetic Rovinari, de 10 milioane lei și redus ulterior la 6.294.000lei. Pentru stingerea creanței s-a oferit de către debitor un teren supraevaluat și aparatură electronică inutilă pentru compania națională.

S-a mai reținut de acuzare că, în anul 2013, martorul D1., a primit amenințări directe de la inculpatul C. în cadrul unei întâlniri pe holurile Prefecturii Gorj, că va fi demis ca urmare a refuzurilor repetate de a satisface interesele grupului A..

Instanța de fond a reținut că pretinsa intervenție directă a inculpatului C. asupra martorului D1., director la C.E. Rovinari, în scopul satisfacerii intereselor comerciale ale cumpărătorului de influență, *excedează perioadei infracționale reținută de procuror în actul de sesizare, 2010-2015*, astfel că nu poate susține acuzația adusă inculpatului.

Potrivit declarațiilor inculpaților C. și A., a actelor aflate la dosarul cauzei, depuse chiar de D1. la data de 3 februarie 2015 (filele 152-2011, Vol. 4 d.u.p.) dar și declarațiilor martorului D1. din cursul urmăririi penale și al cercetării judecătorești în fond (din 3 februarie 2015 și 4 noiembrie 2016) rezultă că, martorul a revenit pe funcția de director la Complexul Energetic Rovinari (devenit în anul 2012 Complexul Energetic Muntenia din care mai făceau parte Complexul Energetic Turceni, Complexul Energetic Craiova și S.N.L.O.) în anul 2006 și a constatat că SC E1. avea un debit mai mare către societate (aprox. 3.000.000 euro, echivalent a peste 10.000.000 Ron), sens în care, a verificat contractul și, constatând că nu exista o garanție bancară sau de altă natură, a purtat mai discuții

cu reprezentanții societății debitoare, însă la aceste discuții nu a participat și inculpatul A. pe care martorul a arătat că nu îl cunoștea decât din vedere, ca fiind din Târgul Jiu. S-a solicitat de către societatea debitoare amânarea plăților și, întrucât nu s-a respectat acest termen a fost reziliat contractul de furnizare de energie. La plecarea martorului de la conducerea Complexului, în luna octombrie 2006, contractul era reziliat și mai exista un debit de 10.000.000 Ron, iar la revenirea în funcție, în mai 2007, a constatat că au avut loc câteva modificări la contractul cu SC E1., în sensul că au fost depuse bilete la ordin, existând o datorie de 6,3 milioane Ron, iar după 2-3 luni de la numirea sa s-a încercat o compensare de plăți pentru stingerea datoriei dar care nu a fost acceptată de martor, întrucât terenul propus la schimb era supraevaluat, aspect confirmat ulterior și de un expert în raportul de expertiză depus în instanță, iar aparatura electronică era uzată, fiind scoasă din garanție.

Totodată, Înalta Curte, având în vedere susținerilor inculpaților C. și A. și actele de la dosar, a constatat că litigiul dintre cele două societăți a fost soluționat în fața instanței comerciale încă din data de 8 februarie 2007 (*sentința comercială nr.1587 din 08.02.2007*, fila 170 Vol. 4 d.u.p.), fiind recunoscută creanța pe care SC Complex Energetic Rovinari o avea față de SC E1. SA în baza contractului nr.7392/ 10.11.2005, astfel că, pretinsa intervenție directă a inculpatului C. asupra martorului D1., director la SC Complexul Energetic Rovinari chiar dacă s-ar fi realizat, nu poate fi plasată decât în anul 2008, după obținerea mandatului de senator, perioadă care nu se circumscrie temporal perioadei infracționale reținută de procuror în actul de inculpare (2010 -2015).

Distinct de acest aspect, Înalta Curte a constatat că influența ce se pretinde a fi realizată de C. nu era necesară nici după dobândirea calității de senator, la sfârșitul lunii decembrie 2008, în considerarea faptului că instanța comercială s-a pronunțat asupra litigiului dintre părți încă din anul 2007 și orice intervenție în vederea satisfacerii intereselor comerciale ale firmei controlate de A. ar fi fost inutilă și lipsită de finalitate. Mai mult, în luna ianuarie 2009, martorul D1. a fost revocat din funcția de director al Complexului Energetic Rovinari iar, la revenirea sa pe funcția de director al Complexului Energetic Muntenia, în cursul anului 2012, o eventuală intervenție pentru satisfacerea intereselor comerciale ale inculpatului A. în legătură cu acea compensare de plată nu poate fi justificată, în raport cu împrejurarea că SC E1. era în procedura de insolvență din anul 2007.

Tot pentru a contura activitatea desfășurată de inculpatul C. în realizarea influenței promise inculpatului A. s-a reținut de către procuror că, în anumite situații, acesta a acceptat ca A. să-i folosească numele la diferiți funcționari pentru a-și rezolva punctual interesele comerciale, după ce se consultau, în prealabil, la telefon, fiind relevată în acest sens modalitatea în care martorul V1. a ridicat o documentație de la Ministerul Culturii.

Referitor la această împrejurare, inculpatul C. a arătat în declarația dată în fața instanței de fond, că îl cunoaște pe H1. de la Ministerul Culturii și este posibil să fi participat cu acesta la anumite ședințe din partea Senatului, însă nu a trimis și nu a facilitat primirea unor persoane de către acesta, iar dacă a trimis vreo persoană la Ministerul Culturii a fost doar pentru a ridica o documentație privind o descărcare arheologică pentru care autorizațiile se dădeau cu mare întârziere, inculpatul făcând și propuneri de modificare legislativă pentru a reduce termenul în care se eliberau

aceste autorizații. În legătură cu faptul că numele său a fost folosit în convorbirile telefonice relevate de acuzare a arătat că este posibil să fi primit în audiență persoane în legătură cu acele autorizații și să le fi îndrumat la Ministerul Culturii, însă nu a discutat niciodată cu I1. și nici nu cunoaște nimic în legătură cu societatea J1. SRL.

La rândul său inculpatul A. a arătat că, în perioada 2010 – 2011, l-a cunoscut pe W1., director la SC J1. SRL, care i-a spus că are de ridicat o documentație de la Ministerul Culturii și pentru că acesta avea locul de muncă în Cluj, inculpatul i-a propus să îi ridice el documentația, sens în care a primit de la martor și o procură, în baza căreia a ridicat și alte documentații de la CNADR, AFER, Ministerul Transportului, etc. A mai arătat că, în timp, s-a împrietenit cu W1. și au luat masa împreună cu inculpatul C., context în care, martorul i-a spus nașului său despre problema cu documentația pentru descărcarea arheologică de la Ministerul Culturii, iar C. s-a oferit să îl ajute, să o găsească. Ulterior, C. i-a comunicat lui W1. că documentația a fost refuzată și trebuie să o ridice, astfel că, inculpatul l-a trimis pe martorul V1. la Ministerul Culturii pentru a ridica actele. Inculpatul a precizat că nu a desfășurat nicio activitate cu societatea J1. SRL.

Susținerile inculpaților sunt confirmate de depozițiile martorilor V1. (din 19 iunie 2015 și 02 februarie 2017) și W1. (din 27 martie 2018) cu anumite nuanțări care nu infirmă apărările inculpaților. Astfel, martorul V1. a arătat că, în cursul anului 2011, la solicitarea lui S1., director la SC G. SRL, firmă ce aparținea lui A., a ridicat de la Ministerul Culturii o documentație de la H1., persoană pe care a recunoscut-o după planșele foto prezentate de procuror, pe care a predat-o lui S1.. Tot martorul a mai arătat că la Ministerul Culturii, deși persoana de care a întrebat și al cărei nume nu și-l mai amintește nu era la birou, a primit acea documentație de la persoana identificată din planșele foto. Ceea ce a declarat la urmărire penală în legătură cu conținutul convorbirii telefonice din data de 13.10.2011, ora 10:50:28, purtată cu martorul S1. corespunde realității și se referă la detalii privind scopul deplasării la Ministerul Culturii, natura documentației, persoana pe care urma să o contacteze și faptul că vine din partea lui C., însă nu și-a mai amintit aceste detalii la momentul audierii sale de către instanța de fond dată fiind perioada de timp care a trecut de la acel moment.

De asemenea, martorul W1. a arătat că, l-a cunoscut pe C. prin intermediul lui A.. Întrucât a câștigat o licitație pentru o porțiune din autostrada Lugoj-Deva, avea nevoie de o documentație de descărcarea arheologică cerută de Muzeul Banat la Ministerul Culturii, sens în care A. i-a spus că știe o persoană ce ar putea face o interpelare în Parlament pe această temă, cu referire la C., care i-a și fost prezentat martorului. La o lună după întâlnirea cu C., celor de la Muzeul Banatului li s-a comunicat că documentația este incompletă și că a fost găsită cererea; în acest timp martorul a mai purtat o discuție telefonică cu C. care nu știa de situația cererii sau dacă Ministerul Culturii a dat vreun răspuns.

După completarea documentației de către martor, actele au fost retransmise Ministerului Culturii care, în decurs de o lună și jumătate, a eliberat autorizația de descărcare arheologică, context în care martorul l-a împuternicit pe inculpatul A. să ridice actele de la Ministerul Culturii. Referitor la S1. martorul a arătat că îl cunoaște, l-a văzut de 2 ori și au purtat convorbiri telefonice în legătură cu derularea unor relații comerciale cu societatea acestuia dar care nu au fost finalizate

și nu cunoaște vreo persoană cu numele Ț1. însă cunoaște o persoană „X1.”.

Deși cei doi martori au prezentat într-o manieră nuanțată împrejurările în care a fost ridicată documentația de la Ministerul Culturii, instanța de fond a reținut că depozițiile martorilor nu susțin interpretarea dată de procuror probelor, în sensul că inculpatul C. ar fi exercitat indirect o influență asupra unor funcționari din cadrul Ministerului Culturii pentru satisfacerea intereselor comerciale ale inculpatului A., având în vedere că din probele administrate nu rezultă care ar fi fost acest interes comercial, în contextul în care nicio societate controlată de A. nu a derulat activități comerciale pentru care să fie necesară obținerea autorizației de descărcare arheologică, după cum nu rezultă că vreuna din societățile inculpatului ar fi avut raporturi comerciale cu SC J1. care să fi justificat acest interes de obținere a autorizației de descărcare, sigura interesată fiind firma unde lucra martorul W1., care a obținut lucrarea la autostrada Lugoj-Deva.

Și martorul Ț1. a arătat, în depozițiile din data de 18 iunie 2016 și 13 februarie 2017, că în luna octombrie 2011 au fost purtate discuții între S1., angajat la una din societățile lui A. și W1., reprezentantul SC J1. SRL, pentru subcontractarea unor lucrări la autostrada Lugoj-Deva care însă nu au fost finalizate, iar în legătură cu acea convorbire telefonică din 13.10.2011, ora 10:47:30, purtată cu A. a menționat că a vizat transmiterea unui mesaj către S1. legat de obținerea unei documentații pentru descărcarea arheologică de la Ministerul Culturii dar nu știe detalii, aceste aspecte fiind discutate de A. direct cu W1., la o întâlnire la care a participat și martorul dar nu cunoaște nimic concret.

Chiar dacă s-ar aprecia în sensul celor reținute de procuror, respectiv că a existat o intervenție indirectă din partea lui C. la Ministerul Culturii, aceasta nu se poate circumscrie sferei ilicitului penal, în realizarea promisiunii făcute inculpatului A., aspect ce rezultă chiar din depoziția martorului V1. care a arătat că persoana indicată de S1. de la Ministerul Culturii și pe care martorul urma să o caute și să ia legătura nu se afla la birou, astfel că a fost îndrumat la altă persoană pe care a identificat-o după planșele foto, H1., care i-a predat documentația. Or, dacă intervenția indirectă prin folosirea numelui inculpatului C. s-ar fi realizat în scopul reținut de acuzare, doar acea persoană care se presupune că ar fi cunoscut scopul intervenției ar fi putut remite actele și nu orice alt funcționar aflat la birou în ziua respectivă.

Aprecierea instanței este susținută și de depoziția martorului S1. care a arătat că a primit un telefon de la Ț1. care i-a transmis că V1. trebuie să meargă la Ministerul Culturii să ridice o documentație și să spună că vine din partea lui C., era necesar să indice numele lui C. pentru că era o persoană din exterior, altfel acea persoană nu știa cui să înmâneze documentația, prin urmare, faptul că documentația a fost înmănată de o un alt funcționar aflat la serviciu în acea zi confirmă împrejurarea că nu s-a realizat nicio intervenție în sensul reținut de acuzare.

S-a mai reținut de către parchet că materializarea promisiunii făcute inculpatului A. este dovedită și de intervențiile realizate în mod direct sau indirect la Ț. - președinte al Uniunii Sindicatelor Miniere din Oltenia, S. - director Complex Energetic Oltenia-, T. - director la SNLO, Ș. - director Complex Energetic Craiova-, pentru a facilita cumpărarea de energie electrică și cărbune pentru firmele controlate de A., la F1. - primar al mun. Constanța- și G1. - funcționar în cadru C.N.A.D.R. - cu privire la inițierea unor afaceri în domeniul

energetic precum și la K1. - primar al mun. Târgu Jiu – în legătură cu obținerea unor lucrări de reabilitare blocuri în Târgu Jiu de către firmele controlate de A..

În legătură cu pretinsa intervenție pe lângă reprezentanții companiilor naționale în domeniu pentru a facilita cumpărarea de energie și cărbune pentru firmele controlate de A., inculpatul C. a susținut, în mod constant, în declarațiile date în cursul urmăririi penale și al cercetării judecătorești, că nu a intervenit niciodată pentru a-l ajuta pe A. în derularea relațiilor comerciale, iar în perioada 2008-2015 acesta nici nu a desfășurat activități economice pe raza județului Gorj și nici în domeniul energetic. Inculpatul a arătat că pe Ț. îl cunoaște încă din anul 1990, când era președinte al Uniunii Sindicatelor Miniere, că nu a deținut nicio funcție la Complexul Energetic Rovinari devenit ulterior Complexul Energetic Oltenia S.A.; în anul 2010 a purtat cu acesta mai multe discuții legate de înființarea unei asociații de dezvoltare regională, ca alternativă la dezvoltarea zonei mono industriale din județul Gorj, proiect care nu a fost materializat.

Pe S., director la Complexul Energetic Turceni îl cunoaște de 10-12 ani, s-au întâlnit de mai multe ori (de circa 3-4 ori în perioada cât era senator) la o cafea sau au servit masa, fiind prezent și A., însă nu au fost purtate discuții privind activitățile comerciale desfășurate de A..

Cu privire la T. a arătat că îl cunoaște de 10-20 de ani, din perioada când acesta era director la Societatea Națională a Lignitului și s-au întâlnit de mai multe ori în județul Gorj, fiind prezent și A., întâlniri prilejuite de organizarea unui meci de fotbal sau activități la nivel local la care au participat mai multe persoane.

Și pe Ș. îl cunoaște de peste 25 de ani, acesta a deținut mai multe funcții în cadrul Complexului Energetic Rovinari, s-au întâlnit de mai multe ori, în perioada 2012 sau 2013, când i-a solicitat numărul de telefon al lui A. pentru a se întâlni și a discuta probleme personale, însă nu cunoaște dacă cei s-au întâlnit sau nu. A mai arătat că Ș. îl știa bine pe A. doar că îi pierduse numărul de telefon.

G1., a fost președinte la C.N.A.D.N.R. și îl cunoaște de peste 25 de ani, s-au întâlnit întâmplător în București, după 20 de ani, însă, niciodată nu a intervenit la acesta pentru A. sau alte persoane.

Sustinerile inculpatului C. sunt confirmate și de inculpatul A. care a arătat că îl cunoaște de aprox. 20 de ani pe Ț., președinte al sindicatelor miniere din Oltenia, este un împătimit al jocului de table și, în mod frecvent, jucau table împreună și cu C. dar nu a discutat cu acesta probleme ale cetățenilor de etnie romă din zonă, deși era o persoană care l-ar fi putut ajuta.

Pe S. l-a cunoscut în urmă cu patru ani, acasă la C., la o partidă de table, atunci a aflat că este director la Complexul Energetic Turceni și l-a întrebat dacă are un excedent de 5 MWh, întrucât avea un prieten interesat, însă S. i-a comunicat doar prețul pentru un megawatt și nu au mai purtat alte discuții, de altfel, a fost și singura dată când s-au întâlnit.

Și pe Ș., director la SNLO, îl știe de circa 10-15 ani, mergea la acesta ca reprezentat al romilor din zonă pentru a le rezolva problemele sociale, la un moment dat a fost rugat de cetățenii de etnie romă să îi ajute în legătură cu un alt rom care era pacient al fiului lui Ș.. A mai arătat că nu a purtat nicio discuție cu Ș. în legătură cu activitățile comerciale desfășurate de firmele pe care le reprezenta în fapt și în drept.

Cât privește convorbirea telefonică din data de 16.10.2010, ora 15:16:07, a

arătat că a fost purtată cu C. iar referirea la „*vă întrebai, vă întâlnirăți cu băiatul ăla la Văgiulești, cumva?*” și în care C. a confirmat că a vorbit la Târgu Jiu să fie acolo la 9:30, a vizat schimbul unor jucători de fotbal dintre clubul Jiul Petroșani, unde inculpatul era acționar și clubul Pandurii Târgu. Jiu, unde C. era președinte de onoare, ambele echipe fiind în Divizia A.

Referitor la aspectele relevate de procuror privind pretinsa intervenție a inculpatului C. pentru a facilita cumpărarea de energie și cărbune pentru firmele controlate de A., martorul S., în depozițiile date în cursul urmăririi penale și al cercetării judecătorești în fond (din 9 martie 2015 și 2 noiembrie 2017), a precizat că, niciodată C. nu i-a cerut să ajute sau să intermedieze în vreun fel obținerea unor contracte de cumpărare energie electrică pentru A. sau altă persoană. Îl cunoaște pe C. din anul 2007, au participat la ședințe ce vizau dezvoltarea zonei miniere și se întâlneau frecvent la meciurile de fotbal al echipei Pandurii Târgu Jiu.

În perioada 2008-2010, în calitate de director al Complexului Energetic Turceni a participat la 4 -5 întâlniri cu senatorii și deputații din județul Gorj, printre care și C., reprezentanții Prefecturii și Consiliului Local, iar problemele discutate vizau noile legi în domeniul energiei, Complexul Energetic Turceni și localitățile afectate.

Atunci când echipa Pandurii Târgu Jiu a jucat pe stadionul Giulești s-a întâlnit cu C. la București și împreună cu acesta, Y1., T. și alte persoane, după meci, au mers la un bar în zona Piața Scânteii unde a venit și A., pe care martorul nu îl cunoștea. În cadrul discuțiilor purtate, A. a părut interesat de cumpărarea de cărbune sau energie electrică însă nu știa că acesta să dețină o firmă în domeniu iar prin obiectul de activitate al Complexului Energetic Turceni nu se puteau derula activități comerciale privind vânzarea de cărbune.

Cu A. s-a mai întâlnit de circa 4-5 ori la Hotel B2. în București iar la una dintre întâlnirile la care au participat C., Y1., Z1., A2. și alte persoane, A. s-a arătat interesat de cumpărarea de energie electrică dar nu avea potențial financiar pentru a cumpăra pachetul de 5 MWh, pe care nici nu putea să îl cumpere direct de la CE Rovinari ci numai prin bursă, unde se vindeau pachete de peste 100MWh.

În legătură cu convorbirea telefonică din 9.11.2011, ora 17:54 martorul a recunoscut că a fost purtată cu T. care i-a comunicat că C. i-a trimis un domn interesat să cumpere energie pe care îl va trimite la el iar, ulterior, T. i-a reproșat că „l-a trimis la plimbare”.

La rândul său, martorul T. în depozițiile date (din 9 martie 2015 și 4 noiembrie 2016) a arătat că, în anul 2005 când și-a desfășurat activitatea la S.N.L.O. (în 2006-2007, 2007-2012 fiind director) l-a cunoscut pe C. iar pe A. l-a văzut în presă dar nu a desfășurat nicio relație economică cu acesta iar C. nu a intervenit pentru acesta. În anul 2011 SNLO avea excedent de cărbune și era interesat de vânzarea acestuia.

În legătură cu convorbirile telefonice din 26.10.2011, orele 09:53, 18:24 și 20:27 și 09.11.2011, ora 17:54 a arătat că au fost purtate cu C. și S. și se referă la faptul că C. i-a solicitat să primească o persoană la birou, lucru pe care l-a și făcut, persoana respectivă fiind E.. A discutat cu acesta despre calitatea cărbunelui și că poate fi folosit la termocentrale, i-a comunicat și prețul dar nu a discutat despre vreo cantitate de care ar fi fost interesat E.. Tot cu această ocazie i-a comunicat lui E. că o procesare a cărbunelui se face la mai multe hidrocentrale printre care și CE

Rovinari și, în acest context, l-a contactat ulterior pe martorul S. pentru a-l primi pe E.. Nu își amintește dacă i-a spus lui S. că E. a fost trimis de C.. A mai arătat că SNLO nu a vândut cărbune firmelor lui E. și firma K. nu îi spune nimic.

Referitor la A., martorul a arătat că nu a purtat nicio discuție cu C. pentru a-l primi la birou pe A. și nici pe S. nu l-a sunat în legătură cu acest aspect, de altfel, în opinia martorului s-a făcut o confuzie între E. și A..

De asemenea, martorul Ș. în declarațiile date în cursul procesului penal (9 martie 2015 și 2 noiembrie 2017) a arătat că, îl știe pe C. din perioada când era prefect al județului Gorj, l-a cunoscut în anul 2004, când acesta era director general la P1. iar martorul era vicepreședinte la P1. și director la S.N.L.O. însă, niciodată cât martorul a îndeplinit funcția de director la CE Rovinari sau la S.N.L.O., C. nu a intervenit în vreun fel la acesta pentru a obține vreo favoare în derularea unor contracte sau favorizarea unor oameni de afaceri.

Pe A. l-a întâlnit de 2-3 ori și atunci când acesta a avut o problemă de sănătate cu mama sa, a fost contactat de C. să îl ajute, pentru că fiul său este medic, dar nu a reușit acest lucru.

Martorul nu a putut preciza cine era persoana cu care urma să se întâlnească la hotel B2. din București, la solicitarea lui C., însă a recunoscut că a purtat acea convorbire la data de 24.10.2011.

Martorul G1., director la C.N.A.D.N.R. (2002-2011 și 2012-2016), în depozițiile din data de 9 martie 2015 și 15 septembrie 2017 a confirmat susținerile inculpatului C., sens în care a arătat că, îl cunoaște pe acesta din anii 1990, iar în perioada cât a fost director la C.N.A.D.N.R. nu a purtat cu acesta nicio discuție, după mult timp, s-au întâlnit întâmplător în București fiind implicați într-o coliziune ușoară în trafic. După această dată s-au văzut, de două ori, în oraș, pentru a servi masa dar C. nu i-a cerut să îl ajute în vreun fel pe el sau altă persoană.

Pe A. și nici o altă persoană din dosar nu o cunoaște.

A mai arătat martorul că în perioada cât a fost director la C.N.A.D.N.R. nu i-a fost solicitat de nicio persoană sprijinul în derularea vreunei activități și care să menționeze că a fost trimis de C. și nici acesta nu i-a solicitat vreun serviciu în acest sens.

Referitor la convorbirea telefonică din 31.10.2011, ora 1:55, purtată de C. cu A., în care acesta din urmă îi cere interlocutorului să îl contacteze pe martor [„(...) *nenea ălă de la proiectări de la autostrăzi....G1. (...)*”] pentru a discuta despre „*una câte alta*”, martorul a precizat că în acea perioadă nu mai era director la C.N.A.D.N.R., se afla în Germania și nu fost contactat de C..

În depozițiile sale (din 27 ianuarie 2015 și 2 octombrie 2017) martorul Ț. a arătat că, se cunoștea cu C. din anul 1990, iar în perioada cât martorul a fost președintele Federației Naționale de Mine Energie și a Uniunii Sindicatelor Miniere Oltenia, inculpatul C. nu i-a solicitat niciodată sprijinul pentru el sau altă persoană ori obținerea unui avantaj de natură comercială sau de altă natură. De altfel, nu avea nicio calitate pentru a-l ajutat în vreun fel. Atunci când se întâlnea cu C. discuțiile vizau situația mineritului și energiei din Oltenia și vulnerabilitate societăților care depindeau de SNLO, CE Turcenii și Rovinari, având în vedere că acestea asigurau 40% din energia electrică a țării.

Instanța de fond a reținut că, niciuna dintre persoanele la care se susține de către parchet că inculpatul C. ar fi realizat vreo intervenție pentru a facilita

cumpărarea de energie și cărbune de către firmele lui A., nu confirmă împrejurările faptice reținute de procuror și nici interpretarea dată conținutului convorbirilor telefonice relevate în susținerea acuzației. Dimpotrivă, martorii audiați în cauză au susținut apărările inculpaților și au făcut dovada că activitățile desfășurate de inculpatul C. nu au vizat vreo intervenție a acestuia pentru satisfacerea intereselor comerciale ale vreunei persoane, ci realizarea unor obiective stabilite în exercitarea mandatului de senator (întâlniri cu reprezentanții locali pentru a discuta problemele zonei miniere și a societăților naționale producătoare de energie, cărbune și lignit din județul Gorj), realizarea activităților impuse de funcțiile onorifice deținute (participarea la meciurile de fotbal ale echipei Pandurii Târgu Jiu la nivel local și în deplasare), după cum unii dintre martorii audiați nici nu dețineau o funcție de natura celei care să justifice traficarea influenței în scopul reținut de procuror la momentul când au fost purtate o parte dintre discuțiile telefonice (martorii T. și G1.).

De asemenea, instanța de fond a constatat că aspectele reținute de parchet privind intervenția pe care C. ar fi realizat-o la martorii S. și T. îl vizau pe inculpatul E. și nu pe inculpatul A., astfel cum în mod eronat a fost reținut de procuror. De altfel, chiar procurorul a reținut aceleași împrejurări faptice și aceleași mijloace de probă în cadrul analizei acuzației aduse inculpatului C. de trafic de influență pe relația cu E..

Instanța de fond a apreciat că nici interpretarea dată de procuror probelor privind pretinsa influență a inculpatului C. la F1., primar al municipiului Constanța, în legătură cu inițierea unor afaceri în domeniul energetic sau la K1., primar al municipiului Târgu Jiu, pentru obținerea unor lucrări de reabilitare blocuri în Târgu Jiu de către firmele controlate de A., nu poate fi primită.

Astfel, inculpatul C. a arătat că pe F1. l-a cunoscut cu prilejul unei deplasări în municipiul Constanța, unde urma să se întâlnească cu senatorul C2.. Întâlnirea a avut loc la un restaurant din Constanța, a fost de scurtă durată și a vizat activitățile sportive pe care C2. le practica. La această întâlnire au participat A. și alte trei persoane care îl însoțeau pe acesta.

La K1. nu a intervenit niciodată pentru A., având în vedere că acesta a fost acționar la SC R1., unde martorul era și el membru al AGA, deci aceștia se cunoșteau și nu ar fi avut cum sau de ce să intervină la el, iar A. nu a derulat activități comerciale cu primăria Târgu Jiu.

Inculpatul A. a confirmat susținerile inculpatului C. și în declarațiile date a arătat, că îl cunoaște pe C2. de circa 10 ani, din perioada campaniilor electorale, iar cu F1. s-a întâlnit o singură dată la restaurantul D2. din Constanța, în anul 2011 sau 2012, scopul deplasării sale în municipiul Constanța fiind de a vedea un teren pe care dorea să îl cumpere, despre care a aflat de la martorul E2... La întâlnire au participat mai multe persoane, a durat cca. 15 minute, a venit și F1. care a purtat discuții de natură politică cu C. și C2.. I-a cerut lui C. să îl însoțească la Constanța pentru a vedea și el terenul întrucât, îl considera un membru de familie și dorea să știe opinia acestuia. A mai arătat că a văzut terenul, avea chiar și actele primite de la E2. care îl cunoștea pe proprietar.

Aspectele relatate de inculpați și care prezintă relevanță sub aspectul acuzației penale au fost confirmate de martorul F1. care a arătat în declarațiile date (la 18 iunie 2015 și la 8 decembrie 2017) că a participat la întâlnirea din data de 26

noiembrie 2011, de la restaurantul D2. din Constanța, la rugămintea fratelui său C2., senator, care i-a comunicat că se va întâlni cu un coleg al său, C. și să treacă să îl salute, lucru pe care l-a și făcut. Martorul și fratele său au stat la o altă masă, au mers împreună la masa unde se afla C. și alte persoane pe care nu le poate identifica, l-a salutat, au schimbat câteva cuvinte în legătură cu situația politică și a municipiului Constanța, după care s-au retras la masa lor.

În același sens au fost și depozițiile martorului E2.. (din 2 februarie 2015 și 19 ianuarie 2018), inspector general la Transelectrica S.A. la acel moment, care a arătat că îl cunoaște pe A. din anul 2011, cu aprox.2-3 luni înainte de face deplasarea în municipiul Constanța. A acceptat invitația întrucât dorea să-l cunoască pe F1.. La masa la care se afla martorul împreună cu A. și C., la un moment dat au venit F1. și fratele acestuia, s-a purtat o discuție care nu a durat mai mult de 20 de minute, în care F1. și-a exprimat nemulțumirea în legătură cu percepția publică în ceea ce îl privește și le-a arătat câteva poze cu locurile unde a schiat.

A mai arătat martorul că la acea întâlnire nu i s-a propus și nici nu a simțit vreo insinuare care să aibă legătură cu atribuțiile sale de serviciu și nici nu i s-a cerut să aibă vreo intervenție legat de atribuțiile de serviciu.

În același cadru se înscrie și depoziția martorului K1. (din 8 decembrie 2017) care a arătat, că îl cunoaște pe A. din anul 1999 când acesta a devenit acționar la Sc R1. SRL, unde martorul era director iar ulterior, după ce a devenit primar al municipiului Târgu Jiu, a colaborat cu A. pentru rezolvarea problemelor cetățenilor de etnie romă din zonă. A mai relevat că, niciodată, C. nu i-a cerut să se întâlnească cu A. pentru a-i facilita acestuia obținerea unor avantaje pentru societățile sale, iar atribuirea contractelor pentru reabilitarea blocurilor din oraș se făcea prin licitație publică.

Totodată, în perioada cât a deținut funcția de primar al municipiului Târgu Jiu, Primăria nu a derulat nicio activitate comercială cu firmele lui A..

În consecință, având în vedere probele administrate în cauză, instanța de fond a considerat că acestea nu fac dovada că activitățile desfășurate de inculpatul C. se circumscriu laturii obiective a infracțiunii de trafic de influență, așa cum a reținut acuzarea, respectiv a *pretinderii* unor bunuri în scopul realizării promisiunii făcute inculpatului A. în anul 2010, o singură dată și reînnoită ulterior, pentru satisfacerea intereselor comerciale ale firmelor controlate de acesta, dimpotrivă acțiunile întreprinse de către C. au vizat realizarea unor obiective propuse în exercitarea mandatului de senator, a activităților în care era implicat la nivelul județului Gorj și unde deținea funcții onorifice.

S-a mai reținut de către acuzare că preținsele intervenții ale inculpatului C. s-au realizat în baza promisiunii din anul 2010, făcute inculpatului A., promisiune care a fost reînnoită pe măsura *primirii* unor bunuri de la cumpărătorul de influență, cu referire la folosința autoturismului marca BMW, service-ul și asigurarea acestuia, folosința unui post telefonic, bunuri înregistrate pe firmele controlate de A., a două articole de îmbrăcăminte pentru soția sa și materiale electorale pentru campania privind alegerile parlamentare din 2012.

Infracțiunea de trafic de influență poate fi comisă și în modalitatea primirii de către cel care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public a unor bunuri sau sume de bani în schimbul promisiunii că îl va

determina pe acel funcționar să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri, însă, în cauză, s-a apreciat că probele administrate nu fac nici dovada primirii, în perioada 2010-2015, de către inculpatul C. a unor foloase necuvenite de la cumpărătorul de influență în schimbul promisiunii și realizării unor intervenții la diverși funcționari publici, în vederea satisfacerii intereselor comerciale ale firmelor controlate de A..

Cât privește bunurile pretins a fi primite de către inculpatul C. în schimbul traficării influenței de la A., instanța de fond a constatat că inculpații s-au aflat într-o relație de prietenie și ulterior de cumetrie, încă din perioada 2004-2006, consolidată în timp, inculpatul C. fiind angajat la societatea E1. SRL ce a aparținut membrilor familiei lui A., pe funcția de consilier, în perioada 2006-2008.

În această perioadă, inculpatul C. a beneficiat din partea societății de folosința unui autoturism marca BMW Seria 5, cu numărul de înmatriculare și a unui post telefonic cu numărul, bunuri pe care le-a folosit și după ce a obținut mandatul de senator în anul 2008, aspecte confirmate atât de inculpatul C. cât și de inculpatul A. în declarațiile lor.

Deși aceste bunuri au fost folosite de inculpatul C. încă din timpul primului mandat de senator (decembrie 2008), parchetul a apreciat că acestea au dobândit caracterul unor foloase injuste, primite în schimbul traficării influenței și au determinat reînnoirea promisiunii făcute cumpărătorului de influență abia în perioada 2010-2015.

Referitor la folosința autoturismului, inculpați C. și A. au arătat că autoturismul marca BMW, cu nr., a fost cumpărat în leasing pe firma SC F. SRL, a fost folosit ocazional de inculpatul C., la sfârșit de săptămână pentru a nu îl țină pe șoferul de la Senat, iar date fiind relațiile apropiate dintre inculpații și familiile acestora, obișnuiau să își împrumute mașinile reciproc, fiii inculpatului A. foloseau autoturismele deținute de familia lui C. (Peugeot, Volvo și Kia) după cum și membrii familiei lui C. foloseau, câteodată, mașinile deținute de familia lui A..

În declarația dată în cursul cercetării judecătorești (6 mai 2016) A. a mai arătat că, în București locuiește aproape de C. și putea schimba ușor autoturismele, uneori plecau împreună la Târgu Jiu. Cât privește convorbirile telefonice din data de 3.11.2012. ora 16:35:209 și următoarele, a arătat că le recunoaște au fost purtate cu C. în legătură cu autoturismul marca BMW seria 5, folosit ocazional de nașul său și în care inculpatul era preocupat de starea tehnică a autoturismului. Referirea la „mașina lui F2.” a fost făcută de C. pentru a repera persoana care folosea mașina. A mai arătat că, inculpatul C., atunci când folosea autoturismul, suporta contravaloarea combustibilului (motorina) iar cheltuielile pentru reparații erau suportate de societate, întrucât C. folosea mașina ocazional.

La rândul său, inculpatul C. a arătat că, în perioada exercitării mandatelor de senator, când a îndeplinit și funcția de președinte al Comisiei Juridice a Senatului, avea alocate 2 autoturisme, unul pentru București și altul pentru Târgu Jiu, iar în mandatul de judecător la Curtea Constituțională avea în folosință un alt autoturism.

Împrejurările relatate de inculpați privind folosința ocazională a autoturismului de către inculpatul C. sunt confirmate și de către martorii T1., G2. (declarațiile din 26 februarie 2018 date în fața instanței de judecată) care au arătat

că, în perioada 2006-2014 au fost angajați la mai multe firme a lui A., (G., SSDM, M1.), în calitate de conducători auto, iar autoturismul marca BMW cu nr. era înregistrat pe una din societățile lui A.. În perioada cât C. era senator avea un autoturism de la Senat (Volkswagen Pasat de culoare închisă), cu șofer, ambii martori au arătat că mergeau cu mașinile firmei lui A. în parcare de la Hotel B2. București unde stătea C. pentru că li se furau oglinzile. Aceștia au mai arătat că fiii lui A. foloseau și alte autoturisme cu referire la un Volvo argintiu, Peugeot, dar nu cunosc dacă erau deținute de familia lui C., relațiile dintre inculpații fiind de naș-fin.

În același sens sunt și depozițiile martorului Ș1. (declarațiile din 23 ianuarie 2015 și 13 octombrie 2017), care a arătat că în perioada cât a fost conducător auto la firmele lui A. (SC F. SRL), autoturismul marca BMW cu nr. era folosit de A. și angajații firmei (G2., F2., T1.), ocazional de C., la sfârșit de săptămână când mergea la Târgu Jiu sau în vacanțe. A mai relatat că lua cheile de la paznic unde le lăsa C., că reparațiile erau suportate de firmă, iar atunci când lua autoturismul din parcare hotelului B2. nu îl anunța pe C. ci pe A.. Acesta cunoștea relațiile dintre C. și A. ca fiind de naș-fin.

Faptul că inculpatul C. folosea ocazional autoturismul marca BMW cu nr. este confirmată de martorul H2. care a arătat că, la biroul parlamentar din Târgu Jiu exista un autoturism marca Dacia Logan, autoturism folosit uneori și de C. în deplasările făcute de martor de la Târgu Jiu la București, însă acesta folosea autoturismul marca Volkswagen primit de la Senat iar, ocazional, l-a văzut că utiliza și autoturismul marca BMW (declarația din 28 noiembrie 2017) și de martorul Y1. care a arătat că atunci când făcea naveta cu C. la București se deplasau cu mașina martorului sau cu ce a lui C. de la Parlament, iar în câteva ocazii l-a văzut pe C. că folosea un autoturism marca BMW. De asemenea, martorul I2. a arătat că nu l-a văzut pe C. să conducă un autoturism de culoare neagră, marca BMW, acesta în perioada cât era senator și judecător la Curtea Constituțională avea două mașini de serviciu iar atunci când mergeau împreună foloseau autoturismele de serviciu sau autoturismele proprietate personală ale martorului (Mercedes sau Range Rover).

Este real că autoturismul marca BMW, cu nr....., a fost identificat la data de 22 ianuarie 2015, cu ocazia efectuării percheziției (filele 49-51, Vol.5 d.u.p.), în garajul Senatului României, că planșele foto efectuate cu ocazia activităților de supraveghere fac dovada utilizării autoturismului de către C., însă nu sunt suficiente pentru a susține aprecierea procurorului că acesta ar reprezenta prețul plătit de cumpărătorul de influență pentru traficarea influenței de către C., ci dovedesc doar folosința autoturismului de către inculpat care era una ocazională așa cum au arătat inculpatul A. și martorii audiați în cauză, justificată de relațiile apropiate, de familie, dintre inculpați.

Prin urmare, având în vedere că toți martorii audiați în cauză au arătat că inculpatul C. a folosit autoturismul marca BMW cu nr. ocazional, că utilizarea acestuia s-a făcut în considerarea unor relații de cumetrie dintre inculpați dovedite de probe administrate, împrejurarea că utilizarea autoturismului s-a realizat încă din anul 2008 din perioada când inculpatul C. a dobândit primul mandat de senator, astfel că, folosința bunului nu putea căpăta o altă conotație în perioada 2010-2015 (reținută ca perioadă infracțională de parchet), decât cea de la momentul când A. a permis folosirea în continuare a acestui bun de către C., instanța de fond a apreciat

că interpretarea dată de procuror, în sensul că folosința gratuită a bunului, serviciul și polița de asigurare reprezintă prețul pretinsei traficări de influență plătit de cumpărătorul de influență, nu poate fi primită, în condițiile în care nu s-a făcut dovada unei pretinderi și nici a traficării de influență (materializarea promisiunii făcute în anul 2010 inculpatului A.).

În legătură cu împrejurările în care inculpatul C. a folosit telefonul cu nr. înregistrat pe firma SC J. controlată de A., acesta a arătat în declarațiile date în cursul procesului penal că l-a rugat pe A. să-i permită să păstreze acest număr, întrucât a promis alegătorilor că poate fi contactat și după ce obține mandatul de senator, iar numărul l-a menționat pe verso-ul cărților de vizită, solicitare acceptată de inculpatul A.. Totodată, a arătat că îi achita lui A. contravaloarea facturilor pentru telefon și faptul că de la Parlament și Curtea Constituțională avea spre utilizare două telefoane mobile, fără restricție a minutelor alocate, astfel că, valoarea facturilor pentru numărul era mică.

Toate aceste aspecte au fost confirmate și de inculpatul A. în declarația dată în fața instanței de fond (6 mai 2016), precizând în plus că, postul telefonic cu numărul a aparținut lui C. încă din perioada când era prefect al județului Gorj, fiind preluat ulterior pe una dintre societățile sale, că atunci când facturile de plată erau mari inculpatul C. îi achita contravaloarea acestora. A mai arătat inculpatul că obișnuia să joace table cu inculpatul C. și când acesta îi datora la joc sume de 2-3 milioane lei insista ca A. să primească banii pentru plata facturii de telefon.

Cu privire la același aspect, martorul S1. a arătat că, firma E1. SRL în perioada cât C. era angajat i-a dat un telefon mobil dar nu poate preciza dacă era al societății sau al inculpatului C., iar mențiunile pe care le-a făcut în agenda ridicată de către organele de cercetare cu ocazia percheziției domiciliare, cu referire la „C. și sumele de 2.222,0 lei sau 222,0 lei” îi aparțin și reprezintă facturi neplătite dar sumele erau trecute eronat, în realitate, era vorba de 222 lei, valoare comunicată și serviciului contabilitate. A mai precizat că acele notițe erau din perioada când C. era angajat la E1..

Prin urmare, instanța de fond a apreciat că susținerile inculpaților sunt credibile și nu au fost înlăturate de nicio o altă probă administrată în cauză care să susțină afirmația procurorului că folosința gratuită a bunului, reprezintă prețul pretinsei traficări de influență plătit de cumpărătorul de influență, în condițiile în care nu s-a făcut dovada unei pretinderi și nici a traficării de influență în scopul reținut de acuzare, iar folosința telefonului în modalitatea descrisă s-a realizat încă din anul 2008 când inculpatul C. a obținut primul mandat de senator, astfel că, nu putea reprezenta un folos necuvenit începând cu anul 2010.

S-a mai reținut de procuror că, în perioada 2010-2015, în aceleași condiții ale materializării traficului de influență la diverși funcționari publici, inculpatul C. ar fi primit de la A. la data de 2.11.2011 suma de 1200 lei echivalentul a două articole de îmbrăcăminte pentru soție iar în luna octombrie 2012 materiale electorale pentru campania privind alegerile parlamentare, (șase capsatoare, 150.000 de capse, 2/3km de cordelină de 6 mm ș.a.), în sumă de 8.9973,34 lei.

În legătură cu aceste bunuri inculpatul C. a menționat în declarațiile date că, în virtutea relațiilor de prietenie și cumetrie obișnuia să își facă diverse cadouri între familii, aceasta fiind împrejurarea în care de ziua onomastică a soției, A. i-a făcut acesteia cadou două rochii.

În toamna anului 2012, în luna octombrie, în perioada campaniei electorale, întrucât candida pentru funcția de senator și se afla în municipiul Târgu Jiu, l-a contactat pe A. care se afla în București pentru a-i cumpăra materiale pentru campanie: capse, cordelină, capsatoare ș.a. necesare lipirii/fixării materialelor electorale, solicitându-i să ia bon. Materialele au fost cumpărate de A. care le-a adus la Târgu Jiu, nu reține dacă i-a adus bonul dar i-a plătit contravaloarea lor, suma de 7-8 milioane, de față fiind și Capră Silviu.

Inculpatul A. în declarația dată în fața instanței a confirmat susținerile inculpatului C. și a arătat că, în toamna anului 2010 sau 2011, a fost sunat de C. pentru a-i da fiului acestuia suma de 1200 lei, întrucât soția sa și-a ales două rochii și trebuia să le plătească urmând să-i dea banii la Târgu Jiu, acesta i-a dat suma respectivă dar nu a mai fost de acord să-i fie restituită, întrucât se apropia ziua de naștere a nașei sale și a dorit să-i facă cadou cele două rochii.

În ceea ce privește materialele electorale pentru campania electorală din anul 2012 a precizat că, în timp ce se afla la București a fost sunat de C. pentru a-i cumpăra materiale publicitare, cordelină, capsatoare, capse, materiale pentru lipit, întrucât la magazinele din Târgu Jiu nu erau materialele de calitate și se dezlipseau afișele electorale. A cumpărat materiale în valoarea totală de 850-870 lei pe care le-a și dus la Târgu Jiu lui C., acesta i-a remis suma de 10.000 lei, fără a verifica bonul pe care i l-a dat pentru că avea încredere în el și chiar i-a spus că dacă o să mai aibă nevoie de ceva îl va suna, la discuție fiind prezent și un colaborator al său.

Apărările inculpaților privind împrejurările în care au fost cumpărate materialele electorale și plata contravalorii lor de către inculpatul C. au fost confirmate și de martorul J2. care în declarația dată în fața instanței de fond, la data de 16 martie 2018, a arătat că îi cunoaște de mai mulți ani pe cei doi inculpați iar, în anul 2012, l-a însoțit pe A. într-o deplasare de la București la Hațeg, în drum s-au oprit și în municipiul Târgu Jiu, la domiciliul lui C., unde în fața casei lui C., acesta a purtat o discuție cu A. în legătură cu achiziționarea unor materiale publicitare, cu acea ocazie C. i-a dat lui A. suma de 10.000 Ron. A. i-a spus că valoarea era mai mică decât suma primită de la C. de 10.000 lei, însă au stabilit ca într-o discuție ulterioară să se regleze în legătură cu plata făcută de C.; cu acea ocazie A. nu i-a dat vreun document justificativ lui C..

În raport cu aceste împrejurări, instanța de fond a apreciat că, oferirea celor două rochii pentru soția inculpatului C. în modalitatea descrisă anterior nu se circumscrie sferei ilicitului penal, astfel cum reține acuzarea, ci unor relații sociale firești, determinate de natura relațiilor dintre familiile inculpaților. Mai mult, aprecierea procurorului nu este susținută de niciun alt mijloc de probă decât de interpretarea unor convorbiri telefonice purtate între cei doi inculpați și care nu fac decât dovada că a fost dată o sumă de bani pentru achiziționarea celor două articole de îmbrăcăminte, aspect ce nu a fost contestat de către inculpați și nu al împrejurării că bunul a constituit prețul pentru cumpărare presupusei influențe a inculpatului C..

Cât privește remiterea și primirea materialelor publicitare pentru campania electorală, instanța de fond a constatat că inculpatul C. a achitat contravaloarea acestora, deși nu i-a fost remis vreun document justificativ, plătind chiar mai mult decât costul lor efectiv, fapt ce denotă că era în relații apropiate cu A. și avea încredere în el, prin urmare, cererea adresată inculpatului A. de a-i achiziționa din

București materiale pentru campania electorală și onorată de acesta în condițiile menționate, nu poate fi apreciată ca o pretindere, respectiv primire a unui bun în schimbul traficării vreunei influențe, ori ca un preț plătit de cumpărătorul de influență pentru satisfacerea intereselor sale comerciale.

Față de considerentele expuse și materialul probator administrat în cauză, instanța de fond a apreciat că nu s-a dovedit că inculpatul C., în exercitarea mandatelor de senator și judecător la Curtea Constituțională, în perioada 2010-2015, ar fi primit și pretins de la A. mai multe bunuri, cu titlu de foloase necuvenite, în schimbul promisiunii traficării influenței pe lângă funcționari din cadrul societăților și campaniilor naționale cu capital de stat, ministere, autorități publice și locale pentru satisfacerea intereselor comerciale ale firmelor controlate de A., astfel încât, în temeiul dispozițiilor art. 396 alin. (5) raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I din Codul de procedură penală a dispus achitarea inculpatului C., pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență prevăzută de art. 291 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 din Codul penal (pe relația cu A.).

Totodată, instanța de fond a constatat că probele administrate nu fac dovada că inculpatul A., în perioada 2010-2015, ar fi comis vreuna dintre acțiunile ce formează elementul material al infracțiunii de cumpărare de influență, oferirea acelor bunuri nefiind făcută în schimbul determinării inculpatului C., senator și ulterior, judecător la Curtea Constituțională, de a promite și interveni la diverși funcționari din cadrul societăților și campaniilor naționale cu capital de stat, ministere, autorități publice și locale pentru obținerea unor contracte comerciale sau alt tip de facilități pentru firmele pe care le controla.

Ca atare, în temeiul art. 396 alin. (5) raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I din Codul de procedură penală, instanța de fond a dispus achitarea inculpatului A., pentru săvârșirea infracțiunii de cumpărare de influență, prevăzută de art. 292 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

În legătură cu acuzația de trafic de influență, faptă prevăzută de art. 291 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, formulată împotriva inculpatului C. (2 acte materiale - pct. 2 rechizitoriu, filele 49-52), în actul de sesizare s-a reținut că, în perioada 2008-2012 (punctual în legătură cu campaniile electorale din anii 2008 și 2012), inculpatul C. a primit foloase electorale necuvenite în cuantum de 100.000 euro (câte 50.000 euro pe campanie) de la inculpatul A., în schimbul promisiunii de a interveni și determina diferiți funcționari publici din cadrul campaniilor și societăților naționale, respectiv autorități publice centrale și locale, să îndeplinească și să urgenceze realizarea unor acte ce intrau în atribuțiile acestora de serviciu în folosul firmelor controlate de cumpărătorul de influență A., cu interese în domenii de activitate diverse (energie, construcții, transport, fier vechi etc.).

În formularea acuzației s-a mai reținut de către Parchet, că foloasele necuvenite sunt diferite de cele menționate la pct. 1 din actul de sesizare, că inculpatul A. a acționat pentru sprijinirea lui C. în vederea alegerii acestuia în funcția de senator în Parlamentul României, chiar dacă interesul și scopul inculpatului era unul și același, respectiv de a se folosi de influența senatorului pentru obținerea de contracte comerciale. În plus, inculpatul C. i-a lăsat impresia

cumpărătorului de influență că poate interveni oricând în favoarea sa pentru orice problemă, prin determinarea unor funcționari.

În dovedirea acuzației s-a reținut de către procuror ca fiind relevante: depoziția martorului S1., denunțul inculpatului A. din data de 29.01.2015 și procesele verbale de certificare a convorbirilor și comunicărilor telefonice din datele de: 05.10.2011 privind înregistrările efectuate în alte cauze penale (dosarele nr...../P/2010 șiP/2010), 30.07.2015 (efectuate în dosarul nr...../P/2014 conexas la prezenta cauză), 05.04.2014 privind înregistrările efectuate în dosarul nr...../P/2011 pe S1., 04.04.2014 privind înregistrările efectuate în dosarul nr...../P/2011 pe A., 31.03.2014 privind înregistrările efectuate în dosarul nr...../P/2011 pe C., 26.01.2015 privind înregistrări efectuate în baza mandatelor declasificate conform adresei Înaltei Curți de Casație și Justiție 125/CDC/27.06.2014 și 03.06.2015 privind înregistrări efectuate în baza mandatelor declasificate conform adresei Înaltei Curți de Casație și Justiție 67/CDC/27.05.2015.

Instanța de fond a apreciat că acuzația penală descrisă la pct. 2 din actul de sesizare este formulată în mod deficitar și imprecis sub aspectul activităților desfășurate de inculpatul C. în realizarea actelor de primire a unor foloase necuvenite (reprezentând contravaloarea meselor festive organizate în rândul cetățenilor de etnie romă pentru obținerea mandatului de senator în cele două campanii electorale, 2008 și 2012) de la A., în schimbul promisiunii de a interveni și determina „diferiți funcționari publici” din cadrul unor instituții publice centrale și locale, societăți ori companii private (fără a preciza care sunt acești funcționari și în cadrul căror instituții își desfășoară activitatea), de a îndeplini și urgenta realizarea unor acte ce intrau în atribuțiile acestora de serviciu în folosul firmelor controlate de cumpărătorul de influență A..

Deși prin actul de sesizare a instanței se reține că rezoluția infrațională și foloasele necuvenite sunt diferite de acuzația de la pct. 1, iar perioada infrațională este diferită și circumscrisă punctual campaniilor electorale din anii 2008 și 2012 în dovedirea acuzației de la pct.2 sunt relevate aceleași convorbiri telefonice sau în mediu ambiantal purtate între cei doi inculpați sau cu alte persoane (martori în prezenta cauză ori față de care cercetările au fost disjuncte), din conținutul lor nu rezultă elemente care să susțină acuzația de trafic de influență adusă inculpatului C., în modalitatea pretinderii unui folos în scopul cerut de norma de incriminare (exercitarea influenței).

De asemenea, instanța de fond a subliniat faptul că față de cumpărătorul de influență, A., parchetul a dispus disjungerea cauzei, reunirea acesteia la dosarul nr...../P/2015 (conexas, inițial, la dosarul cauzei) pentru continuarea cercetărilor sub aspectul infracțiunii prevăzute de art. 291 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 (pe relația cu C.) - 2 acte materiale, deși probele care fundamentează acțiunea de primire a folosului necuvenit, fundamentează și acțiunea de remitere, fiind acțiuni corelative.

Cu privire la fondul acuzației, instanța de fond a apreciat că probele administrate nu fac dovada că inculpatul C. a primit, în anii 2008 și 2012, foloase electorale necuvenite, în cuantum total de 100.000 euro, de la inculpatul A. și nici că ar fi promis acestuia că va interveni și determina anumiți funcționari publici pentru a îndeplini sau a urgenta realizarea unor acte ce intră în atribuțiile acestora

de serviciu, acțiuni ce constituie elementul material al laturii obiective a infracțiunii.

În legătură cu această acuzație, inculpatul C. a relevat faptul că, în campaniile electorale din anii 2008 și 2012, a candidat pentru funcția de senator și avea sloganul „eu nu cred în campaniile de 30 de zile”, întrucât consideră că ceea ce contează pentru electorat este activitatea desfășurată anterior, fiind atenționat de colegii de partid în legătură cu pasivitatea electorală cu referire la martorul I2., care candida în aceleași colegiu. A avut cheltuieli modeste în cele două campanii electorale, și-a promovat imaginea singur, doar prin postarea de materiale electorale. În colegiul în care a candidat nu are cunoștință să fi fost organizată vreo masă festivă de către cetățenii de etnie romă iar dacă ar fi auzit nu ar fi fost de acord cu ele. Inculpatul A. nu locuia în zona în care era colegiul său electoral și, prin urmare, nu putea influența electoratul să îl voteze. Sumele reținute de parchet de câte 50.000 euro pe campanie sunt exorbitante și depășesc cheltuielile făcute în campaniile electorale de el sau ceilalți trei colegi de partid. Astfel de mese festive nu au fost organizate, iar dacă ar fi fost organizate, ar fi fost o împrejurare cunoscută de colegii săi care doreau să participe la aceste evenimente și ar fi ajuns în spațiul public. Nu a purtat nicio discuție cu A. sau cu altă persoană pentru a-i fi promovată imaginea și pentru a obține votul pentru mandatul de senator. La Târgu Jiu au fost organizate mese festive cu comunitățile de romi încă din anul 1990 când venea A., dar nu în scop electoral, ci pentru a marca întâlnirile din comunitățile rome.

Pe S1. îl cunoaște încă din perioada cât desfășura activități la SC E1., cunoaște că acesta se afla în relații foarte bune cu A.. S-a întâlnit cu S1. și A. de mai multe ori, au servit masa. Cunoaște că S1. a purtat cu A. mai multe discuții în cele două campanii electorale dar în care A. îi reproșa că nu are suficiente materiale publicitare și nu organizează spectacole dar, niciodată, nu s-a discutat despre organizarea unor mese festive. S1. nu l-a însoțit în jud. Gorj în perioada celor două campanii electorale.

Inculpatul A. în depoziția din fața instanței de fond (6 mai 2016) a arătat că este de notorietate faptul că cetățenii de etnie romă sunt simpatizanți ai K2. și, de fiecare dată, în perioada campaniilor electorale, au fost organizate mese festive cu întreaga comunitate romă. A organizat aceste mese festive în campaniile electorale din anii 2008 și 2012, cu cetățenii de etnie romă, la solicitarea președintelui Consiliului județean, L2., inclusiv cu cei din colegiul din care face parte C. și alți deputați K2..

După organizarea meselor a discutat cu C. care i-a comunicat că, personal nu este de acord cu aceste evenimente, că au fost cheltuiți doar bani, că nu îl ajută cu nimic pentru că a avut două mandate de prefect al județului Gorj și oricum ar obține voturi.

În ceea ce privește denunțul formulat de inculpatul A. la data de 29.01.2015 se constată că, în conținutul acestuia, inculpatul a făcut referire la împrejurarea că în campaniile electorale, din anii 2008 și 2012, l-a sprijinit financiar pe C., prin suportarea costurilor meselor festive și a serbărilor organizate în comunitățile cu cetățeni de etnie romă, din colegiul unde acesta candida, dar: „fără a-i solicita nimic și fără a-mi promite el un ajutor. L-am ajutat în virtutea relațiilor de prietenie care ne leagă de mulți ani” (filele 3 24-29, vol. 2 d.u.p.).

Instanța de fond a apreciat că susținerea inculpatului A. din cuprinsul denunțului, în sensul că a organizat acele mese festive pentru C. fără a-i solicita nimic și fără ca acesta să-i promită vreun ajutor, în virtutea relațiilor de prietenie care îi leagă de mai mult timp, nu vine în contradicție cu probele administrate, astfel cum susține procurorul, dimpotrivă, este confirmată de depozițiile inculpaților și martorilor audiați în cauză.

Astfel, martorul S1. în depozițiile date în cursul urmăririi penale și al cercetării judecătorești în fond (din 29 ianuarie 2015 și 13 februarie 2017) a arătat că știe de la A., fiind în relații apropiate cu acesta, că în perioada campaniilor electorale din anii 2008 și 2012, când candida și C., A., a organizat mese festive pentru cetățenii de etnie romă din județul Gorj, contravaloarea acestor mese fiind de câte 50.000 euro pe fiecare campanie.

Martorul a arătat că nu a participat la aceste mese însă, în perioada uneia dintre campaniile electorale a asistat la o discuție dintre C. și A., în care C. i-a spus lui A. că nu are nevoie de nicio susținere din partea nimănui, că îi este suficientă notorietatea și simpatia de care se bucură în zonă pentru a fi ales. C. i-a spus lui A. că nu mai este necesar să facă niciun fel de cheltuieli.

Astfel, susținerile martorului nu infirmă aspectele relevate de A. în denunțul formulat privind împrejurarea că organizarea acelor mese festive în cele două campanii electorale și suportarea contravalorii cheltuielilor s-a realizat fără a-i cere nimic lui C. și fără ca acesta să-i promită ceva, ci confirmă faptul că C. nu era de acord cu organizarea unor astfel de mese și că în campaniile electorale se baza pe notorietatea de care se bucura în județul Gorj, câștigată din perioada cât a deținut funcția de prefect.

În același sens sunt și depozițiile martorului I2., din data de 28.11.2017, care a arătat că a participat la alegerile parlamentare din anii 2008 și 2012 pentru obținerea unui mandat de deputat, în același colegiu cu C. care dorea obținerea unui mandat de senator, mandate pe care acesta din urmă le-a și obținut. C. în campaniile electorale din 2008 și 2012 nu a beneficiat de propagandă electorală, întrucât a deținut anterior funcții în zonă și era o persoană cunoscută în comunitate, chiar i-a reproșat acestuia că nu desfășoară activități pentru convingerea electoratului deși colegiul în care acesta candida era mai mare. Nu cunoaște să se fi organizat mese festive de către comunitatea de etnie romă în vederea susținerii candidaturii lui C..

Și martorul Y1., în declarația din data de 15 septembrie 2017, a arătat că, îl cunoaște pe C. de aproximativ 30 de ani, au fost colegi în Parlament și au candidat în colegii diferite ale aceleiași formațiuni politice în anul 2012. Nu a auzit să fie organizate mese festive în vederea susținerii candidaturii lui C. iar dacă ar fi fost organizate ar fi fost invitat.

De asemenea, martorul H2. în declarația dată în fața instanței la data de 28 noiembrie 2017 a precizat, că a candidat la alegerile parlamentare din anii 2008 și 2012, în colegiul 5, pentru mandatul de deputat pe care l-a și obținut în ambele alegeri iar, uneori, a luat parte și la acțiunile din campania electorală a lui C., activitățile care în anumite situații s-au suprapus. Nu a avut cunoștință despre organizarea unor mese festive de către comunitatea de etnie romă din colegiul 5, pentru susținerea candidaturii lui C.; în colegiul 5 există o comunitate de etnie romă, care este destul de numeroasă (peste 1500 votanți).

Și martorul K1. a arătat în fața instanței de fond, la data de 8 decembrie 2017 că, în perioada 2008-2012, a îndeplinit funcția de primar al municipiului Târgu Jiu și prin prisma funcției deținute în partid, președinte al K2. Gorj, s-a implicat la nivel local în campaniile electorale din anii 2008 și 2012, cunoștea programul fiecărui candidat pentru funcția de senator, inclusiv a lui C.. La acțiunile pentru campanie lui C. au participat și ceilalți candidați, iar datorită reputației de care se bucura C. în rândul populației județului Gorj, l-a rugat pe acesta să îl însoțească în acțiunile desfășurate pentru toți candidații pentru a convinge electoratul să îi voteze. Nu cunoaște dacă au fost organizate în perioada campaniilor electorale mese festive în comunitatea de etnie romă pentru susținerea candidaturii lui C., dar nici nu era necesară organizarea unor astfel de activități, întrucât candidatul se bucura de o bună reputație în rândul acestei comunități încă din perioada cât a deținut funcția de prefect, prin modalitatea în care a reușit să le rezolve problemele personale. Respectul de care martorul se bucura în rândul comunității de etnie romă s-a datorat și activităților desfășurate de C., anterior.

Martorul M2., în declarația dată în fața instanței de fond la data de 26 februarie 2018, a arătat că îl cunoaște de mult timp pe A. și de cca. 8 ani este expert local pe problemele comunității de etnie romă în cadrul Primăriei Scoarța. Știe că A. a organizat mese festive în cadrul comunității de etnie romă din județul Gorj, în perioada campaniilor electorale pentru alegerile parlamentare din anii 2008 și 2012, însă pentru candidatul N2., activitate în care era implicat și L2., președintele Consiliului județean Gorj, care se ocupa și de campania electorală a acestuia. Mesele au fost organizate în cartierul Obreja, din colegiul domnului N2. care cuprinde zona Novaci, Scoarța, Albeni și alte localități și nu în colegiul lui C., martorul fiind invitat la aceste activități de L2., activități la care a și participat. Nu cunoaște să fi fost organizate mese festive la nivelul comunei Scoarța și nici nu a auzit ca astfel de mese să fi fost organizate în afara județului Gorj.

Prin urmare, instanța de fond a apreciat că niciunul dintre martorii audiați nu a confirmat împrejurarea că organizarea meselor festive de către A., în perioada campaniilor electorale pentru alegerile parlamentare din anii 2008 și 2012, ar fi reprezentat un preț plătit de A. pentru cumpărarea influenței lui C. la diferiți funcționari în scopul obținerii unor contracte pentru firmele pe care le controla, ci susțin precizările făcute de inculpatul A. chiar în denunț, în sensul că inculpatul C. nu i-a cerut și nu i-a promis nimic, iar faptul că a organizat și plătit respectivele mese, în campaniile electorale din anii 2008 și 2012, s-a datorat relațiilor de prietenie care îi leagă de foarte mult timp pe cei doi inculpați.

Pe cale de consecință, având în vedere că depozițiile martorilor nu susțin interpretarea dată de procuror conținutului denunțului formulat de A. și nici a declarației martorului S1., că interceptările convorbirilor telefonice, invocate în susținerea acuzației, sunt aceleași cu cele relevate în susținerea acuzației de trafic de influență adusă inculpatului C. în perioada 2010-2015, precum și considerentele arătate de instanță în hotărâre cu privire la inaptitudinea acestor convorbiri telefonice și în mediu ambiental de a susține o pretinsă intervenție a inculpatului C. la funcționarii publici din cadrul companiilor și societăților comerciale de stat și private, administrație publică locală și ministere în scopul satisfacerii intereselor comerciale ale cumpărătorului de influență (inculpatul A.), și împrejurarea că față de cumpărătorul de influență (și autor al denunțului din 29 ianuarie 2015),

cercetările au fost disjuncte și urmează a fi continuate într-un dosar separat, instanța de fond a apreciat că, din probele administrate nu rezultă că inculpatul C. a comis vreuna dintre acțiunile ce conturează conținutul constitutiv al infracțiunii de trafic de influență, sub aspect obiectiv, în modalitatea primirii de foloase necuvenite, în cuantum total de 100.000 euro de la inculpatul A., în campaniile pentru alegerile parlamentare din anii 2008 și 2012, în schimbul promisiunii de a interveni la diferiți funcționari publici pentru satisfacerea intereselor comerciale ale acestuia.

Ca atare, în temeiul dispozițiilor art. 396 alin. (5) raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I din Codul de procedură penală a dispus achitarea inculpatului C., pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență prevăzută de art. 291 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 35 din și art. 5 din Codul penal (pe relația cu A.).

Cu privire la acuzațiile de trafic de influență și cumpărare de influență, fapte prevăzute de art. 291 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 292 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, acuzații formulate împotriva inculpaților C. și E. (pct.3 rechizitoriu, filele 53-68), prin actul de sesizare s-a reținut că, inculpatul C. că, în perioada 2009-2015, în calitate de senator (2008 – 2013) și, ulterior, judecător la Curtea Constituțională (decembrie 2013 – 2015), *a pretins și primit, direct și indirect*, de la cumpărătorul de influență E. mai multe foloase necuvenite în cuantum total de 481.276,42 lei, din care 360.269,42 lei, reprezentând investiții în curs consemnate în lista activelor societății K. S.A. (una bucată tractor HI 504 cu remorcă și marfă aflată în custodie, respectiv contravaloarea a 80 bucăți struți, materiale de tip tâmplărie PVC și alte materiale de construcție pentru reabilitarea clădirilor de la ferma din) și 121.007 lei, reprezentând cheltuielile salariale pentru un număr de șase angajați în perioada 2011 - 2015, pe firma O2. (care lucrau în realitate la ferma din), în schimbul promisiunii de a interveni și determina diferiți funcționari publici din cadrul companiilor și societăților naționale, respectiv autorități publice centrale și locale, să îndeplinească și să urgenceze realizarea unor acte ce intrau în atribuțiile acestora de serviciu în folosul firmelor controlate de cumpărătorul de influență E., cu interese în domeniul energiei.

În acest sens, inculpatul C., folosindu-se de influența pe care o avea în calitate de senator în Parlamentul României, în octombrie – decembrie 2011, a intervenit pe lângă T. (director tehnic SNLO în anul 2011) și S. (director general Complexul Energetic Turcenii în 2011-2012), pentru a-i facilita cumpărătorului de influență E. obținerea unor contracte pe piața energiei.

Pentru inculpatul E. s-a reținut în actul de sesizare că, în perioada 2009-2015, a dat inculpatului C. foloase necuvenite în cuantum total de 481.276,42 lei (aceleași bunuri menționate anterior), în schimbul promisiunii acestuia de a interveni și determina diferiți funcționari publici din cadrul companiilor și societăților naționale, respectiv autorități publice centrale și locale, să îndeplinească și să urgenceze realizarea unor acte ce intrau în atribuțiile acestora de serviciu în folosul firmelor controlate de cumpărătorul de influență.

Inculpatul E. a încercat disimularea proprietății acestor foloase printr-o convenție (datată 05.10.2009), încheiată cu inculpatul C., care nu a mai fost semnată, în realitate, iar bunurile au fost folosite strict în interesul senatorului/judecătorului de Curte Constituțională, în cadrul fermei din comuna

S-a mai reținut că, interesul inculpatului E. nu are legătură cu acea convenție, preocupările și obiectul de activitate al SC K. S.A fiind producerea și vânzarea de energie electrică, aspect ce transpare și din modul în care au fost puse bazele unei afaceri în cadrul SC M. SRL, în care E. miza pe sprijinul lui C., astfel că a acceptat să promită, fără justificare, un procent de 6% membrilor familiei C. din dreptul de proprietate al microhidrocentralelor și din profit, în schimbul sprijinului inculpatului C. în procesul de autorizare al acestora.

În legătură cu modalitatea în care parchetul a formulat acuzațiile aduse inculpaților, instanța de fond a constatat că, în esență, aceasta este identică sub aspectul materializării traficării influenței pretins a fi realizată de inculpatul C. la cei doi funcționari (T. și S.) cu cea reținută la pct. 1 din rechizitoriu (traficul de influență pe relația cu A.), doar cumpărătorul de influență fiind altă persoană, respectiv inculpatul E..

Imprecizia acuzației rezultă și din faptul că, deși se reține de procuror că interesul inculpatului E. în domeniul energiei transpare și din modul în care au fost puse bazele unei afaceri în cadrul SC M. SRL, prin care membrilor familie C. (celor doi fii ai inculpatului) le-a fost atribuit un procent de 6% din dreptul de proprietate al hidrocentralelor și din profit, fără vreo justificare, context în care este evident că E. miza pe sprijinul inculpatului C., sub acest aspect s-a dispus clasarea și stingerea acțiunii penale față de C., întrucât fapta prevăzută de art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000 modificată (în legătură cu SC M. SRL) nu există, întrucât nu au fost efectuate acte de comerț pe această societate iar proiectul energetic propus nu a fost dus la îndeplinire din motive independente de voința asociaților.

Interesul inculpatului E. era unul real în domeniul energetic, însă pentru realizarea proiectelor pe care acesta și le-a propus în domeniul regenerării energiei și nu în considerarea unui eventual sprijin din partea lui C. la diverși funcționari publici.

Instanța de fond a considerat că nici aprecierea parchetului în legătură cu ascendentul pe care C. l-ar fi avut asupra martorilor T. și S., determinat de implicarea acestuia în modificarea legislativă privind Legea minelor nr.85/2003, în perioada mandatului de senator, nu poate fi primită având în vedere că, sub acest aspect cauza a fost disjunsă, cercetările fiind continuate față de C., într-un alt dosar. Astfel, orice apreciere asupra unor împrejurări circumstanțiale care nu sunt susținute de elemente probatorii certe și complete, nu pot contura o situație de fapt clară ci, dimpotrivă, conferă acuzației penale caracterul unei supoziții.

Pornind de la cerințele normei de incriminare pentru realizarea laturii obiective a traficului de influență, referitor la promisiunea făcută de inculpatul C. cumpărătorului de influență, instanța de fond a constatat că parchetul nu a arătat momentul când a fost făcută, reținând însă că, în perioada 2009-2015, în exercitarea funcției de senator și judecător la Curtea Constituțională, a pretins și primit direct și indirect de la E. mai multe foloase necuvenite, în quantum total de 481.276,42 lei, în schimbul promisiunii de a interveni pe lângă diverși funcționari publici pentru satisfacerea intereselor comerciale ale firmelor cumpărătorului de influență.

Dacă promisiunea din partea inculpatului C. a existat, astfel cum se susține prin rechizitoriu, aceasta se putea realiza în anul 2009, moment la care se acuzarea menționează că s-au realizat pretinderea și primirea de foloase necuvenite (un

tractor HI 504 cu remorcă și marfă aflată în custodie, respectiv contravaloarea a 80 bucăți struți, materiale de tip tâmplărie PVC și alte materiale de construcție pentru reabilitarea clădirilor de la ferma din -), aceasta fiind, în opinia parchetului, rațiunea pentru care cumpărătorul de influență a întocmit convenția datată 5 octombrie 2009, nesemnată de inculpați, iar pretinsa intervenție a lui C. pentru satisfacerea intereselor firmelor lui E. s-a realizat abia în toamna anului 2011 (astfel cum rezultă din conținutul convorbirilor telefonice relevate de procuror), dată după care au fost remise și alte foloase necuvenite traficantului de influență (suma de 121.007 lei, reprezentând cheltuielile salariale pentru un număr de șase angajați, în perioada 2011 - 2015, pe firma O2., persoane care lucrau în realitate la ferma din).

În raport cu aceste aspecte, instanța de fond a apreciat că nu se putea realiza o promisiune în anul 2009 din partea lui C. că va interveni pe lângă cei doi funcționari (T. și S.), iar aceasta să se materializeze în anul 2011 în împrejurările relevate de acuzare, la acei doi directori ai companiilor naționale, în contextul în care, la momentul promisiunii nu se cunoștea de către traficantul de influență și cumpărătorul de influență interesul pe care E. l-ar putea avea în satisfacerea intereselor comerciale ale firmelor sale (relevantă fiind și împrejurarea că în legătură cu realizarea hidrocentralei de la Șușița 1 și 2 s-a dispus o soluție de clasare prin stingerea acțiunii penale (fapta nu există) și s-a reținut că imposibilitatea realizării proiectului nu s-a datorat părților interesate).

Totodată, Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală a constatat că, probele administrate în cauză nu fac dovada că intervenția inculpatului C. (respectiv, discuțiile telefonice cu T.) pentru stabilirea unei întâlniri ale inculpatului E. cu martorii T., director SNLO și S., director la CE Rovinari, s-a datorat pretinderii și primirii unor foloase necuvenite de la E. și a vizat satisfacerea unor interese comerciale ale firmelor acestuia, în domeniul energiei.

În legătură cu acuzația adusă inculpatului C. acesta a arătat în declarațiile date că, în anul 1992, i-a fost reconstituit dreptul de proprietate a soacrei sale B1., pentru o suprafață de 5 ha teren situat în comuna, teren ce se învecinează cu cel al lui D., vecin și prieten de familie de mai mult timp. Întrucât, se gospodărea împreună cu soția și soacra sa pe acel teren, a hotărât să construiască o casă de locuit, care nu a fost finalizată încă și, întrucât în zonă exista riscul sustragerii de materiale, l-a rugat pe D. să cultive o parte din teren și să aibă grijă de gospodărie, acesta având propriile animale, sens în care folosea și adăposturile de animale de pe terenul soacrei sale, aflate în stare avansată de degradare. Ulterior, D. a construit și alte adăposturi pentru animale.

Întrucât i-au fost sustrate mai multe bunuri (ferestre, uși, inclusiv porțiuni din acoperiș) de la casa în construcție și cunoscând că E., pe care îl știa din anul 2005, era interesat să investească în zonă, i-a propus acestuia să se asocieze în vederea exploatării terenului soacrei sale, fără a stabili o formă de asociere, sens în care a fost încheiată și convenția datată 5 octombrie 2009, nesemnată, privind organizarea unei ferme (cu obiect activități agricole) și în care se menționa aportul adus de fiecare dintre inculpați.

În anul 2009 E. a achiziționat 60 de struți din Ungaria, un tractor și o remorcă, mașini folosite la lucrări agricole și depozitate pe terenul soacrei sale. Cunoscând relația de prietenie pe care o avea cu E., D. a fost de acord, în baza unei

procuri date de E., să achiziționeze pentru acesta din urmă mai multe terenuri amplasate în jurul terenului deținut de B1..

A mai precizat că, D. avea 10 vaci, 60 de capre și alte animale. De îngrijirea animalelor de la fermă (struți, vaci, capre etc.) se ocupa D. și alte câteva persoane din sat, cărora E. le-a încheiat contract de muncă pe firma O2.. La această societate și inculpatul deținea funcția onorifică de vicepreședinte.

Bunurile aduse ca aport la fermă, de către E., figurează în patrimoniul K. S.A., societate ce aparține acestuia.

În anul 2011, E. avea un proiect privind realizarea de energie în cogenerare și avea nevoie de o documentare în legătură cu calitatea, cantitatea și eficiența surselor de combustibil existente în zonă, sens în care, a adresat conducerii SNLO un e-mail, la care nu a primit un răspuns.

Pentru a-l ajuta în realizarea proiectului, inculpatul C. l-a contactat pe T., director la SNLO pentru a-l primi în audiență, context în care i-a spus că E. a trimis un e-mail la care nu a primit niciun răspuns. După 2-3 zile, E. a fost primit de T. iar, după întâlnire, i-a povestit de haosul care există pe piața energiei după liberalizarea vânzării, deși există legislație în domeniu.

Inculpatul C. a mai precizat că, încă din anul 1990 știa că SNLO nu putea vinde energie, astfel că avea cunoștință că obiectul discuției dintre E. și T. nu putea viza o eventuală vânzare cumpărare de energie.

Aspectele relevate de inculpatul C. sunt confirmate și de E. în declarațiile date în cursul urmăririi penale și al cercetării judecătorești în fond (din 23 iunie 2015 și 6 iunie 2016) în care a arătat că, din anul 1984 până în prezent, a avut o activitate continuă în domeniul cercetării și producției de energie. În anul 1996 a cumpărat pachetul majoritar de acțiuni de la FPS (în prezent AVAS) de la K. SA, societate care avea ca obiect principal de activitate cercetare și producție în domeniul energiei electrice. Pentru fiecare proiect inițiat de către societatea K. SA era necesar înființarea unei alte societăți, care să fie răspunzătoare pentru realizarea proiectului și așa au fost înființate SC M. SRL, unde este asociat alături de P2. SRL, Q2., R2., S2., Ș2., T2. și SC Ț2. SRL, precum și societatea U2. SRL unde, de asemenea, are calitatea de acționar alături de V2. și B..

Pe inculpatul C. l-a cunoscut în anul 2004 la restaurantul W2. din Drobeta Turnu Severin, acesta fiind din zona Gorjului. De la acel moment au devenit prieteni și au ținut permanent legătura, chiar și când a deținut o funcție publică, cu referire la cea de senator în Parlamentul României și judecător la Curtea Constituțională. Cu C. nu a desfășurat nicio activitate comercială, însă în perioada 2008 sau 2009, posibil chiar 2010, când a schimbat statutul societății M. SRL, au devenit acționari cu un procent de 2% și fiii acestuia, R2. și S2., persoane care au venit în firmă împreună cu ceilalți asociați.

La sfârșitul anului 2008 - începutul anului 2009, a inițiat înființarea O2. (unde deține funcția de președinte), membră a Camerei de Comerț și Industrie a României. Întrucât la înființare era necesar ca membrul fondator să fie și o societate comercială care ar fi putut susține din punct de vedere financiar existența O2., în calitate de acționar majoritar la K. SA și inițiator al proiectului, a adus aceasta societate în acțiunea de înființare a Camerei de Comerț menționate.

Având natura juridică a unui ONG, obiectivul acestuia era de a întrajutora persoanele defavorizate din anumite zone, cu referire la București, Gorj, Giurgiu,

Mehedinți, dar și de a iniția relații cu firme din afara spațiului european, cu referire la Japonia, pentru a derula relații comerciale în România sau pentru a facilita locuri de muncă pentru persoanele din aceste zone în spațiul național.

Pentru că avea nevoie de resurse materiale în susținerea activității camerei de comerț și industrie s-a gândit că ar putea înființa o fermă pentru „a ajuta cu produse”, sens în care s-a consultat și cu C. pentru că era din aceeași zonă și îi era prieten. Întrucât, au apreciat la acel moment că un avantaj l-ar reprezenta creșterea struților, au luat decizia ca la viitoarea fermă să se ocupe și de acest sector, respectiv creșterea struților, sens în care a vorbit cu C. care i-a spus că un anume domn D., are în ..., lângă terenul deținut de C. o suprafață de 2 ha de teren, suprafața care îi era necesară pentru demararea unei gospodării de tip fermă. În acest context, C. i-a spus că ar putea face o fermă împreună.

Pentru perfectarea acestei afaceri, a încheiat documentul datat 5.10.2009, prin care se consfințea înființarea unei ferme de către cei doi inculpați, prin care E. se obliga să aducă struți și alte animale, iar C. venea cu terenul, construcțiile și culturile respective. Nu a semnat respectiva convenție pentru că practic a uitat și a considerat înțelegerea dintre ei ca suficientă, bazată pe încredere.

În anul 2010, a dus la fermă circa 60 de struți, 20 de pui de struț și utilaje agricole, toate aceste bunuri le-a lăsat în custodia lui D., pe care l-a și angajat la Camera de Comerț și Industria România Japonia. A încheiat contracte, în aceeași modalitate, cu alte 4 persoane de etnie romă din zona, care se ocupau de îngrijirea bunurilor sale.

La fermă nu a angajat decât muncitori din zonă pe care i-a plătit conform contractelor de muncă încheiate cu aceștia.

Referitor la întâlnirea cu T. a arătat că, în luna septembrie 2011, în calitate de reprezentant al K. SA a transmis un email către direcție tehnică de la SNLO, în care a solicitat o audiență pentru informarea în domeniul producției de energie electrică de tip cogenerare.

Întrucât nu a primit niciun răspuns la mesajul transmis, a apelat la prietenul său C. care la acea dată era senator și l-a rugat să îi spună cum poate ajunge să discute cu cineva de la direcția tehnică, motivat de faptul că era din zonă și îi cunoștea pe reprezentanții SNLO.

În aceeași zi sau la interval de o zi, a primit un telefon de la C., care i-a spus să meargă a doua zi în audiență la directorul tehnic al SNLO, aspect ce rezultă și din conținutul convorbirii telefonice aflate la dosarul cauzei.

S-a deplasat a doua zi la directorul tehnic al SNLO, T., i-a cerut acestuia să îi pună la dispoziție documentația privind calitatea cărbunelui care se extrage din zona Gorjului și aflate sub autoritatea SNLO, informații care îi erau necesare pentru studiul de fezabilitate pe care îl făcea. Acele informații erau publice. Scopul discuției cu T. nu a vizat cumpărarea de energie, ci pentru a putea stabili și alege eventualii furnizori de materie primă, respectiv cărbune. T. i-a comunicat că îi va transmite acele fișe prin email însă, referitor la cantitatea de cărbune care i-ar fi necesară, nu se putea purta o discuție la acel moment deoarece întreaga producție era deja atribuită. Documentația nu i-a mai fost transmisă de către T. și nu a mai făcut niciun demers în acest sens.

Pe S., Ș. și Ț. nu îi cunoaște.

Referitor la întâlnirea pe care ar fi avut-o cu S., ca urmare a intervenției lui C.,

apreciază că este rezultatul unei interpretări eronate de către procuror a convorbirii telefonice dintre T., S. și C.. Informațiile în legătura cu calitatea cărbunelui folosit în centrala respectivă și randamentul obținut, le-a cerut de la Complexul Energetic Turcenii tot prin e-mail, cunoscând faptul că aveau drept furnizor cărbune oferit de SNLO. Nu a primit un răspuns nici de această dată, iar, în cursul anului 2011, s-a deplasat la directorul tehnic al complexului, S., al cărui nume l-a aflat în cursul cercetărilor, însă nu poate preciza dacă aceasta este persoana cu care eu s-a întâlnit la acel moment. În urma discuțiilor purtate cu directorul tehnic acesta i-a spus că lucrează la un proiect de îmbunătățire a coșului de fum, realizat în anul 2010, în baza unui proiect japonez și că de această lucrare se ocupă ISPE București. Nu a mai purtat alte discuții, ulterior, a obținut aceste informații de la ISPE București.

Intenția sa nu a fost să cumpere energie, astfel cum reține procurorul în interpretarea convorbirii telefonice aflate la dosarul cauzei, care de altfel nu îi aparține, în aceea perioadă exista o dispoziție legală care interzicea cumpărarea directă de energie electrică de la furnizori, achiziționarea acestui produs putându-se realiza doar prin bursă.

Sușinerile inculpaților referitoare la împrejurările în care inculpatul C. i-a solicitat telefonic lui T. să îl primească în audiență pe inculpatul E. și obiectul discuției dintre cei doi, sunt confirmate și de martorii T., S., X2., Q2. și Y1..

Prin urmare, instanța de fond a apreciat că probele administrate fac dovada că între cei doi inculpați a existat o relație de prietenie de mai mulți ani, că inculpatul C. știa de preocupările lui E. în domeniul construcției micro-hidrocentralelor, astfel că, acea intervenție la martorul T. de a-l primi în audiență pe E., recunoscută și de inculpați și confirmată de conținutul convorbirilor telefonice purtate între cei doi inculpați și între inculpatul C. și martorul T., nu s-a datorat unei promisiuni făcute în schimbul pretinderii și primirii unor foloase necuvenite ci a relațiilor de prietenie și nu poate fi circumscrisă sferei elementului material al traficării de influență.

În ceea ce privește bunurile presupus a fi pretinse și primite (respectiv date de cumpărătorul de influență) nu reprezintă decât investiții făcute de E. la gospodăria lui C. din satul în realizarea unor activități agricole în asocieri cu C., asocieri care însă nu a fost conturată într-o formă juridică, astfel cum rezultă și din convenția datată 5.10.2009 (aflată la filele 61 și 27 și 28, vol. 6 și 12 d.u.p.) și nesemnată de inculpați, tocmai datorită încrederii reciproce dintre cei doi, fundamentată de relația de prietenie în care se aflau.

Referitor la susținerea reprezentantului Ministerului Public, potrivit căreia încheierea convenției a fost făcută de E. pentru a disimula proprietatea acestor foloase care profitau în realitate inculpatului C., nu poate fi primită în contextul în care probele administrate fac dovada că aceste bunuri nu au ieșit niciodată din patrimoniul K. S.A., unde inculpatul E. era acționar majoritar, președinte al Consiliului de Administrație și director general (filele 6-7, Vol. 5 d.u.p.).

Interesul personal al inculpatului E. în efectuarea investițiilor la ferma este confirmat și de inculpatul D., care în declarațiile sale (din 15 iunie 2015 și 19 iulie 2016) a arătat că deține circa 10 ha teren în, dobândit în urma reconstituirii dreptului de proprietate și prin achiziționarea de pe piața liberă, teren care se învecinează cu al numitei B1., soacra lui C.. În anul 2010 a fost rugat de C. să îl ajute pe un prieten al său să crească struți, a fost de acord, sens în care, a primit de la E., în custodie 60 de struți, pe care îi îngrijea, struții fiind ținuti și adăpostiți pe

terenul ce aparținea gospodăriei martorului și a lui B1.. A stabilit cu E. să îl angajeze cu contract de muncă la O2., iar la solicitarea inculpatului au mai fost angajate încă alte patru persane din sat, tot cu contract legal de muncă la aceeași firmă. A mai arătat că, în cursul anului 2012 E. a vândut 20 de struți unei persoane din Giurgiu, unui anume Y2., în schimbul unei cantități de lucernă necesară pentru hrana celorlalți struți, însă, deși struți au fost dați, acea persoană nu a mai livrat lucerna.

În legătură cu remorca, tractorul și celelalte bunuri aduse de E. în gospodărie a arătat că, potrivit documentelor, sunt bunurile societății K. S.A., lucru cunoscut de către inculpat, motiv pentru care nu a pretins vreodată că îi aparțin.

În ceea ce privește cheltuielile salariale pentru cei 6 angajați pe societatea O2., în perioada 2011- 2015, instanța de fond a constatat că, potrivit înscrisurilor aflate la dosarul cauzei, Asociația O2. (unde E. deține funcția de președinte al Consiliului Director) a fost înființată și a dobândit personalitate juridică în anul 2009 (Hotărârea Judecătoriei Sector 1 din 29 iunie 2009, fila 51, vol. 12 d.u.p.), membrii fondatori fiind E., Q2., X2. și K. S.A. în scopul dezvoltării cooperării economice cu Japonia de către toate județele țării (filele 40-50, vol. 12 d.u.p.), aspect confirmat atât de inculpatul E. cât și de martorii Q2. și X2. în declarațiile lor.

Potrivit anexei la procesul verbal de control nr. 135283 din 27.04.2015, efectuat de ITM Gorj la Asociația O2. (filele 6-17, vol. 15 d.u.p) a rezultat că, din verificarea, prin sondaj, a dosarelor de personal ale salariaților, printre alte persoane angajate figurau și D. (contract individual de muncă nr. 15/20.10.2011, cu începere de la 25.10.2011, filele 41-46, vol. 15 d.u.p.), Z2. (contract individual de muncă nr. 18/20.10.2011, cu începere de la 25.10.2011, filele 156-169, vol. 16 d.u.p.), A3. (contract individual de muncă nr. 19/20.10.2011, cu începere de la 25.10.2011, filele 36-40, vol. 15 d.u.p.), contracte care se regăsesc și în vol. 16 d.u.p. iar, în anul 2015, în cadrul Asociației O2. a fost identificat un singur salariat A3. ce figura cu contractul individual de muncă nr. 19/20.10.2011 (adresa nr. 10173/din 22.05.2015 a ITM Gorj și actele anexate , filele 25-30, vol. 15 d.u.p.).

Inculpatul E. într-o declarație nedatată aflată la fila 85, vol. 5 d.u.p., a menționat că, în perioada octombrie 2011-iulie 2012 la Asociația O2. au fost angajați și soții B3. (în baza contractului de muncă nr. 17/20.10.2011 care s-a încheiat la 2 februarie 2012) și C3. (în baza contractului de muncă nr. 16/20.10.2011 care s-a încheiat la 3 iulie 2012) și D3. (în baza contractului de muncă nr. 03/07.12.2012 care a încetat la 13 decembrie 2014, prin pensionare.

Fiind audiați în legătură cu împrejurările în care au desfășurat activități la ferma din, martorii A3., C3. și Z2. au arătat că au prestat activități la ferma din, care aparține lui E., acesta fiind persoana care le-a încheiat contractele de muncă pe Asociația O2., că se ocupau de îngrijirea struților ce aparțineau lui E., care a mai adus și un tractor și o remorcă.

La un moment dat au fost vânduți o parte din struți unei persoane și că cel care discuta cu E. era D., persoană care avea animale proprii în acea gospodărie.

Niciunul dintre martori nu cunoaște cui aparține ferma în acte însă aceștia știu că în acel loc avea teren și B1., iar pe la fermă treceau și inculpații C. și E.. În plus, martora Z2. a precizat că după efectuarea percheziției în anul 2015 la gospodăria din a continuat să aibă grijă de struții domnului E., fiind însă angajată de fiul acestuia, E3., la o altă societate, IPEG.

În raport cu depozițiile martorilor privind activitățile prestate la ferma pentru îngrijirea struților ce aparțineau lui E. și împrejurările în care au fost încheiate contractele de muncă legale pentru cei șase angajați în cadrul Asociației O2. (existența unei înțelegeri între cei doi inculpați pentru realizarea unor activități agricole pe terenul deținut de soacra lui C.), instanța de fond a apreciat că nu se poate reține că prestarea muncii în cadrul gospodăriei de la s-a făcut în interesul lui C. și ar reprezenta prețul plătit de E. pentru cumpărarea de influență.

În consecință, față de împrejurarea că activitățile desfășurate de inculpatul C. în luna octombrie 2011 pentru primirea în audiență a inculpatului E. de către directorii SNLO și CE Rovinari nu a fost determinată de pretinderea și primirea unor foloase necuvenite ci pentru a-l ajuta pe E. în realizarea unui proiect în domeniu (realizare energie în cogenerare), iar ipoteza susținută de procuror că scopul intervenției ar fi vizat facilitarea cumpărării de energie de către E. este exclusă, în condițiile în care niciuna dintre cele două companii nu puteau vinde energie pe piața liberă decât prin bursă, precum și de împrejurarea că bunurile pretins a fi date de către E. inculpatului C. în schimbul traficării influenței, în realitate, nu au ieșit din patrimoniul SC K. S.A. și au reprezentat aportul acestuia din urmă la realizarea activității agricole care a făcut obiectul înțelegerii cu C., instanța de fond a apreciat că faptele descrise la pct. 3 din actul de sesizare nu întrunesc, sub aspect obiectiv, elementele de tipicitate ale infracțiunilor de trafic de influență și cumpărare de influență.

Referitor la acuzația de efectuare de operațiuni economice ca acte de comerț incompatibile cu funcția în scopul obținerii pentru sine și pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite - reținută în sarcina inculpatului C. și de complicitate la efectuare de operațiuni economice ca acte de comerț incompatibile cu funcția în scopul obținerii pentru sine și pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite - reținută în sarcina inculpatului D. (pct. 4 din rechizitoriu, filele 69-106), instanța de fond a constatat că, prin actul de sesizare s-a reținut că, în perioada 2010-2015, inculpatul C. în exercițiul funcțiilor de senator și judecător la Curtea Constituțională, prin nesocotirea dispozițiilor legale menționate, a desfășurat o activitatea infracțională complexă, în realizarea unei rezoluții infracționale unice, respectiv a exercitat, în fapt, activități specifice calităților de asociat (percepere de dividende), administrator (reprezentarea societății) și director general (activități comerciale), astfel cum sunt reglementate de Legea nr. 31/1990, în legătură cu ferma agricolă din, care de facto, îndeplinea rigorile juridice ale unei societăți comerciale cu răspundere limitată.

În acest sens, s-a reținut că inculpatul C. și-a construit o fermă pe terenul soacrei sale B1., investiția în această fermă a fost suportată cu titlu gratuit, de inculpatul E. (animale, utilaje și forță de muncă pentru a-l capacita pe C. ca prin traficarea influenței (conferită de exercițiul funcțiilor de senator și judecător la Curtea Constituțională) să-l ajute în obținerea unor contracte importante în domeniul energiei electrice iar pentru a disimula proprietarul și proprietățile firmei inculpatul E. a preconstituit convenția, datată 5.10.2009, nesemnată de părți, fără ca aceasta să fie înregistrată la Registrul Comerțului, deși prin activitățile desfășurate, ferma îmbrăca *de facto* statutul unei societăți comerciale cu răspundere limitată.

Pentru disimularea totală a societății și activității de comerț, a fost folosită ca paravan și Asociația Familială – F3., reprezentată prin inculpatul D. (devenită

ulterior, Întreprinderea Familială F3.), sens în care au fost încheiate, în ordine cronologică: contractul de comodat autentificat sub nr.3977/16.10.2008 la BNP G3. dintre B1. (soacra inculpatului C.) și Asociația Familială F3., reprezentată de inculpatul D., prin care B1. preda în folosință gratuită pe perioadă de 15 ani de la data contractului Asociației Familiale suprafețele de 48.100 mp teren arabil, tarla 49, parcela 420 și 10.000 mp pădure situată în tarla 48 parcela 416/1 (dată la care s-a făcut predarea terenurilor, aflate în extravilanul comunei, sat, valoarea folosinței acestor terenuri a fost apreciată prin comodat la suma de 25.215 lei; convenția, datată 05.10.2009, între inculpatul C. și inculpatul E., nesemnată de părți, prin care fiecare se obliga să pună în comun bani, mijloace și muncă, pentru realizarea unei exploatații agricole de creștere și valorificare a struților, în comuna, pe un teren de aproximativ 9 hectare, cu construcțiile existente pe el la această dată, în plus, C. urma să angajeze personalul necesar, să supravegheze lucrările de investiții iar E. să asigure finanțarea amenajării fermei și achiziționării a 20 de familii de struți, care vor constitui baza activității ulterioare; contract de custodie, datat 24.09.2010 (cu act adițional datat 22.09.2011 prin care s-a prelungit termenul contractului de la 23.09.2011 la 31.12.2015), încheiat între S.C. K. prin inculpatul E. și inculpatul D., ce avea ca obiect lăsarea mărfii (animale) în păstrarea custodelui și anume 60 de struți (20 de familii) și 20 pui de struți (semnat de părți), animale achiziționate de K. de la H3., contra sumei de 42.000 euro, potrivit contractului din 4 iulie 2010 și declarate de D. la Registrul agricol (cod de exploatare RO0824120214).

Potrivit mențiunilor din Registrul agricol al Primăriei Telești, la ferma din, în anul 2014, figurau 200 struți și 200 rate, iar în anul 2015, cu ocazia percheziției la sediul fermei, au fost identificate doar șase exemplare de struți.

La fermă, pe lângă aceste animale, se mai aflau 126 de capre de diferite rase (Alpina Franceză, Saanen, Murciana Granandin a și din rasa românească) achiziționate de D. la datele de 24.10.2011 și 15.11.2011 de la exploatarea de proveniență IF, I3. din Abrud, județul Alba și cu o zi înainte de percheziția domiciliară, au fost date în exploatare potrivit contractului nr.1/21.01.2015 societății J3. S.R.L. reprezentată de K3., pe o perioadă de 5 ani (unde asociat era și T. – cu o cotă de 40%).

S-a mai reținut de către parchet că pe lângă aceste investiții, inculpatul E. a mai adus ca aport la fermă și un tractor HY504 cu remorcă, în valoare de 46.051,92 lei, respectiv 10.483,87 lei precum și cheltuielile salariale pentru cei șase angajați pe asociația O2., în sumă de 56.535,79 lei.

În legătură cu activitățile concrete de gestionare, administrare și efectuare a operațiunilor financiare ca acte de comerț incompatibile cu funcția efectuate de inculpatul C. s-a reținut de către procuror: alegerea și angajarea personalului necesar desfășurării activității la fermă și, care ulterior, a fost încadrat cu carte de muncă la O2., prin intermediul inculpatului D., persoană de încredere a inculpatului C.; implicarea personală în asigurarea sursei de apă stabilită la fermă prin construcția unui puț, lucrarea realizată de firma SC L3. și facturată pe firma M3. SRL, în valoare de 26.918 lei; asigurarea furajelor pentru animale (șrot) sens în care efectuat demersuri la martorul N3. și implicarea în vânzarea unor animale lui Y2.; popularea bălții de 2.000m.p. cu păstrăv, din apropierea fermei, prin intermediul martorului O3.; asigurarea cu lemne ce intră în costul de întreținere al

fermei; asigurarea serviciilor de incubare a ouălor de struț și tăbăcirea de piei de struț prin intermediul martorului P3., negocierea și încheierea contractului de exploatare animale nr. 1/21.01.2015 din tre D. și J3. SRL; împărțirea produselor obținute la fermă; încercarea de a înstrăina anumite animale de la fermă pe relația U.-W..

Referitor la activitatea desfășurată de D. s-a reținut că, în perioada 2010 – 2015, cu intenție, i-a înlesnit și l-a ajutat pe inculpatul C. în săvârșirea faptei de efectuare de operațiuni financiare ca acte de comerț incompatibile cu funcția (de senator și judecător de Curte Constituțională), în sensul că, a acceptat să acționeze în mod ocult și disimulat în sensul asumării în mod nereal a calității de proprietar al fermei, efectuând pentru inculpatul C. diferite acte de gestionare și administrare a fermei, inclusiv operațiuni financiare ca acte de comerț (negocieri, contracte ș.a.) cunoscând realitatea surselor de finanțare și realitatea proprietarului fermei (exploatației agricole), care era inculpatul C., situate în

Instanța de fond a reținut că, potrivit dispozițiilor art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000 modificată, este sancționată cu pedeapsa închisorii, fapta de efectuare de operațiuni financiare ca acte de comerț, incompatibile cu funcția, atribuția sau însărcinarea pe care o îndeplinește o persoană, dacă este săvârșită în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite.

Scopul normei de incriminare constă în sancționarea încălcării obligației legale de abținere ce incumbă subiectului activ de a nu se situa într-o stare de incompatibilitate, care în cauză, vizează funcția de președinte, vicepreședinte, director general, director, administrator, membru al consiliului de administrație sau cenzor la societățile comerciale, inclusiv băncile sau alte instituții de credit, societățile de asigurare și cele financiare, precum și la instituțiile publice; calitatea de comerciant persoană fizică (art. 82 alin. 1 lit. a) și e) din Legea 161/2013), respectiv calitatea de asociat, membru în organele de conducere, administrare sau control la societăți civile, societăți comerciale, inclusiv bănci sau alte instituții de credit, societăți de asigurare sau financiare, companii naționale, societăți naționale ori regii autonome și desfășurarea de activități comerciale, direct sau prin persoane interpuise (art. 110 rap. la art.102 lit. b) și c) din Legea nr. 161/2013).

Deși prin actul de sesizare a instanței s-a reținut că inculpatul C. a exercitat, în fapt, activități specifice calităților de asociat (percepere de dividende), administrator (reprezentarea societății) și director general (activități comerciale), astfel cum sunt reglementate de Legea nr. 31/1990, instanța de fond a apreciat că probele administrate în cauză nu fac dovada că acea gospodărie din satul, a avut natura juridică a unei societăți comerciale cu răspundere limitată, înregistrată la Registrul Comerțului, în condițiile impuse de art. 5 alin. 2 și 7 din Legea societăților comerciale nr. 31/1990.

Or, exercitarea „de facto” a activităților de asociat, administrator și director general presupune ca în drept această societate să existe, să aibă personalitate juridică dobândită în condițiile Legii societăților comerciale nr. 31/1990 republicată, iar atribuțiile respective să fie exercitate de către o altă persoană decât cea care îndrituită în drept (stabilită prin actul constitutiv/statutul societății, adunarea generală a asociaților și pentru care au fost îndeplinite condițiile de publicitate la registrul Comerțului) a le exercita. Astfel, noțiunile folosite de acuzare pentru a contura natura juridică a gospodăriei de la ca fiind „de facto” o

societate comercială cu răspundere limitată și activitățile comerciale desfășurate de inculpatul C., specifice calităților de asociat, administrator și director general, nu au acoperire în legea societăților comerciale, doar în conținutul art. 71 alin. 3 din legea specială se face referire la administratorul de drept și de fapt, însă în contextul activităților ce pot fi realizate în cadrul unei societăți comerciale organizată în condițiile legii.

Instanța de fond a reținut că, din probele administrate rezultă că, în contextul efectuării unei percheziții la sediul K. S.A. a fost ridicată o convenție datată 5.10.2009, încheiată între C. și E., nesemnată de părți și neînregistrată la Registrul Comerțului, prin care fiecare se obliga să își aducă aportul la realizarea unei exploatare agricole la ferma de la, prin creșterea de struți (inculpatul C. cu terenul de 9 ha și implicarea în derularea activităților de angajare a personalului, supraveghere a activităților, iar E. cu investițiile financiare și materiale în realizarea obiectivului propus), convenție care însă nu stabilește natura juridică a acestei asocieri și nu poate susține interpretarea procurorului că acea gospodărie din satul, a avut natura juridică a unei societăți comerciale cu răspundere limitată sau că au fost realizate activitățile specifice funcției de asociat, administrator și director general.

De Asemenea, instanța de fond a reținut că pentru realizarea laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000, norma penală impune două condiții esențiale, respectiv, operațiunile comerciale să fie efectuate ca acte de comerț și operațiunile comerciale să fie incompatibile cu funcția, atribuția sau însărcinarea pe o persoană o îndeplinește.

În lipsa unei definiții legale, în doctrină și jurisprudență s-a statuat că efectuarea de operațiuni financiare înseamnă realizarea unor tranzacții referitoare la bani și la credite și vizează desfășurarea oricărei activități care presupune o plată, o circulație a banilor sau a creditelor și care se circumscriu activităților și domeniilor limitativ prevăzute de art.1 lit. e) din Legea nr. 78/2000, respectiv „operațiuni care antrenează circulația de capital, operațiuni de bancă, de schimb valutar sau de credit, operațiuni de plasament, în burse, în asigurări, în plasamentul mutual ori privitor la conturile bancare și cele asimilate acestora, tranzacții comerciale interne și internaționale”.

Totodată, operațiunea comercială trebuie să fie efectuată ca act de comerț, să constituie un act sau o acțiune de intermediere în circulația banilor, făcută în mod organizat, întrucât, nu orice operațiune financiară este și act de comerț.

Odată cu adoptarea noului Cod civil și a Legii nr. 71/2011 de punere în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, care operează cu noțiunile de „activități de producție, comerț sau prestări de servicii”, actele de comerț și activitățile comerciale vizează operațiunile ce privesc activitățile de producție, comerț sau prestări servicii.

Or, în acest context, operațiunile financiare la care norma de incriminare face referire în conținutul art. 12 lit. a) din legea specială trebuie să fie efectuate de un profesionist, incluzând aici și comercianții (art. 8 alin. 1 din Legea nr. 71/2011) în exploatarea unei întreprinderi cu scop lucrativ (Nota de studiu nr. 5.494/1.775/V-3/2016, Secția Judiciară a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție).

În raport cu aceste aserțiuni teoretice, instanța de fond a apreciat că în cauză

nu este îndeplinită niciuna dintre cele două condiții cerute de norma penală, respectiv inculpatul C. nu a efectuat operațiuni financiare ca acte de comerț (activități de producție, comerț sau prestări servicii) și care să fie incompatibile cu funcția, atribuția sau însărcinarea pe care o avea în exercițiul funcțiilor de senator și judecător la Curtea Constituțională.

În legătură cu acuzațiile aduse, inculpatul C. în declarațiile date în cursul procesului penal, a recunoscut încheierea unei convenții între acesta și inculpatul E., datată 5.10.2009, pe care însă nu a semnat-o, intenția lor fiind de a realiza o exploatare agricolă de creștere și valorificare a struților, însă nu în vederea realizării unei activități comerciale și obținerii unor foloase, ci întemeiat pe relațiile de prietenie dintre inculpați, cunoscând că inculpatul E. este interesat de a face investiții în zonă.

A mai arătat că, se gospodărea împreună cu soția și cu soacra sa, B1. și astfel a hotărât să își realizeze o construcție pe terenul acesteia, a început acea construcție care încă nu este finalizată și, întrucât i-au fost sustrate mai multe bunuri (geamuri, porțiuni din acoperiș) l-a rugat pe D., vecin și prieten de mai mulți ani, să aibă grijă și de terenul soacrei sale și de construcție, acesta din urmă având teren lângă cel al inculpatului, cu o gospodărie în care creștea cu animale (vacă, porci, păsări, capre etc.), necesare pentru asigurarea mijloacelor de subsistență. Știe că în anul 2012 sau 2013 D. a achiziționat din Transilvania mai multe capre de rasă (60 de capre), achiziții în care nu a fost implicat.

Cunoscând relația de prietenie dintre C. și E., acesta a acceptat să primească în custodie aceste bunuri și o procură din partea lui E. pentru cumpărarea de terenuri agricole în zonă, însă din lipsa banilor E. nu a mai cumpărat teren.

În anul 2009, inculpatul E. a achiziționat 60 de struți din Ungaria, un tractor și o remorcă pe care le-a folosit la lucrările agricole și întreținerea struților, bunuri pe care le-a lăsat în custodie lui D. și care au fost achiziționate pe K.. Tot E. i-a angajat pe D. și alte persoane din zonă, cu contracte legale de muncă, la Asociația O2., pentru activitățile desfășurate la gospodărie pentru creșterea și îngrijirea struților.

Produsele obținute la gospodăria de la nu au fost comercializate fiind consumate de angajați și familiile lui D. și E. dar și de familia inculpatului C..

La rândul său, inculpatul D. în depozițiile date în cursul urmăririi penale și al cercetării judecătorești (15 iunie 2015 și 19 iulie 2016) a arătat că, s-a născut și a crescut în satul iar prin reconstituirea dreptului de proprietate și prin cumpărarea unor terenuri de pe piața liberă a dobândit suprafața de 10 ha teren, învecinat cu suprafețele deținute de B1., soacra lui C., care deținea 4,8 ha teren arabil și 1 ha teren forestier. Principala sa activitate o constituie cultivarea terenului și creșterea animalelor, activități din care își asigură mijloacele de subsistență.

Pe C. îl știe de mult timp și în anul 2010 a fost contactat de acesta pentru a-l ajuta pe un prieten de-al său interesat de creșterea struților, context în care s-a întâlnit cu E., în toamna anului 2010, când i-a dat în îngrijire circa 60 de struți. La acel moment înțelegerea a fost ca struții să îi adăpostească în grajdurile aflate pe terenul lui B1., teren pe care îl folosea din anul 2008 în baza unui contract de comodat.

Pentru activitățile prestate pentru îngrijirea struților E. i-a încheiat contract de muncă legal atât inculpatului cât și altor 4 localnici, au fost remunerați cu o sumă

egală cu venitul minim pe economie, contracte încheiate pe Asociația O2..

Pentru derularea activității, E. a adus la fermă un tractor, o remorcă și a efectuat lucrări de reabilitare a grajdurilor aflate pe terenul lui B1.. E. și C. nu veneau des la fermă, iar produsele de origine animală obținute în gospodărie și legumele obținute pe terenurile exploatate de acesta au fost folosite pentru consumul în familie și o parte date lui C. și E. care, din câte știe, le dădea prin acel ONG copiilor nevoiași din zonă.

Din exploatarea struților nu au fost obținute decât ouă care au fost consumate de angajații de la fermă iar 50 de ouă au fost trimise la Giurgiu pentru eclozare, dar li s-a comunicat că nu conțin embrioni și nu au mai trimis altele.

În anul 2012, E. a vândut unei persoane din Giurgiu, numitul Y2., circa 20 de struți în schimbul unei cantități de lucernă necesară pentru a hrăni ceilalți struți, însă acea persoană nu a mai livrat lucerna.

A mai arătat că mențiunile din evidențele Primăriei Telești privind situația animalelor din gospodărie comunicate DNA, la solicitarea acestei instituții nu sunt reale pentru că menționează existența struților la fermă din semestrul I al anului 2010, or, aceștia au fost aduși în luna octombrie 2010. La Primăria Telești nu a depus nicio declarație privind situația animalelor din gospodăria sa, doar la Direcția Sanitar Veterinară Târgu Jiu.

Referitor la vânzarea caprelor către J3. a arătat că, inițiativa i-a aparținut dată fiind starea sa de sănătate, însă nu a vândut aceste capre ci le-a dat în exploatare lui K3. pe care o știa din zonă că se ocupă cu creșterea caprelor.

Niciodată nu a pretins că ar fi proprietarul bunurilor reprezentând investiția făcută de E. (tractorul și remorca sau a struților), întrucât nici nu putea, fiindcă figurau înregistrate pe K. S.A. Nu putea să pretindă nici calitatea de proprietar al terenului lui B1. câtă vreme rezulta din acte acest lucru iar impozitele și dividendele reveneau proprietarului.

În același sens a fost și depozitia inculpatului E. din cursul urmăririi penale și confirmate, în tot, în declarația dată în cursul cercetării judecătorești, în care a arătat că, la sfârșitul anului 2008, începutul anului 2009, a avut inițiativa înființării O2. (unde avea calitate de președinte), membră a Camerei de Comerț și Industrie a României. Întrucât, la înființare era necesar ca membrul fondator să fie și o societate comercială care ar fi putut susține din punct de vedere financiar existența O2., în calitate de acționar majoritar la K. SA și inițiator al proiectului, a adus aceasta societate în acțiunea de înființare a Camerei de Comerț menționate. Având natura juridică a unui ONG, obiectivul acestuia era de a întrajutora persoanele defavorizate din anumite zone, cu referire la București, Gorj, Giurgiu, Mehedinți, dar și de a iniția relații cu firme din afara spațiului european, cu referire la Japonia, pentru a derula relații comerciale în România sau pentru a facilita locuri de muncă pentru persoanele din aceste zone în spațiul național. Pentru că avea nevoie de resurse materiale în susținerea activității camerei de comerț și industrie al cărui inițiator era, s-a gândit că ar putea înființa o fermă pentru „a ajuta cu produse”, sens în care s-a consultat și cu prietenul său C., pentru că erau din aceeași zonă. A apreciat, la acel moment, că un avantaj l-ar reprezenta creșterea struților, au luat decizia ca la viitoarea fermă să se ocupe și de acest sector, respectiv creșterea struților.

Astfel, a purtat o discuție cu C. pentru a înființa o fermă, acesta i-a comunicat

că lângă terenul său din satul are teren și inculpatul D. în suprafață de circa 2 ha și l-ar putea ajuta în realizarea unei gospodării tip fermă. În acest context, s-a încheiat convenția din 5.10.2009, nesemnată de părți și a efectuat investițiile menționate la gospodăria din

De asemenea, martora Q3. a precizat atât la urmărire penală cât și în fața instanței de judecată, în declarațiile din data de 16 iunie 2017 și 28 ianuarie 2018 și, că a mers în vizită la ferma de la împreună cu copiii, la invitația lui D., în anul 2013, că a văzut câteva exemplare de capră din rasa alpină franceză și sanceen al căror proprietar știe că era D., întrucât a acordat consultanță unui client într-un proiect pe fonduri europene. Nu știe cine este proprietarul fermei de la

În opinia martorei, la era o exploatație în gospodărie și nu de tip comercial pentru că nu era o înregistrare la DSVSA.

De asemenea, martorul R3. (19 ianuarie 2018) a arătat că D. deține terenul învecinat cu B1. că la fermă a văzut câțiva struți, vaci, porci, găini, rațe, câțiva păuni, animale care se regăsesc într-o gospodărie mai mare. Martorul a mai arătat că D. avea un tractor și o remorcă de la o firmă din București pe care o folosea în exploatarea struților, iar D. era proprietarul unui tractor mai mic. Nu știe să fi fost comercializate produsele de la fermă.

Prin depozitiile lor, martorii confirmă atât împrejurarea că activitatea desfășurată la era aceea specifică unei gospodării cât și faptul că inculpatul D. deținea o parte din animale, că niciun moment acesta nu a încercat să își atribuie proprietatea altor bunuri decât a celor care îi aparțineau, astfel cum rezultă și din evidențele direcției sanitar veterinar.

Martorul Y2. care a achiziționat în anii 2009 sau 2010 în jur de 15 struți a arătat în declarațiile sale (din 1 iulie 2015 și 2 februarie 2017) că intenționa să cumpere struți și a discutat cu C., în perioadă când au fost colegi în Parlament, iar C. i-a spus că sunt greu de întreținut. Fiind pasionați amândoi de animale a convenit cu acesta să ia 15 struți, a luat animalele de la o fermă din unde a discutat cu o persoană în vârstă, însă nu știa că ferma aparține lui C., urmând să dea lucernă în schimb însă nu a livrat decât o parte din lucernă. Îl știe pe E. dar nu știe dacă struții erau ai acestuia și nu își aduce aminte dacă au purtat vreo discuție în acest sens.

Împrejurarea relatată în cursul urmăririi penale referitoare la plata sumei de 9.000-10.000 lei unei persoane de la ferma de unde a luat struții, nu este reală și s-a datorat faptului că la acel moment se afla în executarea unei pedepse și nu a citit depoziția, doar a semnat-o.

A mai arătat că, în opinia sa, ferma de la era o gospodărie și nu fermă de producție, prin comparație cu o fermă de creștere a struților cunoscută de martor care avea în jur de 1000-2000 de struți și abatorizare.

În legătură cu aceste împrejurări, instanța de fond a apreciat ca fiind relevante și depozitiile martorilor Y1. și S3., persoane care au fost implicate în activitatea de identificare a unei surse de apă pentru construcția unui puț și care au arătat, în cursul cercetării judecătorești (15 septembrie 2017 și 2 octombrie 2017) că, la ferma din, unde C. avea construită o casă de locuit, nu au văzut ce animale erau și nici alte persoane care să se ocupe de fermă, singura persoană pe care au văzut-o a fost inculpatul D. dar nu pot preciza ce activități desfășura la fermă.

Totodată, instanța de fond a reținut că nu este îndeplinită nici condiția cerută

de norma de incriminarea ca operațiunile financiare săvârșite ca acte de comerț să fie incompatibile cu funcția, atribuția sau însărcinarea pe care o îndeplinește o persoană și să fie săvârșite în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite, indiferent dacă scopul a fost sau nu atins, prin urmare, apreciind că realizarea acelor operațiuni nu se poate contura elementul material al infracțiunii prevăzute de art. 12 lit. a) din Legea nr.78/2000.

Față de toate aceste argumente, instanța de fond a apreciat că activitățile realizate de C. în cadrul fermei de la nu sunt operațiuni ce privesc activitățile de producție, comerț sau prestări de servicii (operațiuni financiare ca acte de comerț), incompatibile cu funcția de senator și judecător la Curtea Constituțională și că au fost efectuate în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite.

Totodată, probele administrate nu au făcut dovada că prin acțiunile sale inculpatul D. l-a ajutat pe inculpatul C. să disimuleze proprietatea terenului și bunurilor aflate în gospodăria din satul, dimpotrivă, acțiunile sale au fost justificate de calitatea de proprietar a unora dintre bunuri (capre, vaci, porci și alte animale aflate la fermă, cu excepția struților), de custode a altor bunuri (reprezentând investițiile făcute de E.) sau de realizare a acțiunilor de exploatare a terenului în baza contractului de comodat încheiat cu B1., prin urmare, nu se poate aprecia că realizează conținutul constitutiv al laturii obiective a complicității.

Distinct de aceste acuzații, la încadrarea în drept dată faptelor în sarcina inculpatului D. s-a reținut și comiterea infracțiunii de spălare de bani, faptă prevăzută de art. 29 lit. b) din Legea nr. 656/2002 modificată, constând în aceea că, în perioada 2010 – 2015, cu intenție, *a ascuns și disimulat adevărata natură a provenienței și proprietății* fermei din comuna, și drepturilor asupra acesteia (care, de facto, era o societate comercială cu răspundere limitată aparținând inculpatului C.), respectiv a beneficiilor rezultate, în cuantum de 481.276,42 lei, prin asumarea rolului de proprietar ocult al acesteia, cunoscând că provin din săvârșirea infracțiunii prev. de art.12 lit. a) din Legea nr.78/2000.

În descrierea faptei de la pct. 4 procurorul nu a făcut nicio referire la activitățile concrete întreprinse de inculpatul D. în legătură cu disimularea provenienței bunurilor și proprietății fermei din sau a beneficiilor rezultate, în cuantum de 481.276,42 lei care să contureze elementele de tipicitate ale infracțiunii de spălare de bani, ci a reținut că disimularea ar fi fost realizată prin asumarea rolului de proprietar ocult al acestor bunuri (mobile și imobile), cunoscând că provin din infracțiunea prev. de art.12 lit.a din Legea nr.78/2000. Or, aceleași activități pretins a fi realizate de inculpat în ascunderea provenienței proprietății fermei de la și a beneficiilor realizate (bunuri reprezentând investițiile făcute la fermă de E. și drepturile salariale pentru cei șase angajați la fermă, printre care și inculpatul D.) se regăsesc și în descrierea actelor de complicitate la infracțiunea prev. de art. 12 lit. a din Legea nr. 78/2000 modificată, de la pct. 4 din actul de sesizare.

În analiza acuzației adusă inculpatului D., instanța de fond a reținut că obiectul material al infracțiunii de spălare de bani îl constituie bunurile asupra cărora se exercită elementul material al infracțiunii și care provin din comiterea unei infracțiuni. Or, în cauză, bunurile a căror proveniență se pretinde că a fost disimulată (actele juridice care atestă un titlu ori un drept de proprietate al acestora,

investițiile făcute la ferma din de către E. și beneficiile salariale necuvenite) nu s-a dovedit că au făcut obiectul unei infracțiuni (unde inculpatul D. a avut calitatea de complice), fiind dispusă o soluție de achitare sub aspectul comiterii unor infracțiuni de corupție.

Ca atare, instanța de fond, apreciind că în cauză nu s-a dovedit că bunurile a căror proveniență se pretinde că a fost disimulată au făcut obiectul unei infracțiuni, a constatat că nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de spălare de bani.

Referitor la acuzațiile de constituire de grup infracțional organizat (în forma constituirii și în vederea pregătirii infracțiunii de folosire, la autoritatea vamală, a documentelor vamale de transport sau comerciale falsificate, prev. de art. 273 din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal), reținute în sarcina inculpaților C., A. și B. (pct. 5 din rechizitoriu, filele 106-127), prin actul de sesizare s-a reținut că, în luna august 2014, inculpatul C. a constituit un grup infracțional organizat alături de inculpații A. și B., având ca scop crearea mecanismului de eludare a obligațiilor fiscale față de statul român în activitatea comercială de export produse alimentare către Federația Rusă prin interpunerea Turciei (stat care nu avea impuse sancțiuni economice de export, așa cum avea Uniunea Europeană, din partea Federației Ruse pentru exportul de produse agro-alimentare).

Rolul de lider era recunoscut inculpatului C. care, deși nu avea resursele financiare ale celorlalți doi inculpați, avea demnitatea publică necesară (judecător la Curtea Constituțională) pentru a fi respectat și ascultat de aceștia.

Scopul grupului era de a specula situația juridico-economică dintre Uniunea Europeană și Rusia, care aveau ridicate în mod reciproc un rând de bariere comerciale, prin găsirea unor soluții juridice prin care să realizeze un export de produse românești în Rusia prin interpunerea în acte a unui partener turc, fapt ce impunea ascunderea în acte a provenienței bunurilor (tăgăduirea că acestea provin din România, membră a Uniunii Europene) și a destinației lor în raport cu autoritățile române, care nu trebuia să fie Rusia, ci Turcia.

În realizarea scopului convenit, membrii grupului aveau atribuții specifice, fiecare dintre ei ocupându-se de găsirea unei soluții care să răspundă comandamentului grupului de a livra direct produse din România în Rusia prin interpunerea fictivă a unei firme turcești și/sau moldovenești sau ucrainene, precum și pe un traseu care putea include tranzitarea acestor țări. Astfel, inculpatul A. avea conexiunile în mediul de afaceri turc din România, iar la solicitarea inculpatului C., aceste conexiuni urmau să fie făcute și în mediul de afaceri din Turcia prin intermediul lui N.. Totodată, inculpatul A. avea posibilitatea achiziționării de produse din cele ce făceau obiectul sancțiunilor și punerii la dispoziție a firmelor sale pentru realizarea acestor exporturi.

Inculpatul B. avea contactele necesare în Republica Moldova, Ucraina și Rusia pentru a pune în practică și concretiza planul de afaceri.

Între membrii grupului exista o coeziune deosebită, în care confidențialitatea și încrederea își aveau rădăcinile în relațiile vechi de prietenie dintre aceștia. Comunicările dintre membrii grupului s-au realizat și în afara teritoriului României, cu referire la inculpații B. și C. care s-au întâlnit în mod conspirat de două ori cu omul de afaceri Ș3., prima întâlnire având loc în afara țării, prin august –

septembrie 2014, în Republica Macedonia (unde inculpatul C. se afla în legătură cu un seminar pe linie profesională), iar cea de-a doua, a avut loc în data de 11 noiembrie 2014, în București, la Restaurantul T3..

În dovedirea situației de fapt s-a reținut ca fiind relevante: relațiilor economice dintre Uniunea Europeană și Federația Rusă la acel moment, când Federația Rusă față de regimul autonom de sancțiuni impus de Uniune a instituit un embargo unilateral pentru produsele agro-alimentare provenite din țările europene, declarațiile inculpaților C., A. și B., declarațiile suspectilor N. și O., ale martorilor Ț3., U3., convorbirile telefonice dintre inculpații C., A. și B., dintre inculpați și martorii V3., Ț1., proces verbal de certificare a convorbirilor și comunicărilor telefonice din data de 30.07.2015 (efectuate în dosarul nr..../P/2014, conexat la prezentul), proces verbal de certificare a convorbirilor și comunicărilor telefonice din data de 03.06.2015, efectuate în baza mandatelor declasificate prin adresa 67/CDC/27.05.2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, proces verbal de certificare a măsurilor de supraveghere video sau prin fotografiere din data de 30.06.2015 privind pe C., proces verbal de certificare a măsurilor de supraveghere video sau prin fotografiere din data de 10.07.2015 privind pe inculpatul A. (întâlnirea cu W3. din 04.02.2014), proces verbal de certificare a măsurilor de supraveghere video sau prin fotografiere din data de 10.07.2015 privind pe inculpatul C. (întâlnirea din 26.11.2014 de la Restaurantul T3. cu inculpatul B. și martorul Ț3.), proces verbal de certificare a măsurilor de supraveghere video sau prin fotografiere din data de 10.07.2015 privind pe inculpatul C. (întâlnirea din 11.11.2014 de la Restaurantul T3. cu inculpatul B. și Ș3.), proces verbal de certificare a măsurilor de supraveghere video sau prin fotografiere din data de 21.07.2015 privind pe inculpatul C. (întâlnirea din 29.09.2014 de la Cafeneaua X3. cu numitul Y3. și posibil Z3.), proces verbal de certificare a măsurilor de supraveghere video sau prin fotografiere din data de 21.07.2015 privind pe inculpatul C. (întâlnirea din 15.09.2014 din incinta terasei Restaurantului A4. cu inculpatul B. și alte persoane neidentificate), proces verbal de certificare a măsurilor de supraveghere video sau prin fotografiere din data de 21.07.2015 privind pe inculpatul C. (întâlnirea din 16.09.2014 din incinta terasei Restaurantului A4. cu inculpatul B. și posibil inculpatul E., un individ pe nume X2.), proces verbal de certificare a măsurilor de supraveghere video sau prin fotografiere din data de 21.07.2015 privind pe inculpatul A. (întâlnirea din 25.09.2014 din clădirea Aviației Civile Utilitare cu suspectul N.), proces verbal de certificare a măsurilor de supraveghere video sau prin fotografiere din data de 21.07.2015 privind pe inculpatul C. (întâlnirea din 01.10.2014 din incinta Restaurantului A4. cu inculpatul B.) și procesele verbale cu rezultatele perchezițiilor informatice efectuat.

Instanța de fond a constatat că inculpații C., B. și A. au fost trimiși în judecată sub aspectul comiterii infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, al cărui lider era C., iar, pentru realizarea scopului convenit, s-a reținut că membrii grupării aveau atribuții specifice, respectiv A. avea conexiuni în mediul de afaceri turc din România, existând posibilitatea achiziționării de produse agro-alimentare și punerea la dispoziție a firmelor sale pentru realizarea exporturilor, iar B. avea contactele necesare în Republica Moldova, Ucraina și Rusia în vederea concretizării planului de afaceri.

Instanța de fond a menționat că acțiunea de constituire, ca variantă alternativă a conținutului constitutiv al infracțiunii prevăzute de art. 367 alin. (1) din Codul penal, presupune o colaborare și un consens între anumite persoane în alăturarea eforturilor pentru a se constitui într-o grupare, a se supune unei discipline și a acționa potrivit unui plan bine conturat în vederea realizării scopului prevăzut de lege, însă din probele administrate în cauză nu a rezultat că între cei trei inculpați a existat o înțelegere.

Din declarațiile inculpaților rezultă că C. și A. se cunoșteau de mai mult timp, între aceștia exista o relație apropiată bazată pe prietenie și cumetrie (naș-fin), iar între C. și B. și între acesta din urmă și A. o relație de prietenie încă din anul 2012, B. și A. fiind oameni de afaceri interesați de dezvoltarea activităților comerciale ale firmelor deținute ori pe care le administrau, fără însă a se constitui în vreun grup infracțional organizat în scopul reținut de acuzare. De altfel, parchetul nu a făcut dovada activităților întreprinse de inculpați pentru constituirea și organizarea efectivă a grupului în vederea realizării scopului infracțional comun, însă a atribuit rolul de lider inculpatului C., determinat de calitatea acestuia de judecător la Curtea Constituțională, fără vreo susținere în plan probator și, de executanți, inculpaților A. și B., prin prisma activităților comerciale derulate de aceștia și interesului lor de a-și dezvolta afacerile, deziderat urmărit de orice comerciant.

Instanța de fond a apreciat că împrejurările relevate de inculpați privind natura relațiilor dintre ei și subiectele discuțiilor purtate în mediul social și privat sunt susținute de depozițiile martorilor N. (din 22 ianuarie 2015, 10 martie 2015 și 28 noiembrie 2017), W3. (din 3 februarie 2015 și 16 iunie 2015), Y1. (din 28 ianuarie 2015 și 15 septembrie 2017), T3. (din 26 ianuarie 2015 și 13 octombrie 2017), U1. (din 26 februarie 2018), P3. (din 28 ianuarie 2015, 1 iulie 2015 și 16 iunie 2017), Z3. (din 26 ianuarie 2015, 9 martie 2015 și 16 iunie 2017) și V3. (din data de 7 mai 2015 dată în cursul urmăririi penale, audierea în cursul cercetării judecătorești a martorului nu a fost posibilă, acesta nu a putut fi identificat existând date că se sustrage de la cercetarea penală într-o cauză în care are calitatea de inculpat) care au arătat că, inculpații C., A. se cunosc de mai mult timp, fiind în relații de cumetrie (naș-fin), că inculpatul A. se consulta cu C. fiind în relații apropiate, însă nu în legătură cu derularea unor activități comerciale în care să fie implicat C.. Au mai arătat că, inculpații C., B. și A. se cunosc de mai mult timp, fiind în relații de amicitie iar la întâlnirile la care au participat martorii împreună cu inculpații sau doar o parte dintre inculpați, nu au auzit ca aceștia să discute despre derularea vreunei activități comerciale ori să fie interesați de exportul de produse agroalimentare din România către Rusia prin intermediul Turciei.

De asemenea, martorii U., și W. au arătat că în cursul anului 2014, inculpatul C. și prietenul acestuia, B., împreună cu martorul U. au fost în vizită la ferma lui W. din Corabia, împrejurare în care nu au fost purtate discuții privind derularea unor activități comerciale, B. fiind cel care a purtat discuții cu W. dar în legătură cu producțiile viticole din zonă și o fabrică de ulei de floarea soarelui din Bulgaria deținută de acesta din urmă.

Astfel, nu rezultă din nicio probă existența unui consens al inculpaților C., A. și B. de a se constitui într-un grup infracțional organizat sau că inculpatul C. avea rolul de lider al grupului. Faptul că cei trei inculpați se cunoșteau de o perioadă îndelungată de timp, că inculpații A. și B. au desfășurat activități comerciale, fiind

oameni de afaceri, că relațiile dintre ei se bazau pe încredere câștigată în timp, așa cum reține și procurorul, nu poate susține aprecierea că a existat un consens al inculpaților realizat abia în luna august 2014 și că întâlnirile dintre inculpați în locuri publice și în mediu privat au fost făcute în mod conspirativ, având în vedere că toate aceste întâlniri au fost asumate de inculpați și au avut loc și în prezența altor persoane audiate ca martori, care au precizat că cei trei se aflau în relație de amiciție, sau de cumetrie (C. cu A.) și, niciodată, nu au discutat despre vreo intervenție a inculpatului C. în afacerile derulate de A. sau B. ori că inculpatul C. ar fi implicat în vreo activitate comercială.

Referitor la pretinsele activități desfășurate de cei trei inculpați în realizarea scopului grupului, în perioada 2014-2015, instanța de fond a constatat că probele administrate nu susțin această acuzație.

S-a arătat în actul de sesizare că, în realizarea scopului grupului, inculpații C., A. și B. s-au întâlnit de mai multe ori atât în țară cât și în afară, relevantă fiind deplasarea lui A. la târgul de franciză din Istanbul, din perioada 17-18 septembrie 2014, detaliile vizitei fiind puse la punct de C., prin intermediul suspectului N. (martor în cauză) care l-a și însoțit pe A. în Turcia.

În același cadru al comunicării dintre membrii grupului se înscriu și întâlnirile din perioada august-septembrie 2014 dintre C., B. și omul de afaceri Ș3. din Republica Macedonia și din 11.11.2014 din București de la Restaurantul T3..

Cât privește deplasarea lui A. în Turcia, contrar celor reținute de procuror, probele administrate susțin apărările inculpatului în sensul că, scopul deplasării la târgul de franciză de la Istanbul a fost acela al dezvoltării relațiilor comerciale în domeniul import export de conserve legume și alte produse conservate sau proaspete, pentru ca, ulterior, să le distribuie în marile lanțuri de magazine, respectiv Carrefour, Mega Image. În acest sens, inculpatul A. a participat și alte târguri internaționale din India și Polonia de unde a adus mostre de produse și materiale promoționale.

Faptul că a discutat cu nașul său despre intențiile sale de viitor în derularea acestor relații comerciale a fost recunoscut de către inculpații A. și C., însă nu determinat de intenția lor de a constitui un grup infracțional organizat în scopul ascunderii provenienței bunurilor și a destinației lor în cadrul unor exporturi de produse alimentare din România în Rusia prin intermediul Turciei, ci întemeiat pe relațiile apropiate dintre cei doi (naș-fin), context în care, l-a și invitat pe C. să îl însoțească în această deplasare dar și determinat de faptul că inculpatul A. nu cunoștea nicio limbă străină pentru a purta un dialog cu eventuali parteneri de afaceri din Turcia.

Martorul W3., în declarațiile date în cursul procesului penal (din 3 februarie 2015 și 16 iunie 2017), a arătat că, în anul 2014 a participat la un interviu pentru postul de director vânzări la firma B4. S.R.L., ce aparține lui A., pe care l-a obținut. În această calitate știe că A. dorea să realizeze o activitate de comerț în România și martorul a apreciat că pentru a obține informații este necesar să participe la expoziția organizată în Turcia (Istanbul) de Asociația Francizelor din Europa. Tot pentru realizarea activității de comerț, martorul l-a însoțit pe A. și în alte deplasări la târguri sau expoziții, cu referire la deplasările efectuate cu 2-3 luni înainte de cea din Turcia, în Polonia și India iar, în țară, a făcut demersuri în cadrul întâlnirilor cu reprezentanții Carrefour și Mega Image pentru desfacerea acestor produse, însă nu

au reușit.

Pentru deplasarea de la expoziția de la Istanbul martorul l-a contactat și pe U3., persoană care i-a și însoțit în Turcia, împreună cu C4. și un domn pe care martorul nu îl cunoaște. Anterior plecării la târgul de franciză din Turcia, martorul a discutat și cu un domn „D4.” care era interesat de a aduce produse din Republica Moldova în scopul comercializării în România. Niciodată cu A. și B. nu a discutat despre intențiile inculpaților de a realiza vreun export de produse alimentare în vreo țară iar pe C. nu îl cunoaște.

Depoziția martorului se coroborează și cu declarațiile martorilor U3. (din 2 mai 2015 și 16 iunie 2017), președinte al Asociației Române de Franciză la acel moment și U1. (din 26 februarie 2018), contabil al societăților deținute de A., inclusiv al SC B4. SRL, care au arătat că A. era interesat de importul unor produse alimentare pe care să le comercializeze în magazinele supermarket Carrefour, Mega Image și Kaufland, sens în care a participat la mai multe târguri din Polonia și Turcia. Martorul U3. a mai arătat că în timpul vizitei în Turcia în condițiile menționate nu s-a discutat despre exportul unor produse în Rusia și i-a recomandat martorului W3., chiar înainte de plecare, să meargă și la Camera de Comerț din Turcia dacă reprezentanții francizei nu se regăsesc la standul expoziției.

Instanța de fond a apreciat că nici pretinsa intervenție a inculpatului C. în realizarea acestei întâlniri între membrii grupului, astfel cum a susținut parchetul, nu este dovedită de niciun mijloc de probă, dimpotrivă, din declarațiile martorului N. (audiat în cursul urmăririi penale, la data de 22 ianuarie 2015, ca suspect și în cursul cercetării judecătorești, la data de 28 noiembrie 2017, ca martor) rezultă că, acesta a fost rugat de C., pe care îl cunoaște de mai mult timp, să îl însoțească pe un prieten al acestuia, A., în Turcia la un târg de franciză pentru a efectua traducerea și a relaționa cu persoanele oficiale în derularea unor eventuale contracte comerciale. A acceptat propunerea, a fost la Istanbul unde s-a întâlnit cu A. și împreună cu acesta și martorul O., care asigura traducerea în și din limba engleză, s-au deplasat și la Camera de Comerț și Ministerul Economiei din Turcia pentru a pune bazele unei eventuale afaceri. După ce a revenit din Turcia a purtat o discuție cu C. căruia i-a spus că există posibilitatea unei afaceri pentru obținerea de energie electrică prin folosirea zăcămintului de cărbune, sens în care ulterior, au fost purtate mai multe discuții între A. și E4., persoană implicată în realizarea centralei de la Săcele, la birourile lui A., întâlniri la care C. nu a participat.

La rândul său martorul O. a arătat, în declarațiile date (5 februarie 2015 și 13 octombrie 2017), că pe A. l-a cunoscut în anul 2014, când acesta l-a contactat în legătură cu o intervenție medicală ce se putea realiza în Turcia (implant de păr) la un prieten al martorului. În luna septembrie 2014, a fost contactat de A. care i-a spus că pleacă în Turcia la o expoziție și dacă se pot întâlni, invitație onorată de martor. Cei doi s-au întâlnit la o expoziție, la Istanbul, unde A. promova imaginea firmelor sale intenționând să vândă energie și cărbune. A. i-a solicitat martorului să îl însoțească la aeroport de unde l-au luat pe N.. A doua zi l-a însoțit pe A. la Camera de Comerț și Industrie din Turcia, acesta fiind însoțit de alte două persoane, la o întâlnire stabilită deja, unde au fost purtate discuții cu reprezentanții Camerei, iar inculpatul A. a primit cartea de vizită a lui F4., om de afaceri important în Turcia, stabilind cu acesta o întâlnire în aceeași seară. La întâlnire martorul a stat 10-15 minute, timp în care cei doi au discutat despre o posibilă

vânzare de cărbune și energie electrică, A. a promis că se va interesa de calitatea cărbunelui după ce va reveni în țară. La circa o lună după ce au revenit în țară, martorul a fost contactat de F4. care i-a reproșat că, A. nu și-a respectat promisiunea. Martorul a mai discutat cu directorii firmelor lui F4. și cu privire la prețul unei cantități de 20.000 tone grâu pe care acesta intenționa să o cumpere de la A.. Discuții s-au purtat și cu W3., director la firma B4., ce aparține lui A.. A mai arătat martorul că nu îi cunoaște pe C. și B..

Aspectele relevate de martor se coroborează cu depozițiile martorelor G4. (din 18 martie 2015 și 16 iunie 2017) și H4. (din 18 martie 2015 și 19 mai 2017) care au arătat că, în perioada iulie-noiembrie 2014, în care au desfășurat activități la societatea I4. în cadrul CECIDA, în domeniul identificării unor posibili clienți, au purtat corespondență cu un cetățean turc interesat de cumpărarea unei cantități de porumb sau ulei, însă nu cunosc dacă s-au și realizat respectivele relații comerciale; nu îi cunosc inculpații din prezenta cauză.

Prin urmare, niciunul dintre martorii audiați în cauză nu au confirmat susținerile procurorului referitoare la motivul deplasării lui A. în Turcia ori al intervenției lui C. în realizarea unei comunicări între membrii grupului, dimpotrivă, depozițiile martorilor au confirmat apărările inculpaților C. și A. referitoare la scopul vizitei lui A. la târgul de franciză ce viza derularea unor activități comerciale, altele decât scopul grupului (exportul unor produse din România către Federația Rusă prin intermediul Turciei) respectiv, importul de produse alimentare din Turcia și comercializarea acestora în magazinele supermarket din România (Mega Image, Carrefour), iar intervenția inculpatului C. la martorul N. a constat în solicitarea de a-l însoți pe A. în Turcia.

Instanța de fond a apreciat că, în cauză, este relevantă împrejurarea că au fost dispuse soluții de clasare față de N. și O. sub aspectul comiterii infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, împrejurările faptice fiind aceleași în raport de contribuția acestora la vizita lui A. în Turcia.

De asemenea, s-a apreciat că nici convorbirile telefonice dintre A. și C. din 08.08.2014, ora 20:04 și 12.08.2014, orele 13:40:58 și 21:15:35, asumate de inculpați, nu au susținut aprecierea procurorului privind calitatea de lider a inculpatului C. în cadrul grupului infracțional organizat, în contextul în care din conținutul lor rezultă doar împrejurarea că inculpatul C. i-a comunicat lui A. că îl va pune în legătură cu N., persoană care l-a și însoțit pe inculpat la târgul de franciză, dimpotrivă au confirmat susținerile inculpaților și ale martorilor în sensul că deplasarea a avut ca scop realizarea unor contacte de către A. cu firme din Turcia pentru importul unor produse ce ar fi putut fi comercializate în supermarketurile din România. Mai mult, din conținutul acestor convorbiri a rezultat că inculpatul A. nu cunoștea de existența unui embargo impus de Federația Rusă, astfel că, acțiunile sale nu puteau viza realizarea scopului grupului.

În ceea ce privește convorbirile telefonice din 29.04.2014, ora 17:03:16, 1.05.2014, ora 15:24:04, 20.05.2014, ora 10:15:59, 20.05.2014, orele 16:19:28 și 20:54:20 și 21.05.2014, ora 14:59:06, apreciate de procuror ca fiind relevante în dovedirea acuzației, instanța de fond a reținut că acestea au fost purtate în intervalul de timp, aprilie-mai 2015 și, excedează perioadei infracționale de constituire și acțiune a grupului infracțional organizat (august 2014-2015), iar, o analiză a conținutului acestor convorbiri din perspectiva acuzației aduse

inculpaților C., A. și B. nu se justifică.

De asemenea, s-a reținut că întâlnirile dintre inculpatul A. cu martorii O., N., E4. și E. la sediul biroului său din Băneasa, (din cadrul Aviației Utilitare) după revenirea de la Istanbul, necontestate de niciunul dintre ei, fac dovada că aspectele relatate de martori în legătură cu interesul inculpatului A. de exporta cărbune în Turcia erau reale, de această afacere fiind interesat și E4., infirmând susținerile procurorului că scopul întâlnirii l-a constituit stabilirea unor relații între membrii grupării pentru a realiza importul exportul de produse agroalimentare din România către Federația Rusă prin intermediul Turciei și întocmirea unor documente de transport sau comerciale falsificate care să fie folosite la autoritate vamală.

Referitor la întâlnirile conspirative dintre membrii grupului, cu referire la C. și B., din țară și din afara țării, instanța de fond a constatat că din probele administrate rezultă că, în perioada august-septembrie 2014, inculpatul C. s-a deplasat în Republica Macedonia la un seminar pe linie profesională, fiind judecător la Curtea Constituțională, împrejurare în care s-a întâlnit cu inculpatul B. la Skopje, unde acesta din urmă i l-a prezentat pe Ș3., proprietarul societății J4. din Bulgaria, ce avea ca obiect de activitate producerea și comercializarea de ulei comestibil din floarea soarelui, societate reprezentată de B. în România.

Susținerile inculpaților privind întâlnirea din Republica Macedonia, determinată de relațiile de amicitie dintre cei doi și intenția inculpatului B. de a-și impresiona prietenul cu relațiile pe care acesta le are în rândul oamenilor de afaceri importanți (în speță cu Ș3. proprietarul fabricii de ulei din Bulgaria, J4. S.A.) sunt credibile, în condițiile în care parchetul nu a administrat nicio altă probă care să le infirme sau să dovedească că în cadrul acelei întâlniri au fost discutate aspecte legate de realizarea scopului grupului infracțional organizat (importul-exportul de produse agroalimentare din România către Federația Rusă prin intermediul Turciei sau pregătirii infracțiunii prevăzute de art. 273 din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal).

Instanța de fond a apreciat că, sub acest aspect, sunt relevante depozițiile martorilor K4. (din 3 aprilie 2015 și 3 aprilie 2017), L4. (din 1 aprilie 2015 și 19 mai 2017) și M4. (din 3 aprilie 2015 și 3 aprilie 2017), angajați ai unor societăți comerciale din țară care au arătat că în derularea activităților comerciale cu firma J4. S.A. din Bulgaria, producătoare de ulei de floarea soarelui, au cunoscut faptul că societatea aparține lui Ș3. iar B. se ocupa de activitățile de export, iar o parte din martori l-au cunoscut personal pe inculpat, cu excepția martorului K4. care doar a purtat discuții telefonice cu acesta.

Faptul că inculpatul B. intenționa să îl însoțească pe C. într-o deplasare în afara țării rezultă din conținutul convorbirii telefonice din data de 25.08.2014, ora 17:34:34, însă acesta nu poate susține acuzația că scopul întâlnirii a fost acela de se realiza o comunicare între membrii grupului în condițiile în care inculpații erau prieteni, se cunoșteau de mai mult timp iar o întâlnire între cei trei se putea realiza și în alte condiții.

Referitor la convorbirea telefonică din data de 14 august 2014, ora 12:33:34, dintre inculpații A. și B., inculpatul B. a precizat că se referea la exportul unor produse din Turcia către Federația Rusă și nu din România către Federație, aspect ce rezultă cu evidență din conținutul convorbirii în sensul că A. își exprimă nedumerirea și teama cu privire la calitatea produselor, împrejurare în care

inculpatul i-a explicat că din România nu prea avea ce să exporte.

În legătură cu ce-a de-a doua întâlnire relevantă de acuzare care avut loc la Restaurantul T3. din București, în ziua de 11 noiembrie 2014, la care au participat inculpații C., B. și Ș3. probele administrate (activitățile de supraveghere video și prin fotografiere, depozițiile inculpaților) fac dovada că aceste persoane s-au întâlnit, aspect asumat și de inculpați în declarațiile lor din cursul procesului penal, dar nu în vederea realizării unei comunicări între membrii presupusului grup infracțional, astfel cum s-a reținut de procuror, ci la inițiativa lui B. și în continuarea relațiilor de amicitie între cei trei stabilite în contextul vizitei inculpatului C. în Republica Macedonia, apărările inculpaților fiind credibile sub acest aspect în lipsa altor elemente probatorii care să dovedească contrariul.

Prin urmare, nefiind administrată de acuzare nicio dovadă din care să rezulte contrariul, instanța de fond a apreciat că afirmațiile inculpaților referitoare la scopul întâlnirilor sunt reale, neexistând vreo împrejurare sau un element de probațiune care să demonstreze caracterul ilicit, infracțional, al respectivei întrevederi.

De altfel, procurorul nu a făcut nici dovada activităților întreprinse de inculpați pentru a pregăti infracțiunea de folosire, la autoritatea vamală, a documentelor vamale de transport sau comerciale falsificate. Singurul martor audiat în legătură cu acest aspect fiind N4. (depozițiile din 6 aprilie 2015 și 3 aprilie 2015) care a arătat că, fiind de serviciu la vama Bechet, jud. Dolj, la pct. 1 monitorizări transporturi și tranzite din Bulgaria spre România, a fost anunțată de polițiștii de frontieră că pe bac, se află 2 camioane care nu au documente de proveniență a bunurilor și că urmau să fie controlate. La controlul efectuat de martoră, șoferii camioanelor i-au dat un număr de telefon de la o firmă din Dâmbovița unde urmau să ducă marfa, martora a sunat la cel număr după care a fost sunată de un domn din Bulgaria, însă cum nu cunoștea limba bulgară nu s-au putut înțelege. Nu cunoaște ce s-a întâmplat cu cele două camioane și marfa transportată însă nu îl cunoaște pe B. și nu știe nimic în legătură cu constituirea unui grup infracțional organizat constituit din B., C. și A..

Referitor la apărările inculpaților C., A. și B. privind autoritatea de lucru judecat a încheierii nr. 176/11.03.2015 în legătură cu împrejurările faptice asupra cărora s-a statuat deja, cu referire la infracțiunile de trafic de influență și cumpărare de influență precum și constituirea unui grup infracțional organizat, instanța de fond a constatat că, prin încheierea menționată au fost analizate probele din perspectiva îndeplinirii condițiilor prevăzute de art. 223 din Codul de procedură penală, respectiv a existenței unei suspiciuni rezonabile că inculpatul a săvârșit o infracțiune și dacă în raport cu natura și gravitatea acesteia se impune luarea unei măsuri privative de libertate, prin urmare, aprecierile judecătorului în legătură cu inexistența unor probe în dovedirea săvârșirii infracțiunii, în contextul în care cercetarea penală nu era finalizată, nu poate consfinți în mod definitiv asupra existenței infracțiunii ori a întrunirii elementelor de tipicitate ale faptelor pentru care s-a dispus trimiterea în judecată.

În legătură cu solicitările formulate de inculpații C., A., E. și D., în principal sau în subsidiar, privind pronunțarea unor soluții de achitare întemeiate pe dispozițiile art. 16 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală (inexistența faptei) sau art. 16 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură penală (nu există probe care să

dovedească comiterea ei de către inculpat), instanța de fond a reținut că față de argumentele expuse la analizarea fiecărei infracțiuni în parte, o reluare a acestora în contrapondere cu solicitările inculpaților nu se mai justifică.

B. JUDECATA ÎN APEL

Împotriva sentinței penale nr. 292 din data de 11 mai 2018 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală, în dosarul nr.1/2015, privind pe inculpații A., B., C., D. și E., a formulat apel Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție, cauza fiind înregistrată pe rolul Înaltei Curți - Completul de 5 Judecători la data de 20 iulie 2018 sub nr.1/2018, primul termen fiind stabilit în mod aleatoriu la data de 8 octombrie 2018.

La data de 5 octombrie 2018 au fost depuse la dosar de către Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție motivele de apel.

La termenul din 8 octombrie 2018, cauza s-a amânat pentru a da posibilitatea intimaților inculpați să ia cunoștință de motivele de apel formulate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție, iar la termenul din data de 5 noiembrie 2018 cauza s-a amânat pentru a da posibilitatea intimaților inculpați să ia cunoștință de cererea de probatorii formulată de reprezentantul Ministerului Public.

La termenul din 3 decembrie 2018, în considerarea sentinței civile nr. 4827/23.11.2018 pronunțată de Curtea de Apel București – Secția Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr.2/2018, prin care s-a dispus, în temeiul art. 15 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, modificată și republicată, suspendarea executării Hotărârii Colegiului de Conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 137/08.11.2018, prin care s-a aprobat tragerea la sorți a membrilor Completului de 5 Judecători s-a acordat termen administrativ.

Prin rezoluția vicepreședintelui din 12 decembrie 2018, în temeiul art. 4 alin. (1) din Hotărârea nr. 1367 din 5 decembrie 2018, adoptată de Secția pentru judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, cu referire la Decizia nr. 685 din 7 noiembrie 2018 a Curții Constituționale, cauza a fost scoasă de pe rol în vederea rerepartizării aleatorii către completurile de 5 judecători nou înființate.

La termenul din 19 decembrie 2018, cauza a fost amânată la solicitarea intimatului inculpat C. față de imposibilitatea acestuia de a se prezenta în fața instanței.

La termenul din 28 ianuarie 2019, cauza s-a amânat în raport cu împrejurarea că la data de 31 ianuarie 2019 era programată ședința Secțiilor Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, ședință în care urma să se decidă asupra modificării jurisprudenței Completurilor de 5 Judecători *cu privire la interpretarea și aplicarea principiului continuității completului de judecată*, chestiune ce s-a apreciat că are relevanță în cauză, precum și în raport cu împrejurarea că nu a fost realizată procedura de citare cu intimatul inculpat A., încarcerat în Penitenciarul Jilava.

În ședința publică din data de 25 februarie 2019, instanța a pus în discuție cererea de probe formulată de Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție, iar în urma deliberării a admis, în parte, proba testimonială, constând în reaudierea martorilor Ș1., S1., T.,

S. și V., respingând celelalte probe ca nefiind utile cauzei în raport cu tezele probatorii invocate, obiectul judecății și motivele de apel formulate.

La termenele din 25 martie 2019 și 22 aprilie 2019 a fost administrată proba testimonială, astfel cum a fost admisă, iar la termenul din 27 mai 2019 au avut loc dezbaterile și susținerile părților și ale reprezentantului Ministerului Public, acestea fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, încheiere ce face parte integrantă din prezenta decizie.

Prin motivele de apel formulate în cauză, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție a criticat hotărârea atacată sub următoarele aspecte:

- greșita achitare a inculpatului C. pentru cele șase infracțiuni deduse judecății, respectiv fals în declarații, trei infracțiuni de trafic de influență, efectuarea de operațiuni financiare ca acte de comerț incompatibile cu funcția în scopul obținerii pentru sine și pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite și constituirea unui grup infracțional organizat;

- greșita achitare a inculpatului A. pentru infracțiunile de cumpărare de influență și constituirea unui grup infracțional organizat;

- greșita achitare a inculpatului E. pentru infracțiunea de cumpărare de influență;

- greșita achitare a inculpatului D. pentru infracțiunile de spălare de bani și complicitate la efectuarea de operațiuni financiare ca acte de comerț incompatibile cu funcția în scopul obținerii pentru sine și pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite ;

- greșita achitare a inculpatului B. pentru infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat.

Având în vedere că intimatul inculpat C. a invocat nulitatea absolută a interceptărilor convorbirilor telefonice efectuate în cauză, motivat de faptul că au fost efectuate de către angajați ai Serviciului Român de Informații, sau M.A.I.-D.G.I.P.I., care nu aveau calitatea de organe de urmărire penală, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători, prioritar examinării motivelor de apel, în raport cu considerentele deciziilor Curții Constituționale nr.302/2017 și nr.51/2016, va analiza legalitatea administrării probelor constând în interceptările convorbirilor telefonice.

Prin cererea formulată, intimatul inculpatul C. a solicitat instanței, în considerarea Deciziilor nr. 302/2017, nr.51/2016 și nr. 22/2018 ale Curții Constituționale, să constate nulitatea absolută a probelor obținute nelegal, cu încălcarea normelor privind competența materială a organelor de urmărire penală, cu referire la art. 143 alin. (1) teza finală și alin. (4) din Codul de procedură penală, și pe cale de consecință, excluderea lor din materialul probator.

În esență, argumentele invocate de intimatul inculpat sunt aceleași cu cele prezentate la instanța de fond și au vizat faptul că mandatele de supraveghere tehnică, inclusiv autorizațiile de interceptare a convorbirilor tehnice au fost puse în executare, respectiv au fost efectuate, urmare dispozițiilor date de procuror, de către S.R.I. sau M.A.I.-D.G.I.P.I., instituții care nu fac parte din categoria organelor de cercetare penală sau lucrători specializați din cadrul poliției judiciare, astfel cum a apreciat Curtea Constituțională în Decizia nr. 51/2016.

De asemenea, intimatul inculpat C. a invocat și faptul că în cauză au fost

efectuate înregistrări ale convorbirilor telefonice purtate de inculpați de către Serviciul Român de Informații, în baza unor mandate acordate potrivit Legii nr. 51/1991, în condițiile în care obiectul prezentei cauze nu se încadrează în cazurile prevăzute de art. 3 din Legea nr. 51/1991.

Înalta Curte - Completul de 5 Judecători apreciază că în mod corect instanța de fond a considerat că trebuie făcută o distincție între activitățile de strângere de probe prin interceptarea și înregistrarea convorbirilor, realizate anterior datei de 01.02.2014 și întemeiate pe dispozițiile art. 91¹ și urm. Din Codul de procedură penală anterior, cele efectuate după intrarea în vigoare a noului Cod penal și de procedură penală și activitățile de supraveghere tehnică desfășurate în baza unui mandat emis de în condițiile Legii nr. 51/1991 (anterior sau ulterior datei de 01.02.2014).

Astfel, din examinarea Deciziei nr. 51/16.02.2016 a Curții Constituționale, decizie prin care a fost admisă excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că sintagma „*ori de alte organe specializate ale statului*” din cuprinsul dispozițiilor art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală este neconstituțională, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că activitățile de supraveghere tehnică realizate în baza unui mandat emis în condițiile Legii nr. 51/1991 (art. 14-21 din legea specială) nu intră sub incidența efectelor acestei decizii, având în vedere atât sediul reglementării (legea specială și Codul de procedură penală) cât și obiectul acestor activități care nu vizează sfera investigațiilor penale, ci o instrucție penală justificată de apărarea securității naționale.

În ceea ce privește aspectele relevate de intimatul inculpat C., în sensul că aceste mandate de supraveghere tehnică întemeiate pe dispozițiile Legea nr. 51/1991 sunt nelegale, întrucât obiectul prezentei cauze nu se încadrează în cazurile expres prevăzute de art. 3 din Legea nr. 51/1991, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători apreciază că în mod corect instanța de fond a considerat că nu pot face obiectul verificărilor sub aspectul legalității administrării probei, în condițiile în care aceste aspecte nu au fost invocate în procedura de cameră preliminară, iar prin hotărârea pronunțată în acea fază procesuală s-a apreciat cu privire la legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală.

Înalta Curte - Completul de 5 Judecători apreciază că efectele Deciziilor Curții Constituționale nr. 51/2016, nr. 302/04.05.2017 și nr. 22/18.01.2018 nu pot fi extinse și la activitățile de strângere de probe prin interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor, realizate anterior datei de 01.02.2014 și întemeiate pe dispozițiile art. 91¹ și urm. din Codul de procedură penală anterior, precum și la activitățile de supraveghere tehnică desfășurate în baza unui mandat emis în condițiile Legii nr. 51/1991, întrucât au fost făcute în temeiul unor norme legale prezumate constituționale și apreciate ca atare de către instanța de contencios constituțional în mai multe decizii și s-ar nesocoti principiului instituit de art. 147 alin. (4) din Constituție.

În raport cu aceste considerente, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători consideră că interceptările și înregistrările convorbirilor sau comunicărilor, realizate anterior datei de 01.02.2014 și întemeiate pe dispozițiile art. 91¹ și urm. din Codul de procedură penală anterior, precum și cele realizate în baza unui mandat emis în condițiile Legii nr. 51/1991, nu vor fi excluse din ansamblul

probat or administrat.

În ceea ce privește activitățile de strângere de probe prin interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate după intrarea în vigoare a noului Cod penal și a Codului de procedură penală, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că prin Decizia Curții Constituționale nr.51 din 16 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial nr.190 din 14 martie 2016, s-a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.142 alin.(1) din Codul de procedură penală și s-a constatat că sintagma "ori de alte organe specializate ale statului" din cuprinsul acestora este neconstituțională.

În considerentele acestei decizii s-a reținut că „... *este justificată opțiunea legiuitorului ca mandatul de supraveghere tehnică să fie pus în executare de procuror și de organele de cercetare penală, care sunt organe judiciare, conform art.30 din Codul de procedură penală, precum și de către lucrătorii specializați din cadrul poliției, în condițiile în care aceștia pot deține avizul de ofițeri de poliție judiciară, în condițiile art.55 alin.(5) din Codul de procedură penală. Această opțiune nu se justifică, însă, în privința includerii, în cuprinsul art.142 alin.(1) din Codul de procedură penală, a sintagmei "alte organe specializate ale statului", neprecizate în cuprinsul Codului de procedură penală sau în cuprinsul altor legi speciale....*”

De asemenea, prin Decizia nr. 302 din data de 4 mai 2017, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.281 alin.(1) lit.b) din Codul de procedură penală și a constatat că soluția legislativă cuprinsă în acest text de lege, care nu reglementează în categoria nulităților absolute încălcarea dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, este neconstituțională.

În considerentele acestei decizii s-a reținut că „... *eliminarea din categoria nulităților absolute a nerespectării dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală permite aplicarea în procesul penal a unui criteriu subiectiv de apreciere din partea organului de urmărire penală. Astfel, prin nereglementarea unei sancțiuni adecvate în cazul nerespectării de către organul de urmărire penală a competenței sale materiale și după calitatea persoanei, legiuitorul a creat premisa aplicării aleatorii a normelor de competență pe care le-a adoptat.*

... prin eliminarea din categoria nulităților absolute a nerespectării dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, legiuitorul nu și-a îndeplinit obligația ce decurge din respectarea principiului legalității, ceea ce contravine art. 1 alin. (3) și (5) și art. 21 alin. (3) din Constituție. ...”

Referitor la competența angajaților din cadrul Serviciului Român de Informații de a efectua acte de urmărire penală, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că potrivit art.13 din Legea nr.14/1992, „**Organele Serviciului Român de Informații nu pot efectua acte de cercetare penală, nu pot lua măsura reținerii sau arestării preventive și nici dispune de spații proprii de arest. Prin excepție, organele Serviciului Român de Informații pot fi desemnate organe de cercetare penală speciale conform art. 55 alin. (5) și (6) din Codul de procedură penală pentru punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică, conform prevederilor art. 57 alin. (2) teza finală din Codul de procedură penală.**”

Față de considerentele deciziei nr.51/2016 a Curții Constituționale, precum și față de prevederile art.3 din Legea nr.14/1992, privind organizarea și funcționarea Serviciului Român de Informații, raportate la dispozițiile art.55 și următoarele din Codul de procedură penală, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că organele Serviciului Român de Informații nu sunt organe de urmărire penală, astfel încât actele efectuate de organele Serviciului Român de Informații nu reprezintă mijloace de probă.

În concret, în cauză, din conținutul actelor și lucrărilor dosarului rezultă că și după data de 1.02.2014, interceptările convorbirilor telefonice și alte activități de supraveghere tehnică efectuate în baza mandatelor nr. 0086/25.02.2014, nr. 00422/22.08.2014 emise de Înalta Curte de Casație și Justiție, declassificate potrivit mențiunilor din adresa nr. 67/CDC din 27.05.2014, au fost realizate de către alte organe decât de procuror sau ofițerii de poliție judiciară, respectiv de către S.R.I. sau M.A.I.-D.G.I.P.I., în baza dispoziției procurorului (astfel cum rezultă din conținutul adreselor nr. 2438/C/2014 din datele de 09.01.2015, 10.10.2014, 10.11.2014, 10.12.2014 și 12.09.2014 - filele 90, 92, 100, 104 și 110, vol. 7 d.u.p.), care nu fac parte din categoria organelor de cercetare penală sau a ofițerilor de poliție judiciară în sensul art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală.

În atare situație, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că interceptările și înregistrările convorbirilor telefonice au fost efectuate de către organe care nu aveau în competență efectuarea de acte de urmărire penală, astfel încât față de aceste probe devin aplicabile dispozițiile art. 281 alin. 1 lit. (b) din Codul de procedură penală, cu consecința excluderii lor din materialul probator.

În raport cu aceste considerente, în analiza acuzațiilor, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători nu va avea în vedere interceptările și supraveghele efectuate ulterior datei de 1 februarie 2014, soluția urmând a fi fundamentată pe celelalte mijloace de probă administrate în cauză, respectiv declarațiile inculpaților, declarațiile martorilor, înscrisurile aflate la dosar și interceptările convorbirilor telefonice (mai puțin cele realizate anterior datei de 1 februarie 2014).

Analizând hotărârea atacată, prin prisma motivelor de apel, cât și din oficiu, conform prevederilor art.417 din Codul de procedură penală, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători, cu majoritate, apreciază că apelul formulat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție este nefondat, urmând a fi respins ca atare, apreciind că probele administrate în fața instanței de apel sunt insuficiente calitativ (din perspectiva informațiilor furnizate) pentru a conduce la răsturnarea concluziei primei instanțe.

Astfel, în legătură cu acuzația de fals în declarații, în formă continuată, faptă prevăzută de art. 326 din Codul penal cu referire la art. 28 din Legea nr. 176/2010 adusă inculpatului C. (pct. 5 rechizitoriu), în actul de sesizare s-a reținut că, în perioada 2008 – 2015, în care inculpatul a ocupat succesiv funcțiile de senator în Parlamentul României (2008 – 2013) și respectiv judecător la Curtea Constituțională (2013 – 2015), numit prin Hotărârea nr.73/16.12.2013 a Senatului României, a omis să declare, în cele 13 declarații de avere din datele de: 15.12.2008, 21.05.2009, 25.10.2010, 12.05.2011, 30.05.2012, 15.10.2012, 18.12.2012, 13.06.2013, 18.12.2013, 06.01.2014, 11.06.2014, 05.02.2015 și 10.02.2015, dobândirea de la fratele său, L., prin contractul de donație autentificat sub nr.718/25.02.2008, a unui teren în suprafață de 10.000 mp, cu nr. cadastral 319,

situat în

Prin motivele de apel, Ministerul Public a apreciat că instanța de fond a abordat un punct de vedere greșit, considerând că, deși omisiunea de a declara în cele 13 declarații de avere terenul situat în extravilanul comunei Telești, dobândit prin donație de către inculpatul C., se circumscrie laturii obiective a infracțiunii de fals în declarații, nu este întrunită condiția laturii subiective. În opinia parchetului, instanța de fond a reținut elemente de fapt nereale din cuprinsul declarațiilor inculpatului C. și a martorei C1., în contradicție cu înscrisurile existente la dosarul de urmărire penală și netăgăduite de inculpat, respectiv primele două declarații de avere, consemnate personal și semnate de intimatul inculpat C..

De asemenea, s-a apreciat că nu este reală nici susținerea că au fost preluate de martoră mențiunile din declarația de avere din perioada când inculpatul deținea funcția de prefect și când terenul aparținea fratelui său, întrucât din înscrisuri a rezultat în mod clar că era o perioadă îndepărtată de când îndeplinise funcția de prefect, iar terenul în discuție nu aparținuse fratelui său în perioada cât inculpatul C. a fost prefect.

Dacă declararea publică a dobândirii terenurilor în declarațiile de avere s-ar fi făcut la momentul în care aceste bunuri au intrat în patrimoniul său se puteau declara, la nivelul anilor 2008 -2009, verificări privind legalitatea emiterii titlurilor de proprietate și realitatea veniturilor declarate, în raport cu împrejurarea că la dosar au fost numeroase sesizări ale persoanelor din respectiva unitate administrativă cu privire la modalitatea în care acest teren a ajuns în proprietatea inculpatului și, anterior, al familiei sale.

Totodată, s-a mai arătat că în mod greșit instanța de fond a reținut că declarațiile de avere din 2013, 2014 și 2015 au fost întocmite cu participarea martorei C1., în condițiile în care martora nu și-a asumat răspunderea cu privire la completarea declarațiilor de avere.

Prin motivele de apel au fost criticate și aspectele reținute de instanța de fond în evaluarea condițiilor de tipicitate ale infracțiunilor de fals în declarații, menționând că, prin semnarea celor 13 declarații nereale, inculpatul a avut reprezentarea caracterului acestora, a consecințelor juridice pe care declarațiile aveau aptitudinea să le producă potrivit legii, fiind o persoană avizată, în condițiile în care formularele tipizate de declarare a averii avertizează asupra consecințelor penale ale declarării necorespunzătoare.

Înalta Curte - Completul de 5 Judecători apreciază că în mod corect instanța de fond a considerat că nu sunt îndeplinite condițiile de tipicitate ale infracțiunii de fals în declarații, întrucât faptele nu au fost săvârșite cu forma de vinovăție prevăzută de lege.

Astfel, depunerea declarațiilor de avere necorespunzătoare adevărului are drept consecință în interpretarea și aplicarea legii speciale, împiedicarea efectuării controlului asupra averii deținute, respectiv, constatarea unor eventuale diferențe între averea declarată la data numirii în funcție și cea dobândită pe parcursul exercitării funcției potrivit art. 7 din Legea nr.176/2010.

Potrivit art. 4 din Legea nr.176/2010, verificarea declarațiilor de avere se face prin compararea datelor din declarații pentru a se constata dacă există diferență vădită între averea dobândită pe parcursul exercitării funcției și veniturile realizate în aceeași perioadă.

Ca atare, pentru existența elementului material al laturii obiective a infracțiunii de fals în declarații, este necesară ca declarația să fie aptă să servească potrivit legii sau împrejurărilor la producerea unor consecințe juridice.

Ca atare, omisiunea intimatului inculpat C. de a menționa în cuprinsul celor 13 declarații de avere, terenul în suprafață de 10.000 mp, situat în extravilanul com., dobândit prin donație de la fratele său, L., se circumscrie laturii obiective a infracțiunii de fals în declarații din perspectiva exigențelor impuse de norma specială privind obligațiile impuse persoanelor enumerate la art. 1, respectiv de a da declarații corespunzătoare realității în ceea ce privește averea deținută anterior și ulterior exercitări funcțiilor publice.

În ceea ce privește latura subiectivă, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători consideră că nu este îndeplinită, întrucât declararea necorespunzătoare a realității trebuie să aibă ca rezultat imposibilitatea efectuării controlului asupra averii deținute la data numirii în funcție și cea dobândită pe parcursul exercitări funcției și aprecierea asupra existenței unei diferențe vădite.

Or, din probele administrate rezultă că respectivul teren a fost dobândit de inculpatul C. în baza unui contract de donație, autentificat la un notar public, de la fratele său și înscris în evidențele cărții funciare, publicitate care este opozabilă tuturor terților, inclusiv instituțiilor abilitate în realizarea controlului asupra averii persoanelor enumerate în conținutul art. 1 din Legea nr.176/2010.

Ca atare, prin declararea necorespunzătoare a realității prin declarațiile de avere, intimatul inculpat C. nu a urmărit împiedicarea controlului asupra averii, ci a reprezentat o omisiune, întrucât dobândirea terenului a fost anterioară dobândirii calității de senator, iar menționarea acestuia în declarațiile de avere ar fi fost în avantajul său la un eventual control efectuat asupra averii deținute la data numirii în funcțiile de senator și judecător la Curtea Constituțională și cea dobândită pe parcursul exercitări acestor funcții publice.

În raport cu aceste considerente, deși activitățile inculpatului C. de a completa în mod necorespunzător cele 13 declarații de avere se circumscriu laturii obiective a infracțiunii de fals în declarații, sub aspectul laturii subiective se constată că acestea nu au fost săvârșite cu forma de vinovăție cerută de lege (intenția calificată de scopul urmărit de legiuitor prin norma specială), respectiv cu intenția de a împiedica efectuarea controlului asupra averii deținute la data numirii în funcțiile de senator și judecător la Curtea Constituțională și cea dobândită pe parcursul exercitări funcțiilor publice și aprecierea asupra existenței unei diferențe vădite.

Cu privire la infracțiunea de trafic de influență și, respectiv infracțiunea de cumpărare de influență, fapte prevăzute de art. 291 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 292 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, acuzații formulate împotriva inculpaților C. și A. (pct.1 rechizitoriu), Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție a menționat că situația de fapt, astfel cum a fost descrisă prin rechizitoriu, este susținută de mijloacele de probă administrate în cauză.

Prin actul de sesizare s-a reținut că, în perioada 2010 – 2015, aflat în exercitarea funcției de senator în Parlamentul României (2010 – 2013) și, ulterior, judecător la Curtea Constituțională (2013 – 2015), *a pretins și primit* de la omul de afaceri, inculpatul A., cu titlu de foloase necuvenite mai multe bunuri, respectiv:

folosința gratuită, service-ul și asigurarea pentru autoturismul marca BMW Serie 5, cu numărul de înmatriculare, în echivalentul sumei de 56.070 euro; folosința gratuită a postului telefonic cu numărul, în cuantum de 24.648,11 lei; la data de 02.11.2011, suma de 1.200 lei (echivalentul a două articole de îmbrăcăminte pentru soția sa) iar, în luna octombrie 2012, materiale electorale pentru campania electorală privind alegerile parlamentare (șase capsatoare, 150.000 de capse, 2/3 km de cordelină de 6 și alte materiale, toate pentru lipirea a 20.000 de afișe și alte materiale electorale), în cuantum total de 8.973,34 lei.

În schimbul acestor foloase necuvenite primite, inculpatul C. i-a promis inculpatului A., promisiune reînnoită de fiecare dată după primirea acelor bunuri, că va interveni și determina diferiți funcționari publici – din cadrul societăților și companiilor naționale cu capital de stat, ministere, autorități publice centrale și locale – să îndeplinească și să urgenteze realizarea unor acte ce intrau în atribuțiile de serviciu ale acestora pentru ca firmele controlate de inculpatul A. (cu interese în domenii de activitate diversă – energie, transport fier vechi ș.a.) să obțină contracte comerciale sau alt tip de facilități comerciale.

S-a mai reținut de către procuror că inculpatul C. a și realizat promisiunea făcută (satisfacerea intereselor comerciale ale inculpatului A.), concretizată în intervenții directe sau indirecte, determinate, față de D1. (director general al Complexului Energetic Rovinari și ulterior, Oltenia) cu privire la cumpărarea de energie electrică și cărbune, respectiv aprobarea stingerii unei creanțe reale – inițial de 10.000.000 lei și ulterior de 6.294.000 lei – prin compensare cu un teren supraevaluat și aparatură electronică inutilă pe relația S.C. E1. S.A. – Complexul Energetic Rovinari), Ț. (președinte al Uniunii Sindicatelor Miniere din Oltenia), S. (director Complex Energetic Turcenii), T. (director la Societatea Națională a Lignitului Oltenia), Ș. (director Complex Energetic Rovinari) cu privire la cumpărarea de energie electrică și cărbune, F1. (primar la mun. Constanța) cu privire la inițierea unor afaceri în domeniul energiei, G1. (funcționar în cadrul CNADNR), H1. (funcționar în cadrul Ministerului Culturii), I1. (secretar de stat la Ministerul Culturii) cu privire la interesele legate de obținerea unui aviz de descărcare arheologică pentru continuarea lucrărilor de către S.C. J1. S.R.L. pe autostrada Lugoj - Deva (cu care inculpatul A. avea interese de subcontractare), K1. (primar al mun. Târgu Jiu, cu privire la obținerea unor lucrări de reabilitare termică blocuri de către firmele controlate de A.) ș.a.

Cu privire la inculpatul A. s-a reținut că, în perioada 2010 – 2015, acesta a dat inculpatului C., aflat în exercitarea funcției de senator în Parlamentul României (2010 – 2013) și, ulterior, judecător la Curtea Constituțională (2013 – 2015), foloase necuvenite, respectiv, în perioada 2010 – 2015, folosința gratuită, service-ul și asigurarea pentru autoturismul marca BMW Serie 5, cu numărul de înmatriculare, în echivalentul sumei de 56.070 euro; folosința gratuită a postului telefonic cu numărul, în cuantum de 24.648,11 lei; la data de 02.11.2011, suma de 1.200 lei (echivalentul a două articole de îmbrăcăminte pentru soția inculpatului C.) iar, în luna octombrie 2012, materiale electorale pentru campania electorală privind alegerile parlamentare (șase capsatoare, 150.000 de capse, 2/3 km de cordelină de 6 și alte materiale, toate pentru lipirea a 20.000 de afișe și alte materiale electorale), în cuantum total de 8.973,34 lei.

Scopul remiterii acestor foloase necuvenite era ca inculpatul C. să-i promită că

va interveni și determina diferiți funcționari publici – din cadrul societăților și companiilor naționale cu capital de stat, ministere, autorități publice centrale și locale – să îndeplinească și să urgenteze realizarea unor acte ce intrau în atribuțiile de serviciu ale acestora pentru firmele controlate de inculpat.

Înalta Curte - Completul de 5 Judecători apreciază că, în mod corect, instanța de fond a constatat că acuzația penală este formulată în mod deficitar și imprecis sub aspectul activităților desfășurate de inculpatul C. în realizarea actelor de *pretindere și primire* a unor foloase necuvenite pentru traficarea influenței corelativ momentului temporal în care se susține de acuzare că a realizat aceste acte în îndeplinirea funcțiilor publice deținute în perioada 2010-2015.

Astfel, probele administrate în fața instanței de control judiciar nu sunt de natură a conduce la răsturnarea prezumției de nevinovăție și dovedirea infracțiunilor de trafic de influență și cumpărare de influență.

Referitor la promisiunea făcută de intimatul inculpat C., cu privire la satisfacerea intereselor comerciale ale inculpatului A., concretizată în intervenții directe sau indirecte, determinate, față de D1. cu privire la cumpărarea de energie electrică și cărbune, respectiv aprobarea stingerii unei creanțe reale – inițial de 10.000.000 lei și ulterior de 6.294.000 lei – prin compensare cu un teren supraevaluat și aparatură electronică inutilă pe relația S.C. E1. S.A. – Complexul Energetic Rovinari, Ț. cu privire la cumpărarea de energie electrică și cărbune, F1. cu privire la inițierea unor afaceri în domeniul energiei, G1., H1., I1. cu privire la interesele legate de obținerea unui aviz de descărcare arheologică pentru continuarea lucrărilor de către S.C. J1. S.R.L. pe autostrada Lugoj - Deva, K1., cu privire la obținerea unor lucrări de reabilitare termică blocuri de către firmele controlate de A., Înalta Curte - Completul de 5 Judecători apreciază că nu se circumscriu elementului material al infracțiunii de traficare a influenței *sub forma promisiunii* făcute în anul 2010 inculpatului A..

Astfel, prin declarațiile sale inculpatul C. a arătat, în mod constant, că prin natura relațiilor de prietenie și cumetrie pe care le are cu inculpatul A., pe care nu le-a ascuns ci și le-a așumat prin întâlnirile avute cu acesta în locuri publice și mediu privat, precum și în considerarea faptului că, anterior, a asigurat consilierea juridică a firmelor deținute de membrii familiei lui A., după ce a devenit senator, a avut două întâlniri cu martorul S1. chiar la sediul Parlamentului, în cursul anului 2009, iar la una dintre întâlniri, martorul i-a adus și o mapă de prezentare a SC E1. la care inculpatul și-a adus anterior contribuția și a făcut câteva sugestii privind modul de prezentare dar nu au discutat despre afaceri.

Aspectele relevate de inculpat au fost susținute și de către inculpatul A. care a precizat că S1. s-a prezentat în mai multe rânduri la Parlament, la biroul lui C. cu oferte de prezentare întocmite pentru societatea F. SRL pentru a-i fi prezentate și lui C., însă în scopul verificării acestor oferte și dacă persoanele care reprezentau instituțiile publice și private către care urmau a fi trimise aceste prezentări mai erau în funcție, întrucât site-ul instituțiilor nu era actualizat. Totodată, inculpatul A. a arătat că, niciodată C. nu a intervenit la vreun reprezentant al unei societăți de stat sau private ori companie națională în scopul facilitării activităților comerciale pentru societățile deținute de membrii familie sale și reprezentate în fapt de inculpat.

Referitor la aceste aspecte, martorul S1., în declarația dată în fața instanței de

fond, a precizat că, în perioada 2008-2012, l-a vizitat pe C. la sediul Parlamentului de circa 4 ori, în scopul de a-i prezenta mapele de oferte pentru societățile controlate de A. ce urmau a fi date societăților naționale din domeniul energetic, în special cele din Valea Jiului, pentru a primi îndrumări din partea lui C. în legătură cu departamentul și directorul de departament ce ar putea fi interesat de aceste prezentări.

Audiat în fața instanței de control judiciar, martorul S1. a menținut declarațiile date în cursul procesului penal, iar cu privire la vizitele efectuate la intimatul inculpat C., la sediul Senatului, martorul a precizat următoarele: „...l-am vizitat în mai multe rânduri pe domnul C. la Senat pentru că obișnuiam să mă sfătuiesc cu domnia sa încă de când eram colegi în cadrul firmei E1.. Mergeam la dânsul la Senat când aveam niște materiale de prezentare ale diferitelor firme, pentru a și da o părere privind conținutul și grafica materialului de prezentare.”

Referitor la intervenția directă făcută de inculpatul C. pe lângă martorul D1., director la C.E. Rovinari, în sensul că i-ar fi reproșat martorului, în anul 2008, că nu este de acord cu o compensare privind stingerea unei datorii, propusă de firma SC E1. S.A. pentru un debit neachitat la Complexul Energetic Rovinari, de 10 milioane lei și redus ulterior la 6.294.000 lei, se constată că, în mod corect, instanța de fond a reținut că momentul realizării acestuia excedează perioadei infracționale reținute de procuror în actul de sesizare, respectiv perioadei cuprinse între anii 2010-2015.

Astfel, potrivit actelor aflate la dosarul cauzei, rezultă că martorul a revenit pe funcția de director la Complexul Energetic Rovinari (devenit în anul 2012 Complexul Energetic Muntenia din care mai făceau parte Complexul Energetic Turceni, Complexul Energetic Craiova și S.N.L.O.) în anul 2006 și a constatat că SC E1. avea un debit mai mare către societate (aprox. 3.000.000 euro, echivalent a peste 10.000.000 Ron), sens în care a verificat contractul și a constatat că nu exista o garanție bancară sau de altă natură.

Litigiul dintre aceste două societăți a ajuns în fața instanței comerciale fiind soluționat prin *sentința comercială nr.1587 din 08.02.2007* (fila 170 Vol. 4 d.u.p.), hotărâre prin care a fost recunoscută creanța pe care SC Complex Energetic Rovinari o avea față de SC E1. SA în baza contractului nr.7392/ 10.11.2005, situație în raport cu care pretinsa intervenție directă a inculpatului C. asupra martorului D1., director la SC Complexul Energetic Rovinari chiar dacă s-ar fi realizat, este plasată în afara perioadei infracționale (2010 -2015).

Tot pentru a contura activitatea desfășurată, a fost relevată în acest sens modalitatea în care martorul V1. a ridicat o documentație de la Ministerul Culturii.

Referitor la împrejurarea că inculpatul C., în realizarea influenței promise inculpatului A., ar fi acceptat ca inculpatul A. să-i folosească numele la diferiți funcționari din cadrul Ministerului Culturii pentru a-și rezolva interesele comerciale, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că probele administrate în cauză nu au pot dovedi o intervenție în acest sens.

Astfel, așa cum în mod corect a reținut și instanța de fond, inculpatul C. a indicat numele unei persoane din cadrul Ministerului Culturii în vederea ridicării unei documentații.

Cu privire la acest aspect, inculpatul C. a precizat că dacă a trimis vreo persoană la Ministerul Culturii a fost doar pentru a ridica o documentație privind o

descărcare arheologică pentru care autorizațiile se dădeau cu mare întârziere, însă nu a discutat niciodată cu I1. și nici nu cunoaște nimic în legătură cu societatea J1. SRL.

Referitor la acest aspect, inculpatul A. a arătat că a primit o procură de la martorul W1., director la SC J1. SRL, pentru a ridica diferite documentații de la Ministerul Culturii, CNADR, AFER, Ministerul Transportului, etc.

Sustinerile inculpaților sunt confirmate de declarația martorului V1. care a arătat că, în cursul anului 2011, la solicitarea lui S1., director la SC G. SRL, firmă ce aparținea lui A., a ridicat de la Ministerul Culturii o documentație de la H1., precum și de declarația martorului W1. care a arătat că l-a cunoscut pe C. prin intermediul lui A.. Întrucât a câștigat o licitație pentru o porțiune din autostrada Lugoj-Deva avea nevoie de o documentație de descărcare arheologică cerută de Muzeul Banat la Ministerul Culturii, sens în care A. i-a spus că știe o persoană care ar putea face o interpelare în Parlament pe această temă, cu referire la C., care i-a și fost prezentat martorului. La o lună după întâlnirea cu C., celor de la Muzeul Banatului li s-a comunicat că documentația este incompletă și că a fost găsită cererea; în acest timp martorul a mai purtat o discuție telefonică cu C. care nu știa de situația cererii sau dacă Ministerul Culturii a dat vreun răspuns.

Având în vedere că din probele administrate nu rezultă un interes comercial al inculpatului A., precum și faptul că nicio societate controlată de A. nu a derulat activități comerciale pentru care să fie necesară obținerea autorizației de descărcare arheologică, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători apreciază că folosirea numelui inculpatului C. nu se poate circumscrie sferei ilicitului penal, în realizarea promisiunii făcute inculpatului A..

Referitor la intervențiile realizate în mod direct sau indirect la Ț. - președinte al Uniunii Sindicatelor Miniere din Oltenia, S. - director Complex Energetic Oltenia, T. - director la SNLO, Ș. - director Complex Energetic Craiova, pentru a facilita cumpărarea de energie electrică și cărbune pentru firmele controlate de A., la F1. - primar al mun. Constanța, și G1. - funcționar în cadru C.N.A.D.R., cu privire la inițierea unor afaceri în domeniul energetic precum și la K1. - primar al mun. Târgu Jiu, în legătură cu obținerea unor lucrări de reabilitare blocuri în Târgu Jiu de către firmele controlate de A., Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că nicio probă nu este de natură a confirma împrejurările faptice reținute de procuror și nici interpretarea dată conținutului convorbirilor telefonice relevate în susținerea acuzației (efectuate anterior datei de 1.02.2014). Dimpotrivă, martorii audiați în cauză susțin apărările inculpaților și fac dovada că activitățile desfășurate de inculpatul C. nu au vizat vreo intervenție a acestuia pentru satisfacerea intereselor comerciale ale vreunei persoane, ci realizarea unor obiective stabilite în exercitarea mandatului de senator (întâlniri cu reprezentanții locali pentru a discuta problemele zonei miniere și a societăților naționale producătoare de energie, cărbune și lignit din jud. Gorj), realizarea activităților impuse de funcțiile onorifice deținute (participarea la meciurile de fotbal ale echipei Pandurii Târgu Jiu la nivel local și în deplasare), după cum unii dintre martorii audiați nici nu dețineau o funcție de natura celei care să justifice traficul influenței în scopul reținut de procuror la momentul când au fost purtate o parte din discuțiile telefonice (martorii Ț. și G1.).

Cu privire la aceste intervenții, inculpatul C. a precizat că nu a intervenit

niciodată pentru a-l ajuta pe A. în derularea relațiilor comerciale, iar în perioada 2008-2015, acesta nici nu a desfășurat activități economice pe raza jud. Gorj și nici în domeniul energetic. Pe Ț. îl cunoaște încă din anul 1990 când era președinte al Uniunii Sindicatelor Miniere, nu a deținut nicio funcție la Complexul Energetic Rovinari devenit ulterior Complexul Energetic Oltenia S.A., iar în anul 2010 a purtat cu acesta mai multe discuții legate de înființarea unei asociații de dezvoltare regională, ca alternativă la dezvoltarea zonei mono industriale din jud. Gorj, proiect care nu s-a mai realizat.

Pe S., director la Complexul Energetic Turceni, îl cunoaște de 10-12 ani, s-au întâlnit de mai multe ori și de circa 3-4 ori în perioada cât era senator, la o cafea sau au servit masa, fiind prezent și A., însă nu s-au purtat discuții privind activitățile comerciale desfășurate de A..

Cu privire la T. a precizat că îl cunoaște de 10-20 de ani, din perioada când acesta era director la Societatea Națională a Lignitului, și s-au întâlnit de mai multe ori în jud. Gorj, fiind prezent și A., întâlniri prilejuite de organizarea unui meci de fotbal sau activități la nivel local la care au participat mai multe persoane.

Și pe Ș. îl cunoaște de peste 25 de ani, acesta a deținut mai multe funcții în cadrul Complexului Energetic Rovinari, s-au întâlnit de mai multe ori, în perioada 2012 sau 2013, când i-a solicitat numărul de telefon al lui A. pentru a se întâlni și discuta probleme personale, însă nu cunoaște dacă cei s-au întâlnit sau nu. A mai arătat că Ș. îl știa bine pe A. doar că îi pierduse numărul de telefon.

G1., a fost președinte la C.N.A.D.N.R. și îl cunoaște de peste 25 de ani, s-au întâlnit întâmplător în București, după 20 de ani, însă, niciodată nu a intervenit la acesta pentru A. sau alte persoane.

Inculpatul A. a confirmat susținerile inculpatului C., totodată, precizând că îl cunoaște de aprox. 20 de ani pe Ț., președinte al sindicatelor miniere din Oltenia, este un împătimit al jocului de table și, în mod frecvent, jucau table împreună și cu C. dar nu a discutat cu acesta probleme ale cetățenilor de etnie romă din zonă, deși era o persoană care l-ar fi putut ajuta.

Pe S. l-a cunoscut în urmă cu patru ani, acasă la C., la o partidă de table, atunci a aflat că este director la Complexul Energetic Turceni și l-a întrebat dacă are un excedent de 5 MWh, întrucât avea un prieten interesat, însă S. i-a comunicat doar prețul pentru un megawatt și nu au mai purtat alte discuții.

Și pe Ș., director la SNLO, îl știe de circa 10-15 ani, mergea la acesta ca reprezentat al romilor din zonă pentru a le rezolva problemele sociale, la un moment dat a fost rugat de cetățenii de etnie romă să îi ajute în legătură cu un alt rom care era pacient al fiului lui Ș.. A mai arătat că nu a purtat nicio discuție cu Ș. în legătură cu activitățile comerciale desfășurate de firmele pe care le reprezenta în fapt și în drept.

Declarațiile inculpaților se coroborează cu declarațiile martorilor S. și T., declarații date în fața instanței de control judiciar, precum și cu declarațiile martorilor Ș., G1. și Ț., declarații date în faza de urmărire penală și în fața instanței de fond.

Astfel, în declarația dată în fața instanței de apel, martorul S. a precizat următoarele:

„Mențin declarațiile date anterior în cauză, atât în faza de urmărire penală, cât și în fața primei instanțe.

Atât eu, în calitate de director economic și director general al CE Turceni, cât și martorul T., în calitatea acestuia de director al S.N.L.O. eram interesați, eu să vând energie, iar T. să vândă cărbunele pe care –l producea , iar noi urma să-l folosim ca materie primă. Rezultatele CE Turceni se concretizau în cantitatea de energie pe care o vindeam și la un preț cât mai bun.

Pe inculpatul A. l-am cunoscut la un meci de fotbal disputat între echipele Rapid și Pandurii Tg Jiu. Din câte îmi amintesc pe inculpatul A. l-am întâlnit într-un context întâmplător și înainte de o ședință care s-a desfășurat la Ministerul Energiei și cred că și în Tg Jiu la un meci de fotbal. La niciuna dintre întâlnirile pe care le-am avut cu A. acesta nu mi-a cerut ca societatea pe care eu o conduceam să facă afaceri cu firmele pe care eu le administram. Nici acum și nici atunci nu am știut denumirea vreunei firme a lui A., eu fiind reprezentantul unei societăți a statului al cărui produs finit, respectiv energia, era vândută la bursă.

Niciodată inculpatul C. nu mi-a cerut să intermediez vânzarea de energie vreunei persoane.

De fiecare dată la întâlnirile oficiale pe care le aveam cu autoritățile locale din Dolj și Gorj, mă refer și la întâlnirile la care participa inculpatul C. în calitate de senator, atât eu cât și directorii celorlalte societăți (S.N.L.O., Complex Rovinari și Complex Energetic Craiova) îi informam cu privire la nivelul vânzărilor de energie prin raportare la bugetul aprobat la începutul fiecărui an. În baza acestor informații au fost promovate inițiative legislative, cum ar fi în domeniul minerit – energie.

Cu martorul T. eu am avut mai multe discuții cu privire la procesarea energiei. Nu-mi amintesc ca acesta să mă fi sunat și să-mi fi spus că trimite pe cineva la mine din partea inculpatului C..”

În declarația dată în fața instanței de apel, martorul T. a precizat următoarele:

„Mențin declarația dată în fața instanței de fond la 04 noiembrie 2016. Cu privire la declarația dată la procuror în data de 09.03.2015 doresc să fac următoarele precizări.

La parchet mi s-a spus că am avut întâlniri cu inculpatul A., deși în realitate eu m-am întâlnit cu inculpatul E.. Eu am perceput ca o presiune insistența procurorului de a spune în declarația pe care am dat-o că m-am întâlnit cu inculpatul A..

Inculpatul C., nu mai rețin dacă telefonic sau dacă m-am întâlnit cu acesta, mi-a cerut să-l primesc pe inculpatul E.. La data respectivă eram directorul S.N.L.O., societate care era interesată să vândă cărbune și să găsească cumpărători pentru cărbunele pe care-l producea. Inculpatul C. nu mi-a spus problema pentru care E. va veni la mine și nici nu mi-a cerut să-l ajut cu ceva.

E. era interesat să cumpere energie și cărbune. S.N.L.O., pe care eu o deținem nu vindea energie, iar referitor la cărbunele pe care vroia să-l cumpere i-am propus să găsească o modalitate de procesare a acestuia.

Eu am primit și alte persoane care anterior mergeau în audiență la inculpatul C. în legătură cu nemulțumirile pe care le aveau legate de exproprieri. Nu l-am primit pe inculpatul A. la mine în birou niciodată.

Eu l-am sunat pe S., care la data respectivă era director la CE Turceni, să-l primească pe E. deoarece eram interesat ca în eventualitatea în care acesta cumpăra cărbune de la S.N.L.O. , cărbunele să fie procesat în alte termocentrale.

Nu cred că i-am spus lui S. că inculpatul E. vine din partea inculpatului C..
(...)

Inculpatul C. nu a intervenit niciodată la mine pentru a facilita firmele inculpatului A..

De câte ori mă suna inculpatul C. îmi cerea doar să primesc persoane în audiență fără a indica problemele pe care acesta le avea. De regulă, problemele erau de natură socială, vizau exproprieri etc.”

De asemenea, martorul Ș. în declarațiile date în cursul procesului penal a arătat că îl știe pe C. din perioada când era prefect al județului Gorj, l-a cunoscut în anul 2004, când acesta era director general la P1. iar martorul era vicepreședinte la P1. și director la S.N.L.O. însă, niciodată cât martorul a îndeplinit funcția de director la CE Rovinari sau la S.N.L.O., C. nu a intervenit în vreun fel la acesta pentru a obține vreo favoare în derularea unor contracte sau favorizarea unor oameni de afaceri.

Martorul G1., director la C.N.A.D.N.R. (2002-2011 și 2012-2016), în depozițiile date în cursul procesului penal a confirmat susținerile inculpatului C., sens în care a arătat că îl cunoaște pe acesta din anii 1990, iar în perioada cât a fost director la C.N.A.D.N.R. nu a purtat cu acesta nicio discuție, după mult timp, s-au întâlnit întâmplător în București fiind implicați într-o coliziune ușoară în trafic.

Martorul a mai arătat că în perioada cât a fost director la C.N.A.D.N.R. nu i-a fost solicitat de nicio persoană sprijinul în derularea vreunei activități și care să menționeze că a fost trimis de C. și nici acesta nu i-a solicitat vreun serviciu în acest sens.

Martorul Ț., în declarațiile date în cursul procesului penal a arătat că se cunoștea cu C. din anul 1990, iar în perioada cât martorul a fost președintele Federației Naționale de Mine Energie și a Uniunii Sindicatelor Miniere Oltenia, inculpatul C. nu i-a solicitat niciodată sprijinul pentru el sau altă persoană ori obținerea unui avantaj de natură comercială sau de altă natură. De altfel, nu avea nicio calitate pentru a-l ajutat în vreun fel. Atunci când se întâlnea cu C. discuțiile vizau situația mineritului și energiei din Oltenia și vulnerabilitate societăților care depindeau de SNLO, CE Turceni și Rovinari, având în vedere că acestea asigurau 40% din energia electrică a țării.

Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că martorii audiați în cauză susțin apărările inculpaților și fac dovada că activitățile desfășurate de inculpatul C. nu au vizat vreo intervenție a acestuia pentru satisfacerea intereselor comerciale ale vreunei persoane, ci realizarea unor obiective stabilite în exercitarea mandatului de senator, realizarea activităților impuse de funcțiile onorifice deținute.

Totodată, se constată că martorii Ț. și G1., pe lângă care s-a reținut de către Ministerul Public că inculpatul C. și-ar fi traficât influența, nu dețineau o funcție de natura celei care să justifice traficarea influenței.

Și în ceea ce privește pretinsa influență a inculpatului C. pe lângă primarul municipiului Constanța, martorul F1., în legătură cu inițierea unor afaceri în domeniul energetic, sau pe lângă primarul municipiului Târgu Jiu, martorul K1., pentru obținerea unor lucrări de reabilitare blocuri în Târgu Jiu de către firmele controlate de A., Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că nu este dovedită.

Astfel, în declarațiile date în cursul procesului penal, inculpatul C. a arătat că pe F1. l-a cunoscut cu prilejul unei deplasări în municipiul Constanța, unde urma să se întâlnească cu senatorul C2., întâlnire ce a avut loc la un restaurant din Constanța și la care au participat A. și alte trei persoane care îl însoțeau pe acesta. Întâlnirea a fost de scurtă durată și a vizat activitățile sportive pe care Mazăre le practica.

Pe lângă martorul K1., primar al municipiului Târgu Jiu, nu a intervenit niciodată pentru A., având în vedere că acesta a fost acționar la SC R1., unde martorul era și el membru al AGA, deci aceștia se cunoșteau și nu ar fi avut cum sau de ce să intervină la el, iar inculpatul A. nu derula activități comerciale cu Primăria Târgu Jiu.

În declarațiile date în cursul procesului penal, inculpatul A. a confirmat susținerile inculpatului C., arătând că pe C2. îl cunoștea de circa 10 ani, din perioada campaniilor electorale, iar cu F1. s-a întâlnit o singură dată la restaurantul D2. din Constanța, în anul 2011 sau 2012, scopul deplasării sale în mun. Constanța fiind de a vedea un teren pe care dorea să îl cumpere, despre care a aflat de la martorul E2... La întâlnire au participat mai multe persoane și a durat cca. 15 minute. Martorul F1. a purtat discuții de natură politică cu C. și C2.. I-a cerut lui C. să îl însoțească la Constanța pentru a vedea și el terenul întrucât îl considera un membru de familie și dorea să știe opinia acestuia. A mai arătat că a văzut terenul, avea chiar și actele primite de la E2., care îl cunoștea pe proprietar.

Aspectele relatate de inculpați au fost confirmate de martorul F1. care a arătat în declarațiile date că a participat la întâlnirea din data de 26 noiembrie 2011, de la restaurantul D2. din Constanța, la rugămintea fratelui său C2., senator, care i-a comunicat că se va întâlni cu un coleg al său, C., și să treacă să îl salute, lucru pe care l-a și făcut. Martorul și fratele său au stat la o altă masă, au mers împreună la masa unde se afla C. și alte persoane pe care nu le poate identifica, l-a salutat, au schimbat câteva cuvinte în legătură cu situația politică și a mun. Constanța, după care s-au retras la masa lor.

Martorul E2., inspector general la Transelectrica S.A., a precizat că îl cunoaște pe A. din anul 2011, cu aprox.2-3 luni înainte de a face deplasarea în mun. Constanța. A acceptat invitația întrucât dorea să-l cunoască pe F1.. La masa la care se afla martorul împreună cu A. și C., la un moment dat au venit F1. și fratele acestuia, s-a purtat o discuție care nu a durat mai mult de 20 de minute, în care F1. și-a exprimat nemulțumirea în legătură cu percepția publică în ceea ce îl privește și le-a arătat câteva poze cu locurile unde a schiat.

A mai arătat martorul că la acea întâlnire nu i s-a propus și nici nu a simțit vreo insinuare care să aibă legătură cu atribuțiile sale de serviciu și nici nu i s-a cerut să aibă vreo intervenție în legătură cu atribuțiile de serviciu.

Și martorul K1., în declarația dată, a arătat că îl cunoaște pe A. din anul 1999 când acesta a devenit acționar la Sc R1. SRL, unde martorul era director, iar ulterior, după ce a devenit primar al municipiului Târgu Jiu, a colaborat cu A. pentru rezolvarea problemelor cetățenilor de etnie romă din zonă. A mai precizat că, niciodată, C. nu i-a cerut să se întâlnească cu A. pentru a-i facilita acestuia obținerea unor avantaje pentru societățile sale, iar atribuirea contractelor pentru reabilitarea blocurilor din oraș se făcea prin licitație publică.

Totodată, în perioada cât a deținut funcția de primar al municipiului Tg. Jiu,

Primăria nu a derulat nicio activitate comercială cu firmele lui A..

Având în vedere probele administrate în cauză, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că acestea nu fac dovada că activitățile desfășurate de inculpatul C. se circumscriu laturii obiective a infracțiunii de trafic de influență, respectiv a *pretinderii* unor bunuri în scopul realizării promisiunii făcute inculpatului A. în anul 2010, o singură dată și reînnoită ulterior, pentru satisfacerea intereselor comerciale ale firmelor controlate de acesta.

Prin actul de inculpare se reține că pretinsele intervenții ale inculpatului C. s-au realizat în baza promisiunii din anul 2010, făcute inculpatului A., promisiune care a fost reînnoită pe măsura *primirii* unor bunuri de la cumpărătorul de influență, cu referire la folosința autoturismului marca BMW, service-ul și asigurarea acestuia, folosința unui post telefonic, bunuri înregistrate pe firmele controlate de A., a două articole de îmbrăcăminte pentru soția sa și materiale electorale pentru campania privind alegerile parlamentare din 2012.

Cu privire la aceste bunuri, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că, din probele administrate rezultă că inculpații s-au aflat într-o relație de prietenie și ulterior de cumetrie, încă din perioada 2004-2006, consolidată în timp, inculpatul C. fiind angajat la societatea E1. SRL ce a aparținut membrilor familiei lui A., pe funcția de consilier, în perioada 2006-2008.

În această perioadă, inculpatul C. a beneficiat din partea societății de folosința unui autoturism marca BMW Seria 5, cu numărul de înmatriculare, și a unui post telefonic cu numărul, bunuri pe care le-a folosit și după ce a obținut mandatul de senator în anul 2008, aspecte confirmate atât de inculpatul C. cât și de inculpatul A. în declarațiile lor.

Deși aceste bunuri au fost folosite de inculpatul C. încă din timpul primului mandat de senator, parchetul a apreciat că acestea au dobândit caracterul unor foloase injuste, primite în schimbul traficării influenței, abia în anul 2010

Referitor la folosința autoturismului, inculpați C. și A. au arătat că autoturismul marca BMW, cu nr., a fost cumpărat în leasing pe firma SC F. SRL, a fost folosit ocazional de inculpatul C., la sfârșit de săptămână pentru a nu îl țină pe șoferul de la Senat, iar date fiind relațiile apropiate dintre inculpații și familiile acestora, obișnuiau să își împrumute mașinile reciproc. Astfel, fiii inculpatului A. foloseau autoturismele deținute de familia lui C. (Peugeot, Volvo și Kia), iar membrii familiei C. foloseau, câteodată, mașinile deținute de familia A..

În acest sens, inculpatul A. a arătat că în București locuia aproape de C. și putea schimba ușor autoturismele, iar uneori plecau împreună la Târgu Jiu.

Inculpatul C., în declarațiile date în cursul procesului penal, a arătat că în perioada exercitării mandatelor de senator, când a îndeplinit și funcția de președinte al Comisiei Juridice a Senatului, avea alocate 2 autoturisme, unul pentru București și altul pentru Tg. Jiu, iar în mandatul de judecător la Curtea Constituțională avea în folosință un alt autoturism.

Împrejurările relatate de inculpați privind folosința ocazională a autoturismului de către inculpatul C. sunt confirmate de către martorii T1. și G2., care au arătat că în perioada 2006-2014 au fost angajați la mai multe firme a lui A., în calitate de conducători auto, iar autoturismul marca BMW cu nr. era înregistrat pe una din societățile lui A.. În perioada cât C. era senator avea un autoturism de la Senat (Volkswagen Pasat de culoare închisă), cu șofer. Martorii au

arătat că mergeau cu mașinile firmei lui A. în parcare de la Hotel B2. București unde stătea C. pentru că li se furau oglinzile. Aceștia au mai arătat că fiii lui A. foloseau și alte autoturisme cu referire la un Volvo argintiu, Peugeot, dar nu cunosc dacă erau deținute de familia lui C..

În același sens este și declarația martorului Ș1., care a arătat următoarele: „Acest autoturism era al firmei, era folosit în general de aproximativ toți angajații firmei, mă refer la cei care lucrau la birou. De câteva ori, ca să spun exact, de 2,3 ori pe lună, îl mai împrumuta și domnul C. dat fiind faptul că multe din mașinile firmei le mai parcam la Hotelul B2. în parcare deoarece pe stradă la firmă la noi ni se furau oglinzile, ceea ce s-a întâmplat de foarte multe ori.” . Cu privire la relațiile dintre inculpații C. și A., același martor a precizat că: „Eu vedeam această relație ca și o relație familială. Întâlnirile erau destul de dese, în sensul că poate o dată pe săptămână sau la două săptămâni. Nu pot preciza exact pentru că nici eu nu eram prezent tot timpul la serviciu, dar o vedeam ca o relație familială.”

Având în vedere că martorii audiați în cauză au arătat că inculpatul C. a folosit autoturismul marca BMW cu nr. ocazional, că utilizarea acestuia s-a făcut în considerarea unor relații de cumetrie dintre inculpați dovedite de probele administrate, împrejurarea că utilizarea autoturismului s-a realizat încă din anul 2008 din perioada când inculpatul C. a dobândit primul mandat de senator, folosința bunului nu putea căpăta o altă conotație începând cu anul 2010 decât cea de la momentul când A. a permis folosirea în continuare a acestui bun de către C..

Referitor la folosirea de către inculpatul C. a telefonului cu nr..... înregistrat pe firma SC J. controlată de A., acesta a arătat în declarațiile date în cursul procesului penal că l-a rugat pe A. să-i permită să păstreze acest număr, întrucât a promis alegătorilor că poate fi contactat și după ce obține mandatul de senator, iar numărul l-a menționat pe verso-ul cărților de vizită, solicitare acceptată de inculpatul A..

Totodată, a arătat că îi achita lui A. contravaloarea facturilor pentru telefon și faptul că de la Parlament și Curtea Constituțională avea spre utilizare două telefoane mobile, fără restricție a minutelor alocate, astfel că, valoarea facturilor pentru numărul era mică.

Toate aceste aspecte au fost confirmate și de inculpatul A. în declarațiile date în cursul procesului penal, menționând că telefonul cu numărul a aparținut lui C. încă din perioada când era prefect al județului Gorj, fiind preluat ulterior pe una dintre societățile sale, că atunci când facturile de plată erau mari inculpatul C. îi achita contravaloarea acestora.

Cu privire la telefonul cu nr., martorul Ș1. a arătat că firma E1. SRL în perioada cât C. era angajat i-a dat un telefon mobil dar nu poate preciza dacă era al societății sau al lui C.. Mențiunile pe care le-a făcut în agenda ridicată de organele de cercetare cu ocazia percheziției domiciliare, cu referire la „Toni și sumele de 2.222,0 lei sau 222,0 lei” îi aparțin și reprezintă facturi neplătite dar sumele erau trecute eronat, în realitate fiind vorba de 222 lei, valoare comunicată și serviciului contabilitate. A mai precizat că acele notițe erau din perioada când C. era angajat la E1..

În aceste condiții, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători, în acord cu instanța de fond, apreciază că susținerile inculpaților sunt credibile și nu au fost înlăturate de nicio o altă probă administrată în cauză care să susțină varianta potrivit căreia folosința gratuită a bunului a reprezentat prețul preinseși traficării de

influență plătit de cumpărătorul de influență, în condițiile în care nu s-a făcut dovada unei pretinderi și nici a traficării de influență, iar folosința telefonului în modalitatea descrisă s-a realizat încă din anul 2008 când inculpatul C. a obținut primul mandat de senator, astfel că nu putea reprezenta un folos necuvenit începând cu anul 2010.

În legătură cu cele două articole de îmbrăcăminte pentru soția inculpatului C., în sumă de 1200 lei, primite de la inculpatul A. în data de 2 noiembrie 2011, inculpatul C. a menționat că în virtutea relațiilor de prietenie și cumetrie obișnuia să își facă diverse cadouri între familii, aceasta fiind împrejurarea în care de ziua onomastică a soției sale, inculpatul A. i-a făcut acesteia cadou două rochii.

În ceea ce privește materiale electorale pentru campania privind alegerile parlamentare, în perioada campaniei electorale din 2012, în luna octombrie, întrucât inculpatul C. candida pentru funcția de senator și se afla în municipiul Târgu Jiu, l-a contactat pe inculpatul A., care se afla în București, pentru a-i cumpăra materiale pentru campanie, respectiv capse, cordelină, capsatoare și alte produse necesare lipirii/fixării materialelor electorale, solicitându-i să ia bon fiscal. Materialele au fost cumpărate de A. care le-a adus la Târgu Jiu, nu reține dacă i-a adus bonul dar i-a plătit contravaloarea lor, suma de 7-8 milioane lei vechi, de față fiind și Capră Silviu.

Inculpatul A. a confirmat susținerile inculpatului C. și a arătat că, în toamna anului 2010 sau 2011, a fost sunat de C. pentru a-i da fiului acestuia suma de 1200 lei, întrucât soția sa și-a ales două rochii și trebuia să le plătească urmând să-i dea banii la Târgu Jiu, acesta i-a dat suma respectivă dar nu a mai fost de acord să-i fie restituită, întrucât se apropia ziua de naștere a nașei sale și a dorit să-i facă cadou cele două rochii.

Referitor la materialele electorale pentru campania electorală din anul 2012 a precizat că, în timp ce se afla la București a fost sunat de inculpatul C. pentru a-i cumpăra materiale publicitare, cordelină, capsatoare, capse, materiale pentru lipit, întrucât la magazinele din Tg. Jiu nu erau materialele de calitate și se dezlipseau afișele electorale. A cumpărat materiale în valoarea totală de 850-870 lei pe care le-a și dus la Tg. Jiu lui C., acesta i-a remis suma de 10.000 lei, fără a verifica bonul pe care i l-a dat pentru că avea încredere în el și chiar i-a spus că dacă o să mai aibă nevoie de ceva îl va suna, la discuție fiind prezent și un colaborator al său.

Apărările inculpaților privind împrejurările în care au fost cumpărate materialele electorale și plata contravalorii lor de către inculpatul C. sunt confirmate de martorul J2. care a arătat că îi cunoaște de mai mulți ani pe cei doi inculpați, iar în anul 2012, l-a însoțit pe A. într-o deplasare de la București la Hațeg, în drum s-au oprit și în municipiul Târgu Jiu, la domiciliul inculpatului C., aceștia au purtat o discuție în legătură cu achiziționarea unor materiale publicitare, cu acea ocazie C. i-a dat lui A. suma de 10.000 lei. A. i-a spus că valoarea era mai mică decât suma primită de la C. de 10.000 lei, însă au stabilit ca într-o discuție ulterioară să se regleze în legătură cu plata făcută de C.; cu acea ocazie A. nu i-a dat vreun document justificativ lui C..

În raport cu materialul probator administrat în cauză, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători, în acord cu instanța de fond, apreciază că relațiile de cumetrie și apropiere dintre familiile celor doi inculpați justifică oferirea celor două rochii pentru soția inculpatului C., astfel încât nu se poate circumscrie sferei ilicitului

penal.

Cât privește remiterea și primirea materialelor publicitare pentru campania electorală, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că inculpatul C. a achitat contravaloarea acestora, deși nu i-a fost remis vreun document justificativ, plătiind chiar mai mult decât costul lor efectiv, fapt confirmat de martorul J2., astfel încât nu poate fi apreciată ca o pretindere, respectiv primire a unui bun în schimbul traficării vreunei influențe, ori ca un preț plătit de cumpărătorul de influență pentru satisfacerea intereselor sale comerciale.

În raport cu considerentele expuse, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători apreciază că în mod corect instanța de fond a constatat că nu este realizată latura obiectivă a infracțiunii de trafic de influență și, implicit, nici latura obiectivă a infracțiunii de cumpărare de influență, apreciind că materialul probator administrat în cursul procesului penal, inclusiv în fața instanței de control judiciar, nu confirmă susținerile Ministerului Public, ci dimpotrivă confirmă susținerile inculpaților C. și A..

Cu privire la infracțiunea de trafic de influență, faptă prevăzută de art. 291 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, acuzație formulată împotriva inculpatului C. -2 acte materiale (pct.2 din rechizitoriu), Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție a menționat că situația de fapt, astfel cum a fost descrisă prin rechizitoriu, este susținută de mijloacele de probă administrate în cauză.

În actul de sesizare s-a reținut că, în perioada 2008 - 2012, inculpatul C. a primit foloase electorale necuvenite în cuantum de 100.000 euro (câte 50.000 euro pe campanie – 2008, respectiv 2012) de la inculpatul A., în schimbul promisiunii de a interveni și determina diferiți funcționari publici din cadrul companiilor și societăților naționale, respectiv autorități publice centrale și locale, să îndeplinească și să urgenteze realizarea unor acte ce intrau în atribuțiile acestora de serviciu în folosul firmelor controlate de cumpărătorul de influență A., cu interese în domenii de activitate diverse.

În formularea acuzației s-a precizat că foloasele necuvenite sunt diferite de cele menționate la pct.1 din actul de sesizare, că inculpatul A. a acționat pentru sprijinirea lui C. în vederea alegerii acestuia în funcția de senator în Parlamentul României, chiar dacă interesul și scopul inculpatului era unul și același, respectiv de a se folosi de influența senatorului pentru obținerea de contracte comerciale. În plus, inculpatul C. i-a lăsat impresia cumpărătorului de influență că poate interveni oricând în favoarea sa pentru orice problemă, prin determinarea unor funcționari.

În dovedirea acuzației s-a reținut de către procuror ca fiind relevante: depoziția martorului S1., denunțul inculpatului A. din data de 29.01.2015 și procesele verbale de certificare a convorbirilor și comunicărilor telefonice din datele de: 05.10.2011 privind înregistrările efectuate în alte cauze penale (dosarele nr...../P/2010 șiP/2010), 30.07.2015 (efectuate în dosarul nr...../P/2014 conexas la prezenta cauză), 05.04.2014 privind înregistrările efectuate în dosarul nr...../P/2011 pe S1., 04.04.2014 privind înregistrările efectuate în dosarul nr...../P/2011 pe A., 31.03.2014 privind înregistrările efectuate în dosarul nr...../P/2011 pe C., 26.01.2015 privind înregistrări efectuate în baza mandatelor declasificate conform adresei Înaltei Curți de Casație și Justiție

125/CDC/27.06.2014 și 03.06.2015 privind înregistrări efectuate în baza mandatelor declasificate conform adresei Înaltei Curți de Casație și Justiție 67/CDC/27.05.2015.

Înalta Curte - Completul de 5 Judecători, în acord cu instanța de fond, apreciază că și acuzația penală descrisă la pct. 2 din actul de sesizare este formulată în mod deficitar sub aspectul activităților desfășurate de inculpatul C. în realizarea actelor de *primire* a unor foloase necuvenite de la A., în schimbul promisiunii de a interveni și determina „diferiți funcționari publici” din cadrul unor instituții publice centrale și locale, societăți ori companii private, de a îndeplini și urgenta realizarea unor acte ce intrau în atribuțiile acestora de serviciu în folosul firmelor controlate de cumpărătorul de influență A..

Deși în actul de inculpare se menționează că rezoluția infracțională și foloasele necuvenite sunt diferite față de cele de la acuzația de la pct. 1, în dovedirea acestora sunt relevate aceleași mijloace de probă, deși perioada infracțională este diferită și circumscrisă punctual campaniilor electorale din anii 2008 și 2012, iar din conținutul lor nu rezultă elemente care să susțină acuzația de trafic de influență adusă inculpatului C., în modalitatea pretinderii unui folos în scopul cerut de norma de incriminare.

În contextul formulării unei acuzații privind infracțiunea de trafic de influență, reținută în sarcina inculpatului C., în modalitatea primirii unor foloase necuvenite, urmare chiar a denunțului formulat de cumpărătorul de influență, probele administrate în cauză fundamentează atât acțiunea de primire cât și de acțiunea de remitere a folosului necuvenit în scopul urmărit de cumpărătorul de influență (inculpatul A.), fiind acțiuni corelative, este inexplicabilă soluția de continuarea cercetărilor față de cumpărătorul de influență într-un dosar separat.

Analizând probele administrate în cauză, inclusiv cele administrate în fața instanței de control judiciar, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători apreciază că acestea nu fac dovada că inculpatul C. a primit, în anii 2008 și 2012, foloase electorale necuvenite, în quantum total de 100.000 euro, de la inculpatul A. și nici că ar fi promis acestuia că va interveni și determina anumiți funcționari publici pentru a îndeplini sau a urgenta realizarea unor acte ce intră în atribuțiile acestora de serviciu, acțiuni ce constituie elementul material al laturii obiective a infracțiunii.

Referitor la această acuzație, inculpatul C. a precizat că în campaniile electorale din anii 2008 și 2012, a candidat pentru funcția de senator, însă a avut cheltuieli modeste în cele două campanii electorale, întrucât și-a promovat imaginea singur, doar prin postarea de materiale electorale. De asemenea, a precizat că în colegiul în care a candidat nu are cunoștință să fi fost organizată vreă masă festivă de către cetățenii de etnie romă iar dacă ar fi auzit nu ar fi fost de acord cu ele. Inculpatul A. nu locuia în zona în care era colegiul său electoral și, prin urmare, nu putea influența electoratul să îl voteze. Sumele reținute de parchet de câte 50.000 euro pe campanie sunt exorbitante și depășesc cheltuielile făcute în campaniile electorale de el sau ceilalți trei colegi de partid. Totodată, a învederat că nu a purtat nicio discuție cu A. pentru a-i fi promovată imaginea și pentru a obține votul pentru mandatul de senator.

De asemenea, a precizat că pe martorul S1. îl cunoaște încă din perioada cât desfășura activități la SC E1., cunoștea că acesta se afla în relații foarte bune cu A..

Martorul S1. nu l-a însoțit în județul Gorj în perioada celor două campanii electorale.

Inculpatul A. în declarația din fața instanței de fond a arătat că este de notorietate faptul că cetățenii de etnie romă sunt simpatizanți ai K2. și, de fiecare dată, în perioada campaniilor electorale, au fost organizate mese festive cu întreaga comunitate romă. A organizat aceste mese festive în campaniile electorale din anii 2008 și 2012, cu cetățenii de etnie romă, la solicitarea președintelui Consiliului județean, L2., inclusiv cu cei din colegiul din care face parte inculpatul C., însă acesta nu era de acord cu astfel de evenimente.

Chiar prin denunțul formulat la data de 29.01.2015, inculpatul A. a arătat că în campaniile electorale din anii 2008 și 2012 l-a sprijinit financiar pe C., prin suportarea costurilor meselor festive și a serbărilor organizate în comunitățile cu cetățeni de etnie romă, din colegiul unde acesta candida, dar ***„fără să-i solicite nimic și fără să-i promită el un ajutor, ajutorul fiind acordat în virtutea relațiilor de prietenie care ne leagă de mulți ani”***.

Susținerea inculpatului A. din cuprinsul denunțului nu vine în contradicție cu probele administrate, ci, dimpotrivă, este confirmată de depozițiile inculpaților și martorilor audiați în cauză.

În declarațiile date în cursul procesului penal, martorul S1. a arătat că în perioada campaniilor electorale din anii 2008 și 2012, când candida și C., A., a organizat mese festive pentru cetățenii de etnie romă din județul Gorj, contravaloarea acestor mese fiind de câte 50.000 euro pe fiecare campanie, însă organizarea acestora nu s-a făcut la solicitarea inculpatului C..

Și prin declarația dată în fața instanței de control judiciar, martorul S1. a precizat că își menține declarațiile, menționând cu privire la infracțiunea supusă analizei următoarele:

„...știu din ceea ce mi-a relatat A., că s-a implicat în campaniile electorale, dar strict la inițiativa sa personală a lui A. pentru că îmi povestea că domnul C. i-a și reproșat privind această implicare susținând că are suficientă notorietate în zonă și că nu avea nevoie de tipul acesta de implicare.”

Astfel, susținerile martorului confirmă aspectele relevate de inculpatul A. în denunțul formulat privind împrejurarea că organizarea acelor mese festive în cele două campanii electorale și suportarea contravalorii cheltuielilor s-a realizat fără a-i cere nimic lui C. și fără ca acesta să-i promită ceva, precum și faptul că inculpatul C. nu era de acord cu organizarea unor astfel de mese și că în campaniile electorale se baza pe notorietatea de care se bucura în județul Gorj, câștigată din perioada cât a deținut funcția de prefect.

În același sens sunt și declarațiile martorilor I2., Y1., H2., K1. și M2. care au confirmat că inculpatul A. a organizat mesele din campaniile electorale din anii 2008 și 2012 din inițiativă proprie, fără ca inculpatul C. să-i fi cerut sau să-i fi promis intervenții pe lângă diferiți funcționari publici din cadrul companiilor și societăților naționale sau autorități publice centrale și locale.

Prin urmare, cum niciunul dintre martorii audiați nu confirmă împrejurarea că organizarea acestor mese festive de către A., în perioada campaniilor electorale pentru alegerile parlamentare din anii 2008 și 2012, ar fi reprezentat un preț plătit de A. pentru cumpărarea influenței lui C. la diferiți funcționari în scopul obținerii unor contracte pentru firmele pe care le controla, iar în cauză nu au fost

administrare altele probe care să susțină acuzația, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători apreciază că inculpatul C. nu a comis vreuna din acțiunile ce conturează conținutul constitutiv al infracțiunii de trafic de influență sub aspect obiectiv, în modalitatea primirii de foloase necuvenite, în cuantum total de 100.000 euro, de la inculpatul A. în campaniile pentru alegerile parlamentare din anii 2008 și 2012, în schimbul promisiunii de a interveni la diferiți funcționari publici pentru satisfacerea intereselor comerciale ale acestuia.

Cu privire la infracțiunea de trafic de influență și cumpărare de influență, fapte prevăzute de art. 291 alin. (1) din Codul penal rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 292 alin. (1) din Codul penal rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000, acuzații formulate împotriva inculpaților C. și E. (pct.3 rechizitoriu, filele 53-68), Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție a menționat că situația de fapt, astfel cum a fost descrisă prin rechizitoriu, este susținută de mijloacele de probă administrate în cauză.

Cu privire la această infracțiune, în actul de înculpate s-a reținut că inculpatul C., în perioada 2009-2015, în calitate de senator (2008 – 2013) și, ulterior, judecător la Curtea Constituțională (decembrie 2013 – 2015), *a pretins și primit, direct și indirect*, de la cumpărătorul de influență E. mai multe foloase necuvenite în cuantum total de 481.276,42 lei, din care 360.269,42 lei, reprezentând investiții în curs consemnate în lista activelor societății K. S.A. (una bucată tractor HI 504 cu remorcă și marfă aflată în custodie, respectiv contravaloarea a 80 bucăți struți, materiale de tip tâmplărie PVC și alte materiale de construcție pentru reabilitarea clădirilor de la ferma din) și 121.007 lei, reprezentând cheltuielile salariale pentru un număr de șase angajați în perioada 2011 - 2015, pe firma O2. (care lucrau în realitate la ferma din ...), în schimbul promisiunii de a interveni și determina diferiți funcționari publici din cadrul companiilor și societăților naționale, respectiv autorități publice centrale și locale, să îndeplinească și să urgenteze realizarea unor acte ce intrau în atribuțiile acestora de serviciu în folosul firmelor controlate de cumpărătorul de influență E., cu interese în domeniul energiei.

În acest sens, prin actul de înculpate s-a reținut că inculpatul C., folosindu-se de influența pe care o avea în calitate de senator în Parlamentul României, în octombrie – decembrie 2011, a intervenit pe lângă T. (director tehnic SNLO în anul 2011) și S. (director general Complexul Energetic Turceni în 2011-2012), pentru a-i facilita cumpărătorului de influență E. obținerea unor contracte pe piața energiei.

Referitor la inculpatul E. s-a reținut că, în perioada 2009-2015, a dat inculpatului C. foloase necuvenite în cuantum total de 481.276,42 lei (aceleași bunuri menționate anterior), în schimbul promisiunii acestuia de a interveni și determina diferiți funcționari publici din cadrul companiilor și societăților naționale, respectiv autorități publice centrale și locale, să îndeplinească și să urgenteze realizarea unor acte ce intrau în atribuțiile acestora de serviciu în folosul firmelor controlate de cumpărătorul de influență.

Inculpatul E. a încercat disimularea proprietății acestor foloase printr-o convenție (datată 05.10.2009), încheiată cu inculpatul C., care nu a mai fost semnată, în realitate, bunurile au fost folosite strict în interesul senatorului/judecătorului de Curte Constituțională, în cadrul fermei din comuna

județul Gorj.

S-a mai reținut că interesul inculpatului E. nu are legătură cu acea convenție, preocupările și obiectul de activitate al SC K. S.A fiind producerea și vânzarea de energie electrică, aspect ce transpare și din modul în care au fost puse bazele unei afaceri în cadrul SC M. SRL, în care E. miza pe sprijinul lui C., astfel că acceptă să promită fără justificare un procent de 6% membrilor familiei C. din dreptul de proprietate al microhidrocentralelor și din profit, în schimbul sprijinului inculpatului C. în procesul de autorizare al acestora.

Elementul material al infracțiunii de trafic de influență poate fi săvârșit alternativ în oricare dintre cele trei modalități normative constând în pretinderea ori primirea de bani sau alte foloase, direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul. Acțiunile care alternativ pot constitui elementul material al laturii obiective a infracțiunii trebuie să îndeplinească anumite cerințe esențiale: autorul să săvârșească faptele prevalându-se de influența reală sau pretinsă pe lângă un funcționar public și să promită că va interveni pe lângă acesta, aceste acțiuni să fie săvârșite de autor pe lângă un funcționar care are competența funcțională de a efectua actul solicitat, aceste acțiuni să fie săvârșite mai înainte ca funcționarul să fi îndeplinit actul cerut și care intră în atribuțiile sale de serviciu sau cel mai târziu în timpul efectuării lui ori concomitent cu acesta.

Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că prin actul de inculpare nu s-a arătat momentul când a fost făcută promisiunea din partea inculpatului C. de a interveni și determina diferiți funcționari publici din cadrul companiilor și societăților naționale, respectiv autorități publice centrale și locale, să îndeplinească și să urgenceze realizarea unor acte ce intrau în atribuțiile acestora de serviciu în folosul firmelor controlate de cumpărătorul de influență E., cu interese în domeniul energiei, deși se reține că în perioada 2009-2015, în exercitarea funcției de senator și judecător la Curtea Constituțională, inculpatul C. a pretins și primit direct și indirect de la E. mai multe foloase necuvenite, în cuantum total de 481.276,42 lei.

Prin noțiunea de *promisiune* se înțelege un angajament, o făgăduială din partea autorului infracțiunii, prin care acesta își asumă obligația să facă ceva pentru a îndreptăți speranțele cumpărătorului de influență în sensul determinării funcționarului public să adopte conduita ce formează obiectul vânzării - cumpărării de influență.

În situația în care ar fi existat o promisiune din partea inculpatului C., aceasta se putea realiza în anul 2009, respectiv momentul în care s-a realizat atât pretinderea cât și primirea de foloase necuvenite, în timp ce pretinsa intervenție a inculpatului C. pentru satisfacerea intereselor firmelor lui E. s-a realizat abia în toamna anului 2011, dată după care au fost remise și alte foloase necuvenite traficantului de influență.

Înalta Curte - Completul de 5 Judecători apreciază că nu se poate considera că în anul 2009 a intervenit o promisiune din partea inculpatului C. că va interveni pe lângă cei doi funcționari (T. și S.), doi ani mai târziu, respectiv în anul 2011.

În declarațiile date în cursul procesului penal, inculpatul C. a arătat că, în anul 1992, i-a fost reconstituit dreptul de proprietate a soacrei sale B1., pentru o suprafață de 5 ha teren situat în comuna din județul Gorj, teren ce se învecinează cu cel al lui D., vecin și prieten de familie de mai mult timp. Împreună cu soția și soacra sa au început construcția unei case pe acel teren, care nu a fost finalizată

încă și, întrucât în zonă exista riscul sustragerii de materiale, l-a rugat pe D. să cultive o parte din teren și să aibă grijă de gospodărie, acesta având propriile animale, sens în care folosea și adăposturile de animale de pe terenul soacrei sale, aflate în stare avansată de degradare.

Întrucât i-au fost sustrate mai multe bunuri de la construcție, respectiv ferestre, uși, inclusiv porțiuni din acoperiș, cunoscând că E. era interesat să investească în zonă, i-a propus să se asocieze în vederea exploatării terenului soacrei sale, fără a stabili o formă de asociere, sens în care a fost încheiată și convenția datată 5 octombrie 2009, nesemnată, privind organizarea unei ferme (cu obiect activități agricole) și în care se menționa aportul adus de fiecare dintre inculpați.

În anul 2009 E. a achiziționat 60 de struți din Ungaria, un tractor și o remorcă, mașini folosite la lucrări agricole și depozitate pe terenul soacrei sale. Cunoscând relația de prietenie pe care o avea cu E., D. a fost de acord, în baza unei procuri date de E., să achiziționeze pentru acesta din urmă mai multe terenuri amplasate în jurul terenului deținut de B1..

D. și alte câteva persoane din sat, cărora E. le-a încheiat contract de muncă pe firma O2., se ocupau de îngrijirea animalelor de la fermă (struți, vaci, capre etc.)

Bunurile aduse ca aport la fermă, de către E., figurează în patrimoniul K. S.A., societate ce aparține acestuia.

Referitor la pretinsa intervenție în anul 2011, pe lângă directorul SNLO, martorul T., inculpatul C. a arătat că a vrut să-l ajute pe E., întrucât acesta avea un proiect privind realizarea de energie în cogenerare și avea nevoie de o documentare în legătură cu calitatea, cantitatea și eficiența surselor de combustibil existente în zonă și, deși se adresase conducerii SNLO cu un e-mail, nu primise niciun răspuns.

Sustinerile inculpatului C. sunt confirmate atât de inculpatul E., cât și de martorii audiați în cauză.

Astfel, inculpatul E., în declarațiile date în cursul procesului penal, a arătat că, din anul 1984 până în prezent, a avut o activitate continuă în domeniul cercetării și producției de energie. În anul 1996 a cumpărat pachetul majoritar de acțiuni de la FPS (în prezent AVAS) de la K. SA, societate care avea ca obiect principal de activitate cercetare și producție în domeniul energiei electrice. Pentru fiecare proiect inițiat de către societatea K. SA era necesar înființarea unei alte societăți, care să fie răspunzătoare pentru realizarea proiectului și așa au fost înființate SC M. SRL, unde este asociat alături de P2. SRL, Q2., R2., S2., Ș2., T2. și SC Ț2. SRL, precum și societatea U2. SRL unde, de asemenea, are calitatea de acționar alături de V2. și B..

Pe inculpatul C. l-a cunoscut în anul 2004 și, devenind prieteni, au păstrat permanent legătura, chiar și când inculpatul C. a deținut funcții publică, respectiv senator în Parlamentul României și judecător la Curtea Constituțională. A mai arătat că nu a desfășurat nicio activitate comercială cu inculpatul C., însă în perioada 2008 - 2010, când a schimbat statutul societății M. SRL, au devenit acționari cu un procent de 2% și fiii acestuia, R2. și S2., persoane care au venit în firmă împreună cu ceilalți asociați.

De asemenea, a precizat că, la sfârșitul anului 2008 - începutul anului 2009, a inițiat înființarea O2. (unde deține funcția de președinte), membră a Camerei de Comerț și Industrie a României. Întrucât la înființare era necesar ca membrul

fondator să fie și o societate comercială care ar fi putut susține din punct de vedere financiar existența O2., în calitate de acționar majoritar la K. SA și inițiator al proiectului, a adus aceasta societate în acțiunea de înființare a Camerei de Comerț menționate.

Având natura juridică a unui ONG, obiectivul acestuia era de a întrajutora persoanele defavorizate din anumite zone, cu referire la București, Gorj, Giurgiu, Mehedinți, dar și de a iniția relații cu firme din afara spațiului european, cu referire la Japonia, pentru a derula relații comerciale în România sau pentru a facilita locuri de muncă pentru persoanele din aceste zone în spațiul național.

Pentru că avea nevoie de resurse materiale în susținerea activității camerei de comerț și industrie s-a gândit că ar putea înființa o fermă pentru „a ajuta cu produse”, sens în care s-a consultat și cu inculpatul C. pentru că era din aceeași zonă și îi era prieten. La acel moment au apreciat că un avantaj l-ar reprezenta creșterea struților, astfel că au luat decizia ca la viitoarea fermă să se ocupe și de acest sector, respectiv creșterea struților. În urma discuțiilor cu inculpatul C., acesta i-a spus că numitul D. are în județul Gorj, sat lângă terenul deținut de soacra inculpatului C. o suprafață de 2 ha de teren, suprafața care îi era necesară pentru demararea unei gospodării de tip fermă. În acest context, C. i-a spus că ar putea face o fermă împreună, iar pentru perfectarea acestei afaceri, a încheiat documentul datat 5.10.2009, prin care se consfințește înființarea unei ferme de către cei doi inculpați, prin care inculpatul E. se obliga să aducă struți și alte animale, iar C. venea cu terenul, construcțiile și culturile respective. Nu a semnat respectiva convenție pentru că practic a considerat înțelegerea dintre ei ca suficientă, fiind bazată pe încredere.

În anul 2010, inculpatul E. a adus ca aport la fermă circa 60 de struți, 20 de pui de struț și utilaje agricole, toate aceste bunuri fiind lăsate în custodia lui D., pe care l-a și angajat la Camera de Comerț și Industria România Japonia. A încheiat contracte, în aceeași modalitate, cu alte 4 persoane de etnie romă din zona, care se ocupau de îngrijirea bunurilor sale.

La fermă nu a angajat decât muncitori din zonă pe care i-a plătit conform contractelor de muncă încheiate cu aceștia.

Referitor la întâlnirea cu T. a arătat că, în luna septembrie 2011, în calitate de reprezentant al K. SA, a transmis un email către direcție tehnică de la SNLO, în care a solicitat o audiență pentru informarea în domeniul producției de energie electrică de tip cogenerare.

Întrucât nu a primit niciun răspuns la mesajul transmis, a apelat la prietenul său, inculpatul C., la acea dată, rugându-l să îi spună cum poate ajunge să discute cu cineva de la direcția tehnică, motivat de faptul că era din zonă și îi cunoștea pe reprezentanții SNLO.

În aceeași zi sau la interval de o zi, a primit un telefon de la inculpatul C., care i-a spus să meargă a doua zi în audiență la directorul tehnic al SNLO, aspect ce rezultă și din conținutul convorbirii telefonice aflate la dosarul cauzei.

S-a deplasat a doua zi la directorul tehnic al SNLO, T., i-a cerut acestuia să îi pună la dispoziție documentația privind calitatea cărbunelui care se extrage din zona Gorjului și aflate sub autoritatea SNLO, informații care îi erau necesare pentru studiul de fezabilitate pe care îl făcea. Acele informații erau publice. Scopul discuției cu T. nu a vizat cumpărarea de energie, ci pentru a putea stabili și alege

eventualii furnizori de materie primă, respectiv cărbune. T. i-a comunicat că îi va transmite acele fișe prin email însă, referitor la cantitatea de cărbune care i-ar fi necesară, nu se putea purta o discuție la acel moment deoarece întreaga producție era deja atribuită. Documentația nu i-a mai fost transmisă de către T. și nu a mai făcut niciun demers în acest sens.

Cunoscând faptul că SNLO furniza cărbune către Complexul Energetic Turceni, inculpatul E. a solicitat informații privind calitatea și randamentul cărbunelui de la această societate, tot prin e-mail. Întrucât nu a primit un răspuns nici de la Complexul Energetic Turceni, inculpatul E., în cursul anului 2011, s-a deplasat la directorul tehnic al complexului, S.. În urma discuțiilor purtate cu directorul tehnic, acesta i-a spus că lucrează la un proiect de îmbunătățire a coșului de fum, realizat în anul 2010, în baza unui proiect japonez și că de aceasta lucrare se ocupă ISPE București. Nu a mai purtat alte discuții cu directorul tehnic de la Complexul Energetic Turceni, iar informațiile privind calitatea și randamentul cărbunelui le-a obținut de la ISPE București.

Totodată, inculpatul E. a precizat că nu a avut intenția să cumpere energie, întrucât în aceea perioadă exista o dispoziție legală care interzicea cumpărarea directă de energie electrică de la furnizori, achiziționarea acestui produs putându-se realiza doar prin bursă.

Sușinerile inculpaților referitoare la împrejurările în care inculpatul C. i-a solicitat telefonic lui T. să îl primească în audiență pe inculpatul E. și obiectul discuției dintre cei doi, sunt confirmate și de martorul T., care în declarațiile date în cursul procesului penal (din 9 martie 2015 și 4 noiembrie 2016) a arătat că în anul 2005 l-a cunoscut pe C., iar în anul 2011, SNLO avea excedent de cărbune și era interesat de vânzarea acestuia.

În declarația dată în fața instanței de apel, martorul T. a precizat următoarele:

„Mențin declarația dată în fața instanței de fond la 04 noiembrie 2016. Cu privire la declarația dată la procuror în data de 09.03.2015 doresc să fac următoarele precizări:

La parchet mi s-a spus că am avut întâlniri cu inculpatul A., deși în realitate eu m-am întâlnit cu inculpatul E.. Eu am perceput ca o presiune insistența procurorului de a spune în declarația pe care am dat-o că m-am întâlnit cu inculpatul A..

Inculpatul C., nu mai rețin dacă telefonic sau dacă m-am întâlnit cu acesta, mi-a cerut să-l primesc pe inculpatul E.. La data respectivă eram directorul S.N.L.O., societate care era interesată să vândă cărbune și să găsească cumpărători pentru cărbunele pe care-l producea. Inculpatul C. nu mi-a spus problema pentru care E. va veni la mine și nici nu mi-a cerut să-l ajut cu ceva.

E. era interesat să cumpere energie și cărbune. S.N.L.O., pe care eu o deținem nu vindea energie, iar referitor la cărbunele pe care vroia să-l cumpere i-am propus să găsească o modalitate de procesare a acestuia.

Eu am primit și alte persoane care anterior mergeau în audiență la inculpatul C. în legătură cu nemulțumirile pe care le aveau legate de exproprieri. Nu l-am primit pe inculpatul A. la mine în birou niciodată.

Eu l-am sunat pe S., care la data respectivă era director la CE Turceni, să-l primească pe E. deoarece eram interesat ca în eventualitatea în care acesta cumpăra cărbune de la S.N.L.O. , cărbunele să fie procesat în alte termocentrale.”

De asemenea, martorul S., în declarațiile date în cursul procesului penal, a precizat că niciodată inculpatul C. nu i-a cerut să ajute sau să intermedieze în vreun fel obținerea unor contracte de cumpărare energie electrică pentru A. sau altă persoană. Îl cunoaște pe C. din anual 2007, au participat la ședințe ce vizau dezvoltarea zonei minier și se întâlneau frecvent la meciurile de fotbal al echipei Pandurii Târgu Jiu.

În perioada 2008-2010, în calitate de director al Complexului Energetic Turcenii a participat la 4 -5 întâlniri cu senatorii și deputații din județul Gorj, printre care și inculpatul C., reprezentanții Prefecturii și ai Consiliului Local, iar aspectele discutate vizau Complexul Energetic Turcenii și localitățile afectate.

De asemenea, a precizat că a purtat o discuție cu martorul T. care i-a comunicat că C. i-a trimis un domn interesat să cumpere energie pe care îl va trimite la el iar, ulterior, martorul T. i-a reproșat că „l-a trimis la plimbare”. În discuțiile telefonice purtate cu martorul T. nu a precizat numele inculpatului E., iar fața instanței, martorul a arătat că nu își amintește să fi văzut vreodată persoana care i s-a indicat ca fiind inculpatul E..

Cât privește posibilitatea CE Rovinari de a vinde energie, martorul a precizat că vânzarea se făcea doar prin bursă și pentru pachete mari de 100MWh.

În ceea ce privește relația dintre inculpații C. și E., relevante sunt declarațiile martorilor X2., Q2. și Y1..

Astfel, martorul X2. a arătat că îl cunoaște pe E. din anul 1997 fiind în relații de prietenie și cunoaște că acesta era prieten cu C. pe care martorul l-a cunoscut în timpul mandatului de senator. Ma

Martorul Q2. a precizat că pe inculpatul C. l-a cunoscut prin intermediul inculpatului E., cei doi fiind prieteni, iar martorul Y1. a arătat că E. i-a fost prezentat de C. care se afla în relații de prietenie cu acesta, în discuțiile purtate și la care martorul a participat, cei doi au discutat și în legătură cu ferma de la Telești, unde mergea și E., martorul întâlnindu-l la acea locație, de câteva ori.

Potrivit probelor anterior menționate, instanța de control judiciar apreciază că acestea fac dovada că între cei doi inculpați a existat o relație de prietenie de mai mulți ani și că inculpatul C. știa de preocupările lui E. în domeniul construcției micro-hidrocentralelor

În atare situație, se apreciază că intervenția pe care inculpatul C. a exercitat-o pe lângă martorul T., respectiv de a-l primi în audiență pe inculpatul E., recunoscută și de inculpați și confirmată de conținutul convorbirilor telefonice purtate între cei doi inculpați, între inculpatul C. și martorul T., nu s-a datorat unei promisiuni făcute în schimbul pretinderii și primirii unor foloase necuvenite, ci a relațiilor de prietenie și nu poate fi circumscrisă sferei elementului material al traficării de influență.

În ceea ce privește bunurile presupus a fi pretinse și primite de inculpatul C. de la inculpatul E., Înalta Curte - Completul de 5 Judecători consideră că acestea reprezintă investiții făcute de E. la ferma din satul, comuna, în realizarea unor activități agricole în asociere cu C., asociere care însă nu a fost conturată într-o formă juridică, astfel cum rezultă și din convenția datată 5.10.2009 și nesemnată de inculpați, datorită încrederii reciproce dintre cei doi, fundamentată pe relația de prietenie în care se aflau.

Referitor la susținerea Ministerului Public, potrivit căreia încheierea

convenției a fost făcută de E. pentru a disimula proprietatea acestor foloase care profitau în realitate inculpatului C., Înalta Curte - Completul de 5 Judecători consideră că nu poate fi primită, în contextul în care, probele administrate fac dovada că bunuri ce se presupune că ar fi fost pretinse și primite de C. nu au ieșit niciodată din patrimoniul K. S.A., unde inculpatul E. era acționar majoritar, președinte al Consiliului de Administrație și director general.

Potrivit listei activelor societății K. S.A. la data de 31.12.2014, fișei analitice cont 231.03 „Investiții în curs-....”, notei de constatare a Gărzii Financiare nr. 22152/8.04.2011 și decizia de impunere din 31.12.2014 rezultă că, achiziționarea celor 60 de struți și 20 pui de struți, a unui tractor HI 504 cu remorcă și a mărfii aflată în custodie, a materialelor de tip tâmplărie PVC și alte materiale de construcție pentru reabilitarea clădirilor de la ferma din sat, comuna s-a făcut de K. S.A. și au rămas în patrimoniul acesteia, astfel încât aceste bunuri nu puteau constitui foloase necuvenite pretinse și primite de inculpatul C. în schimbul promisiunii că va interveni pe lângă cei doi funcționari sau prețul plătit de cumpărătorul de influență pentru presupusa influență în scopul satisfacerii intereselor sale comerciale.

Interesul personal al inculpatului E. în efectuarea acestor investiții la ferma este confirmat și de inculpatul D. care în declarațiile date în cursul procesului penal a arătat că deține circa 10 ha teren în satul, teren dobândit în urma reconstituirii dreptului de proprietate și prin achiziționarea de pe piața liberă și care se învecinează cu al numitei B1., soacra inculpatului C..

Totodată, a precizat că în anul 2010, fiind rugat de inculpatul C. să îl ajute pe un prieten al său să crească struți, a fost de acord, sens în care, a primit de la E., în custodie 60 de struți, pe care îi îngrijea, struții fiind ținuti și adăpostiți pe terenul ce aparținea gospodăriei martorului și a lui B1.. A stabilit cu E. să îl angajeze cu contract de muncă, sens în care a fost încheiat un contract de muncă pe O2., iar la solicitarea inculpatului D. au mai fost angajate încă a patru persoane din sat, tot cu contract legal de muncă pe aceeași firmă.

Inculpatul D. a mai precizat că, în cursul anului 2012, inculpatul E. a vândut 20 de struți unei persoane din Giurgiu, unui anume Y2., în schimbul unei cantități de lucernă necesară pentru hrana celorlalți struți, însă, deși struți au fost dați, acea persoană nu a mai livrat lucerna.

În legătură cu remorca, tractorul și celelalte bunuri aduse de E. în gospodărie a arătat că, potrivit documentelor, sunt bunurile societății K. S.A., lucru cunoscut de către inculpat, motiv pentru care nu a pretins vreodată că îi aparțin.

În ceea ce privește cheltuielile salariale pentru cei 6 angajați pe societatea O2., în perioada 2011 - 2015, se constată că, potrivit înscrisurilor aflate la dosarul cauzei, Asociația O2. (unde E. deține funcția de președinte al Consiliului Director) a fost înființată și a dobândit personalitate juridică în anul 2009 (Hotărârea Judecătoriei Sector 1 din 29 iunie 2009, fila 51, vol. 12 d.u.p.), membrii fondatori fiind E., Q2., X2. și K. S.A. în scopul dezvoltării cooperării economice cu Japonia de către toate județele țării.

Sușinerile inculpatului D. sunt confirmate de martorii A3., C3. și Z2., care au arătat că au prestat activități la ferma din satul, județul Gorj, fermă care aparținea inculpatului E., acesta fiind persoana care le-a încheiat contractele de muncă pe Asociația O2., că se ocupau de îngrijirea struților ce aparțineau lui

inculpatului E., precum și faptul că acesta a adus un tractor cu remorcă.

Având în vedere declarațiile martorilor privind activitățile prestate la ferma pentru îngrijirea struților ce aparțineau inculpatului E. și împrejurările în care au fost încheiate contractele de muncă legale pentru cei șase angajați în cadrul Asociației O2., precum și existența unei înțelegeri între cei inculpați C. și E. pentru realizarea unor activități agricole pe terenul deținut de soacra lui C.), Înalta Curte - Completul de 5 Judecători consideră că nu se poate reține că prestarea muncii în cadrul gospodăriei de la s-a făcut în interesul lui C. și ar reprezenta pretul plătit de E. pentru cumpărarea de influență.

Cu privire la infracțiunea de efectuare de operațiuni economice ca acte de comerț incompatibile cu funcția în scopul obținerii pentru sine și pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite - reținută în sarcina inculpatului C. și de complicitate la efectuare de operațiuni economice ca acte de comerț incompatibile cu funcția în scopul obținerii pentru sine și pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite - reținută în sarcina inculpatului D. (pct. 4 din rechizitoriu, filele 69-106), Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție a menționat că situația de fapt, astfel cum a fost descrisă prin rechizitoriu, este susținută de mijloacele de probă administrate în cauză.

Prin actul de sesizare s-a reținut că, în perioada 2010-2015, inculpatul C., în exercițiul funcțiilor de senator și judecător la Curtea Constituțională, prin nesocotirea dispozițiilor Legii nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, a exercitat, în fapt, activități specifice calităților de asociat (percepere de dividende), administrator (reprezentarea societății) și director general (activități comerciale), astfel cum sunt reglementate de Legea nr. 31/1990, în legătură cu ferma agricolă din satul, comuna, care de facto, îndeplinea rigorile juridice ale unei societăți comerciale cu răspundere limitată.

În acest sens, s-a reținut că inculpatul C. și-a construit o fermă pe terenul soacrei sale B1., investiția în această fermă a fost suportată cu titlu gratuit de inculpatul E. (animale, utilaje și forță de muncă) pentru a-l capacita pe C. ca prin traficarea influenței (conferită de exercițiul funcțiilor de senator și judecător la Curtea Constituțională) să-l ajute în obținerea unor contracte importante în domeniul energiei electrice, iar pentru a disimula proprietarul și proprietățile firmei, inculpatul E. a preconstituit convenția, datată 5.10.2009, nesemnată de părți, fără ca aceasta să fie înregistrată la Registrul Comerțului, deși prin activitățile desfășurate, ferma îmbrăca *de facto* statutul unei societăți comerciale cu răspundere limitată.

Pentru disimularea totală a societății și activității de comerț a fost folosită ca paravan și Asociația Familială – F3., reprezentată prin inculpatul D. (devenită ulterior, Întreprinderea Familială F3.), sens în care au fost încheiate, în ordine cronologică: contractul de comodat autentificat sub nr.3977/16.10.2008 la BNP G3. dintre B1. (soacra inculpatului C.) și Asociația Familială F3., reprezentată de inculpatul D., prin care B1. preda în folosință gratuită pe o perioadă de 15 ani de la data contractului Asociației Familiale suprafețele de 48.100 mp teren arabil, tarlăua 49, parcela 420 și 10.000 mp pădure situată în tarlăua 48 parcela 416/1, dată la care

s-a făcut predarea terenurilor, aflate în extravilanul comuna, sat, valoarea folosinței acestor terenuri a fost apreciată prin comodat la suma de 25.215 lei; convenția, datată 05.10.2009, între inculpatul C. și inculpatul E., nesemnată de părți, prin care fiecare se obliga să pună în comun bani, mijloace și muncă, pentru realizarea unei exploatații agricole de creștere și valorificare a struților, în comuna, județul Gorj, pe un teren de aproximativ 9 hectare, cu construcțiile existente pe el la acea dată, în plus, C. urma să angajeze personalul necesar, să supravegheze lucrările de investiții iar E. să asigure finanțarea amenajării fermei și achiziționării a 20 de familii de struți, care urma să constituie baza activității ulterioare; contract de custodie, datat 24.09.2010 (cu act adițional datat 22.09.2011 prin care s-a prelungit termenul contractului de la 23.09.2011 la 31.12.2015), încheiat între S.C. K. prin inculpatul E. și inculpatul D., ce avea ca obiect lăsarea mării (animale) în păstrarea custodelui, și anume 60 de struți (20 de familii) și 20 pui de struți (semnat de părți), animale achiziționate de K. de la H3., contra sumei de 42.000 euro, potrivit contractului din 4 iulie 2010 și declarate de D. la Registrul agricol (cod de exploatare RO0824120214).

Potrivit mențiunilor din Registrul agricol al Primăriei Telești, la ferma din, în anul 2014, figurau 200 struți și 200 rațe, iar în anul 2015, cu ocazia percheziției la sediul fermei, au fost identificate doar șase exemplare de struți.

La fermă, pe lângă aceste animale, se mai aflau 126 de capre de diferite rase (Alpina Franceză, Saanen, Murciana Granandina și din rasa românească) achiziționate de D. la datele de 24.10.2011 și 15.11.2011 de la exploatarea de proveniență IF. I3. din Abrud, jud. Alba și cu o zi înainte de percheziția domiciliară au fost date în exploatare potrivit contractul nr.1/21.01.2015 societății J3. S.R.L. reprezentată de K3., pe o perioadă de 5 ani (unde asociat era și Ț. – cu o cotă de 40%).

Prin actul de inculpare s-a mai reținut că pe lângă aceste investiții, inculpatul E. a mai adus ca aport la fermă și un tractor HY504 cu remorcă, în valoare de 46.051,92 lei, respectiv 10.483,87 lei, precum și cheltuielile salariale pentru cei șase angajați pe asociația O2., în sumă de 56.535,79 lei.

În legătură cu activitățile concrete de gestionare, administrare și efectuare a operațiunilor financiare ca acte de comerț incompatibile cu funcția efectuate de inculpatul C., prin actul de inculpare s-au reținut: alegerea și angajarea personalului necesar desfășurării activității la fermă și care ulterior a fost încadrat cu carte de muncă la O2., prin intermediul inculpatului D., persoană de încredere a inculpatului C.; implicarea personală în asigurarea sursei de apă stabilită la fermă prin construcția unui puț, lucrarea realizată de firma SC L3. și facturată pe firma M3. SRL, în valoare de 26.918 lei; asigurarea furajelor pentru animale (șrot) sens în care a efectuat demersuri la martorul N3. și implicarea în vânzarea unor animale lui Y2.; popularea bălții de 2.000 m.p. cu păstrăv, din apropierea fermei, prin intermediul martorului O3.; asigurarea cu lemne ce intră în costul de întreținere al fermei; asigurarea serviciilor de incubare a ouălor de struț și tăbăcirea de piei de struț prin intermediul martorului P3., negocierea și încheierea contractului de exploatare animale nr. 1/21.01.2015 dintre D. și J3. SRL; împărțirea produselor obținute la fermă; încercarea de a înstrăina anumite animale de la fermă pe relația U.-W..

Referitor la activitatea desfășurată de D. s-a reținut că, în perioada 2010 –

2015, cu intenție, i-a înlesnit și l-a ajutat pe inculpatul C. în săvârșirea faptei de efectuare de operațiuni financiare ca acte de comerț incompatibile cu funcția (de senator și judecător de Curte Constituțională), în sensul că a acceptat să acționeze în mod ocult și disimulat în sensul asumării în mod nereal a calității de proprietar al fermei, efectuând pentru inculpatul C. diferite acte de gestionare și administrare a fermei, inclusiv operațiuni financiare ca acte de comerț (negocieri, contracte ș.a.) cunoscând realitatea surselor de finanțare și realitatea proprietarului fermei (exploatației agricole), care era inculpatul C., situate în comuna, județul Gorj.

Potrivit dispozițiilor art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000 modificată, este sancționată cu pedeapsa închisorii, fapta de efectuare de operațiuni financiare ca acte de comerț, incompatibile cu funcția, atribuția sau însărcinarea pe care o îndeplinește o persoană, dacă este săvârșită în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite.

Scopul normei de incriminare constă în sancționarea încălcării obligației legale de abținere ce incumbă subiectului activ de a nu se situa într-o stare de incompatibilitate, care în cauză vizează funcția de președinte, vicepreședinte, director general, director, administrator, membru al consiliului de administrație sau cenzor la societățile comerciale, inclusiv băncile sau alte instituții de credit, societățile de asigurare și cele financiare, precum și la instituțiile publice; calitatea de comerciant persoană fizică (art. 82 alin. 1 lit. a) și e) din Legea 161/2013), respectiv calitatea de asociat, membru în organele de conducere, administrare sau control la societăți civile, societăți comerciale, inclusiv bănci sau alte instituții de credit, societăți de asigurare sau financiare, companii naționale, societăți naționale ori regii autonome și desfășurarea de activități comerciale, direct sau prin persoane interpușe (art. 110 rap. la art. 102 lit. b) și c) din Legea nr. 161/2013).

Înalta Curte - Completul de 5 Judecători apreciază că probele administrate în cauză nu fac dovada că acea gospodărie din satul a avut natura juridică a unei societăți comerciale cu răspundere limitată, înregistrată la Registrul Comerțului, în condițiile impuse de art. 5 alin. (2) și (7) din Legea societăților comerciale nr. 31/1990.

Exercitarea „de facto” a activităților de asociat, administrator și director general presupune ca în drept această societate să existe, să aibă personalitate juridică dobândită în condițiile Legii societăților comerciale nr. 31/1990 republicată, iar atribuțiile respective să fie exercitate de către o altă persoană decât cea care este îndrituită în drept a le exercita. Astfel, noțiunile folosite de acuzare pentru a contura natura juridică a gospodăriei de la ca fiind „de facto” o societate comercială cu răspundere limitată și activitățile comerciale desfășurate de inculpatul C., specifice calităților de asociat, administrator și director general, nu au acoperire în legea societăților comerciale.

Doar în art. 71 alin. (3) din Legii societăților comerciale nr. 31/1990 se face referire la administratorul de drept și de fapt, însă în contextul activităților ce pot fi realizate în cadrul unei societăți comerciale organizată în condițiile legii.

Or, din probele administrate rezultă că în contextul efectuării unei percheziții la sediul K. S.A. a fost ridicată o convenție datată 5.10.2009, încheiată între C. și E., nesemnată de părți, prin care fiecare se obliga să își aducă aportul la realizarea unei exploatari agricole la ferma de la, prin creșterea de struți. Inculpatul C. cu terenul de 9 ha și implicarea în derularea activităților de angajare a personalului și

supravegherea activităților, iar inculpatul E. cu investițiile financiare și materiale în realizarea obiectivului propus - exploatare agricolă de creștere și valorificare a struților. Prin această convenție nu s-a stabilit natura juridică a asocieri, nu a fost semnată de părți și nu a fost înregistrată la Registrul Comerțului, astfel încât nu se poate considera că gospodăria din satul a avut natura juridică a unei societăți comerciale cu răspundere limitată sau că au fost realizate activitățile specifice funcției de asociat, administrator și director general.

Tot pentru realizarea laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000, norma penală impune două condiții esențiale, respectiv operațiunile comerciale să fie efectuate ca acte de comerț și operațiunile comerciale să fie incompatibile cu funcția, atribuția sau însărcinarea pe o persoană o îndeplinește.

În doctrină și în jurisprudență s-a statuat că efectuarea de operațiuni financiare înseamnă realizarea unor tranzacții referitoare la bani și la credite și vizează desfășurarea oricărei activități care presupune o plată, o circulație a banilor sau a creditelor și care se circumscriu activităților și domeniilor limitativ prevăzute de art. 1 lit. e) din Legea nr. 78/2000, respectiv „operațiuni care antrenează circulația de capital, operațiuni de bancă, de schimb valutar sau de credit, operațiuni de plasament, în burse, în asigurări, în plasamentul mutual ori privitor la conturile bancare și cele asimilate acestora, tranzacții comerciale interne și internaționale”.

Totodată, operațiunea comercială trebuie să fie efectuată ca act de comerț, adică să constituie un act sau o acțiune de intermediere în circulația banilor, făcută în mod organizat, întrucât, nu orice operațiune financiară este și act de comerț.

Odată cu adoptarea noului Cod civil și a Legii nr. 71/2011 de punere în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, care operează cu noțiunile de „activități de producție, comerț sau prestări de servicii”, actele de comerț și activitățile comerciale vizează operațiunile ce privesc activitățile de producție, comerț sau prestări servicii.

Or, operațiunile financiare la care dispozițiile art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000 fac referire trebuie să fie efectuate de un profesionist, incluzând aici și comercianții (art. 8 alin. 1 din Legea nr. 71/2011) în exploatarea unei întreprinderi cu scop lucrativ.

În acest context, se apreciază că în cauză nu este îndeplinită niciuna dintre cele două condiții cerute de norma penală, respectiv inculpatul C. nu a efectuat operațiuni financiare ca acte de comerț (activități de producție, comerț sau prestări servicii) și care să fie incompatibile cu funcția, atribuția sau însărcinarea pe care o avea în exercițiul funcțiilor de senator și judecător la Curtea Constituțională.

Cu privire la aceste acuzații, inculpatul C. a precizat că, la data de 5.10.2009, a încheiat o convenție cu inculpatul E., pe care însă nu a semnat-o, intenția lor fiind de a realiza o exploatare agricolă de creștere și valorificare a struților ori înstrăinarea cu titlu gratuit (pentru întrajutorarea persoanelor din anumite zone defavorizate) și întemeiat pe relațiile de prietenie dintre inculpați, iar nu în vederea realizării unei activități comerciale și obținerii unor foloase.

A mai arătat că împreună cu soția și cu soacra sa, B1., au hotărât să realizeze o construcție pe terenul din satul, comuna, construcție care încă nu este finalizată și de la care au fost sustrase mai multe bunuri (geamuri, porțiuni din acoperiș). În acest context, l-a rugat pe inculpatul D., vecin și prieten de mai mulți

ani, să aibă grijă și de terenul soacrei sale și de construcție, întrucât acesta din urmă avea un teren lângă cel al soacrei inculpatului, cu o gospodărie în care creștea animale (vacă, porci, păsări, capre etc.) necesare pentru asigurarea mijloacelor de subsistență.

Cunoscând relația de prietenie dintre C. și E., inculpatul D. a acceptat să primească în custodie aceste bunuri și o procură din partea lui E. pentru cumpărarea de terenuri agricole în zonă, însă din lipsa banilor E. nu a mai cumpărat teren.

În anul 2009, inculpatul E. achiziționat 60 de struți din Ungaria, un tractor și o remorcă pe care le-a folosit la lucrările agricole și întreținerea struților, bunuri pe care le-a lăsat în custodie lui D. și care au fost achiziționate pe K.. Tot E. i-a angajat pe D. și alte persoane din zonă, cu contracte legale de muncă, la Asociația O2., pentru activitățile desfășurate la gospodărie pentru creșterea și îngrijirea struților.

Produsele obținute la gospodăria de la ... nu au fost comercializate, o parte fiind consumate de angajați și familiile lui D. și E. dar și de familia inculpatului, iar altă parte fiind înstrăinate cu titlu gratuit unor persoane din zone defavorizate.

În declarațiile date în cursul procesului penal, inculpatul D. a confirmat susținerile inculpatului C. și a arătat că prin reconstituirea dreptului de proprietate și prin cumpărarea unor terenuri de pe piața liberă a dobândit suprafața de 10 ha teren, învecinat cu suprafețele de teren deținute de B1., soacra lui C., principala sa activitate fiind cultivarea terenului și creșterea animalelor, activități din care își asigură mijloacele de subsistență.

Pe C. îl știe de mult timp și, în anul 2010, a fost contactat de acesta pentru a-l ajuta pe un prieten de-al său interesat de creșterea struților, context în care s-a întâlnit cu E., în toamna anului 2010, când i-a dat în îngrijire circa 60 de struți. La acel moment înțelegerea a fost ca struții să îi adăpostească în grajdurile aflate pe terenul lui B1., teren pe care îl folosea din anul 2008 în baza unui contract de comodat.

Pentru activitățile prestate pentru îngrijirea struților E. i-a încheiat contract de muncă legal atât inculpatului cât și altor 4 localnici, au fost remunerați cu o sumă egală cu venitul minim pe economie, în baza contractelor de muncă încheiate pe Asociația O2..

La momentul când se ocupa de struții lui E. avea în gospodăria sa mai multe animale: vacă, porci, oi, capre și cai, în anul 2011 achiziționase din jud. Alba 60 de capre de rasă (alpină franceză, zanen, mursiana granandină) pe care le îngrijea și le-a declarat la Direcția Sanitară a jud. Gorj.

Pentru derularea activității, inculpatul E. a adus la fermă un tractor cu remorcă și a efectuat lucrări de reabilitare a grajdurilor aflate pe terenul lui B1.. Inculpații E. și C. nu veneau des la fermă, iar produsele de origine animală obținute în gospodărie și legumele obținute de pe terenurile exploatate de acesta au fost folosite pentru consumul familie, iar o parte erau date inculpaților C. și E., care erau donate, prin ONG, copiilor nevoiași din zonă.

Din exploatarea struților nu au fost obținute decât ouă care au fost consumate de angajații de la fermă iar 50 de ouă au fost trimise la Giurgiu pentru eclozare, dar li s-a comunicat că nu conțin embrioni și nu au mai trimis altele.

În anul 2012, E. a vândut unei persoane din Giurgiu, numitul Y2., circa 20 de

struți în schimbul unei cantități de lucernă necesară pentru a hrăni ceilalți struți, însă acea persoană nu mai livrat lucerna.

A mai arătat că mențiunile din evidențele Primăriei Telești privind situația animalelor din gospodărie comunicate DNA, la solicitarea acestei instituții, nu sunt reale pentru că menționează existența struților la fermă din sem I al anului 2010; or, aceștia au fost aduși în luna octombrie 2010. La Primăria Telești nu a depus nicio declarație privind situația animalelor din gospodăria sa, doar la Direcția Sanitar Veterinară Târgu Jiu, pe care o avea și medicul veterinar din satul

Referitor la vânzarea caprelor către J3. a arătat că inițiativa i-a aparținut dată fiind starea sa de sănătate, însă nu a vândut aceste capre, ci le-a dat în exploatare numitei K3. despre care știa că se ocupă cu creșterea caprelor.

Totodată, a precizat că niciodată nu a pretins că ar fi proprietarul bunurilor reprezentând investiția făcută de E. (tractorul și remorca sau a struților), întrucât nici nu putea, fiindcă acestea figurau înregistrate pe K. S.A. Nici cu privire la terenurile ce aparțineau numitei B1. nu putea să pretindă că este proprietar, deoarece din acte rezulta proprietarul, iar impozitele și dividendele reveneau proprietarului.

Sușinerile inculpaților C. și D. au fost confirmate de inculpatul E. în declarația dată în fața instanței de fond, declarație în care a arătat că, la sfârșitul anului 2008 - începutul anului 2009, a avut inițiativa înființării O2. (unde avea calitate de președinte), membră a Camerei de Comerț și Industrie a României. Întrucât la înființare era necesar ca membrul fondator să fie și o societate comercială care ar fi putut susține din punct de vedere financiar existența O2., în calitate de acționar majoritar la K. SA și inițiator al proiectului, a adus aceasta societate în acțiunea de înființare a Camerei de Comerț menționate. Având natura juridică a unui ONG, obiectivul acestuia era de a intrajutora persoanele defavorizate din anumite zone, cu referire la București, Gorj, Giurgiu, Mehedinți, dar și de a iniția relații cu firme din afara spațiului european, cu referire la Japonia, pentru a derula relații comerciale în România sau pentru a facilita locuri de muncă pentru persoanele din aceste zone în spațiul național. Pentru că avea nevoie de resurse materiale în susținerea activității camerei de comerț și industrie al cărui inițiator era, s-a gândit că ar putea înființa o fermă pentru „a ajuta cu produse”, sens în care s-a consultat și cu prietenul său C., pentru că erau din aceeași zonă. A apreciat, la acel moment, că un avantaj l-ar reprezenta creșterea struților, au luat decizia ca la viitoarea fermă să se ocupe și de acest sector, respectiv creșterea struților.

Astfel, a purtat o discuție cu C. pentru a înființa o fermă, acesta i-a comunicat că lângă terenul său din satul are teren și inculpatul D. în suprafață de circa 2 ha și l-ar putea ajuta în realizarea unei gospodării tip fermă. În acest context, s-a încheiat convenția din 5.10.2009, nesemnată de părți, de care inculpatul a și uitat având în vedere că era prieten cu C. și fiind făcută o înțelegere nu mai avea importanță acel act.

Inculpatul a arătat că a cumpărat 60 de struți (20 de familii) și 20 pui de struț, un tractor și o remorcă, că a făcut reparații la adăposturile pentru struți și că a lăsat în custodie aceste bunuri lui D., bunuri care au fost achiziționate pe societatea K. S.A. și în patrimoniul căreia au rămas. A mai arătat că a încheiat D. și alte cinci persoane contracte de muncă legale, înregistrate pe Asociația O2., pentru

activitățile desfășurate la fermă și îngrijirea struților.

Referitor la produsele obținute în gospodărie a precizat că o parte au fost date sub formă de ajutoare sociale persoanelor defavorizate din zonă și o parte au fost împărțite între cei care lucrau la fermă și familiile lor.

De asemenea, cu privire la activitățile desfășurate în cadrul gospodăriei de la, locația acesteia, proprietarul animalelor și al bunurilor folosite la activitățile agricole și pentru îngrijirea animalelor, martorul O4., medic veterinar, în declarațiile date în cursul procesului penal, a arătat că inculpatul D. avea o exploatație zootehnică în satul, că a apelat la serviciile sale o sigură dată când a cumpărat din județul Alba mai multe capre de rasă și, în acest context, martorul a făcut înregistrările în exploatația lui F3. pentru animale mature fiind necesar acel marcaj, însă nu cunoaște dacă caprele au fost vândute ulterior și nici nu i-a solicitat acel aviz sanitar veterinar necesar pentru vânzare. De altfel, nici nu a emis vreun aviz sanitar lui D. pentru vânzarea vreunui produs agricol de la ferma acestuia.

Totodată, a precizat că, anterior anului 2000, D. a deținut mai multe vaci (vreo 30 de vaci) și atunci martorul a înregistrat aceste animale în exploatația lui F3.. Din zvon public a auzit că terenul folosit de D. nu ar aparține acestuia, ci inculpatului C., iar în legătură cu ferma unde inculpatul D. avea animalele, a arătat că era de dimensiunea unei gospodării țărănești mai extinse.

Și declarațiile martorului P4., medic veterinar din anul 2012 în cadrul circumscripției veterinare a comunei Telești, în declarațiile date în cursul procesului penal, a precizat că a fost la gospodăria lui D. în câteva rânduri pentru a vaccina animalele, că în acea gospodărie, despre care știe că aparținea inculpatului D., se aflau 3 cai, două exemplare de rasă comună și un ponei, 2 bovine, aproximativ 60 de capre din 3 rase: alpina, franceză, zanen și moursiană și aproximativ 20 de capre tinere (din anul 2012), porci vietnamezi, din care două exemplare adulți și 10-15 pui, între 7-10 porci obișnuiți, păsări, respectiv găini, rațe, găște, câțiva păuni și struți, aproximativ 3 familii (o familie fiind formată dintr-un mascul și 2-3 femele), însă pentru struți nu a acordat asistență veterinară.

Pe inculpatul C. l-a cunoscut la fermă și i-a fost prezentat de inculpatul D. ca fiind un prieten al său. Singura discuție despre struți purtată cu D. a vizat faptul că animalele își răneau ciocul într-un gard de sârmă și trebuiau sacrificate și că ar fi trimis ouă la eclozat, în Giurgiu.

La fermă lucrau și alte persoane din sat dar nu știe cine era angajatorul și nu a emis niciodată vreo autorizație sanitar veterinară lui D. necesară în cazul comercializării produselor agricole și animale din gospodărie.

Referitor la vânzarea unor capre către SC J3., proprietatea inculpatului D., a precizat că a întocmit acele formulare de mișcare F2, ce cuprindeau mențiuni diferite, în sensul că proprietarul animalelor rămânea același pe perioada exploatării animalelor într-o altă locație.

Martora Q3. a precizat că a mers în vizită la ferma de la împreună cu copiii, la invitația lui D., în anul 2013, că a văzut câteva exemplare de capră din rasa alpină franceză și saneen al căror proprietar știe că este D., dar nu știe cine este proprietarul fermei de la

În opinia martorei, la era o exploatație în gospodărie și nu de tip comercial pentru că nu era o înregistrare la DSVSA.

De asemenea, martorul R3. a precizat că inculpatul D. deține un teren

învecinat cu B1., că la fermă a văzut câțiva struți, vaci, porci, găini, rațe, câțiva păuni, animale care se regăsesc într-o gospodărie mai mare. Martorul a mai arătat că D. avea un tractor și o remorcă de la o firmă din București pe care o folosea în exploatarea struților, iar D. era proprietarul unui tractor mai mic. Nu știe să fi fost comercializate produsele de la fermă.

Prin depozițiile lor, martorii confirmă atât împrejurarea că activitatea desfășurată la era aceea specifică unei gospodării cât și faptul că inculpatul D. deține o parte din animale, că niciun moment acesta nu a încercat să își atribuie proprietatea altor bunuri decât a celor care îi aparțineau, astfel cum rezultă și din evidențele direcției sanitar veterinare.

Martorul Y2. a precizat că a achiziționat în anii 2009 sau 2010 în jur de 15 struți, că intenționa să mai cumpere struți, iar din discuțiile purtate cu inculpatul C., în perioada când au fost colegi în Parlament, a convenit cu acesta să ia 15 struți de la o fermă din unde a discutat cu o persoană în vârstă, însă nu știa că ferma aparține inculpatului C.. Ca preț pentru struții achiziționați de la ferma din, martorul urma să livreze lucernă.

A mai arătat că, în opinia sa, ferma de la era o gospodărie și nu fermă de producție, prin comparație cu o fermă de creștere a struților cunoscută de martor care avea în jur de 1000-2000 de struți și abatorizare.

În legătură cu activitățile desfășurate la ferma din martorii A3., Z2., C3. au arătat, în mod constant, în cursul procesului penal, că cel care i-a angajat la ferma de la a fost E., contractul fiind încheiat pe Asociația O2., că la fermă se ocupau de creșterea și îngrijirea struților, că în gospodărie avea animale și D. iar produsele de origine animală (lapte, brânză, ouă de struț ș.a.) și produsele vegetale erau împărțite între ei și familiile lui D., C. și E., aceștia veneau mai rar la fermă. Au mai arătat martorii că parte din produse erau folosite de E. pentru a fi împărțite copiilor nevoiași din zonă, prin Asociația O2.. În plus, martorul A3. a arătat că știe că un tractor și o remorcă de la fermă aparțin lui E., iar D. avea și el o platformă și două căruțe.

Și martorii K3., T. și Q4. în depozițiile lor au arătat că la era o gospodărie, existau animale fiind o fermă de agrement, martorul Q4., primar al comunei Telești, precizând că terenurile din gospodăria de la aparțin numitei B1., că pe aceste terenuri există o construcție și câteva anexe, iar unul dintre vecini este inculpatul D., persoană ce deține și mai multe parcele în zonă. Știe că animalele de la fermă aparțin inculpatului D. pentru că a verificat telefonic registrele agricole pe anii 2013, respectiv 2010, atunci când a fost audiat la DNA, aspect confirmat și de înscrisurile transmise ulterior, dar nu știe cui aparține gospodăria de la

La locația de la erau animale puține (un cal, o vacă, câteva păsări, câțiva struți), astfel că nu se poate aprecia că este o fermă.

În raport cu probele administrate în cauză, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că folosința de către inculpatul D. a terenului, aparținând numitei B1. s-a realizat în baza contractului de comodat autentificat sub nr. 3977/16.10.2008 la BNP G3. încă din anul 2008, fapt ce face credibile susținerile inculpatului C. referitoare la împrejurările în care l-a rugat pe inculpatul D. să se ocupe de gospodăria soacrei sale, cât și ale inculpatului D., conform cărora interesul său era de a obține mai mult teren, întrucât la acel moment deținea în jur de 50 de vaci.

Referitor la *investiția* făcută de inculpatul E. la gospodăria de la, aceasta este dovedită de înscrisurile aflate la dosar, respectiv documentele contabile ale SC K. SA în legătură cu achiziționarea la 4.07.2010 de către societate, de la H3., a unui număr de 60 struți și 20 pui de struți, în valoare totală de 42.000 euro (contractul de vânzare cumpărare din 4.07.2010), animale înregistrate de D. în Registrul agricol al Primăriei Telești (cod de exploatație RO0824120214), pe care le-a primit în custodie de la E. potrivit contractului de custodie din 24.09.2010, semnat de părți, documentele privind investițiile în curs la ferma de la cu referire la un tractor, o remorcă și materiale necesare refacerii adăposturilor, cheltuielile cu forța de muncă a celor șase persoane ce prestau activități la gospodăria din, angajate la Asociația O2..

Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că probele administrate în fața instanței de control judiciar nu sunt de natură a modifica situația de fapt, astfel încât concluziile la care a ajuns instanța de fond se mențin, apreciind că *investiția* nu a fost făcută ca preț al traficului de influență pe care ar fi urmat să-l exercite inculpatul C. în vederea obținerii unor contracte comerciale în domeniul energiei pentru inculpatul E., ci pentru buna desfășurare a activității în ferma comună, pentru valorificarea intereselor propriilor familii, precum și din dorința de a ajuta persoanele defavorizate din anumite zone, cu referire la București, Gorj, Giurgiu, Mehedinți, în condițiile în care inculpatul E. dorea să își asigure un vad comercial pentru activitățile proprii.

Totodată, se apreciază că nu este îndeplinită nici condiția cerută de norma de incriminare ca operațiunile financiare săvârșite ca acte de comerț să fie incompatibile cu funcția, atribuția sau însărcinarea pe care o îndeplinește o persoană și să fie săvârșite în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite, indiferent dacă scopul a fost sau nu atins, astfel că realizarea acelor operațiuni nu poate contura elementul material al infracțiunii prevăzute de art. 12 lit. a) din Legea nr.78/2000.

Astfel, niciunul dintre martorii audiați în cauză nu susține implicarea inculpatului C. în activitățile de gestionare, administrare și efectuare a unor operațiuni financiare ca acte de comerț. Așa cum s-a arătat, martorii A3., Z2., C3. și inculpatul D. au arătat că persoana care i-a angajat a fost numitul E., în contextul investițiilor făcute și a interesului pe care acesta îl avea în dezvoltarea relațiilor comerciale în zonă.

Implicarea inculpatului C. în realizarea lucrărilor de foraj pentru identificarea unei surse de apă a nu poate avea natura unei gestionări și administrări a fermei, câtă vreme nu s-a dovedit existența unei societăți comerciale în vreuna din formele de organizare prevăzute de legea specială, iar interesul inculpatului era justificat și firesc în condițiile în care a început construcția unei case de locuit pe acel teren și folosința apei este necesară oricărei gospodării.

Cât privește implicarea inculpatului C. în obținerea serviciilor de incubare și eclozare a ouălor de struți și tăbăcirea pieilor de struț, apreciate de acuzare ca fiind operațiuni comerciale ca acte de comerț, se constată că probatoriul administrat nu a dovedit nicio implicare a inculpatului în astfel de activități.

În acest sens, martorii P3. și Z3. au arătat în declarațiile date în cursul procesului penal că l-au cunoscut pe inculpatul C. în urmă cu 10 ani fiind implicați în proiectul „Repopularea României cu dropii” proiect care nu s-a mai finalizat.

Dețin în o societate care se ocupă și de tăbăcirea pieilor de struți dar, în principal, de eclozarea ouălor de struț. Nu au eclozat ouă pentru C. pentru că au primit doar câteva ouă de la acesta și nu conțineau embrioni. Martorul P3. a arătat că îl cunoaște pe E., au participat împreună la seminarii pentru valorificarea energiei regenerabile, nu știe dacă avea struți. A primit de la E. sau D. câteva ouă de struț și au ieșit 5-7 pui pe care i-a dat la fermă, dar nu au încheiat vreun contract de prestări servicii. A mai arătat martorul că, a fost la ferma lui C. din dar era o mini grădină zoologică și nu o fermă sau gospodărie.

Referitor la discuțiile purtate de inculpatul C. privind popularea unei bălți cu păstrăv, martorul O3. a precizat că a fost la ferma de la la solicitarea unor prieteni, pentru a-și exprima o opinie cu privire la posibilitatea populării unei bălți cu păstrăv, în condițiile în care martorul se ocupa cu creșterea și comercializarea păstrăvului pe piață. A verificat sursa de apă și a constatat că balta nu oferea condiții pentru populare cu păstrăv, i-a comunicat acest lucru inculpatului D.. La fermă s-a întâlnit și cu inculpatul C. căruia i-a transmis același lucru. În opinia martorului locația de la nu era o fermă organizată, ci o locație unde se creșteau câteva animale.

În legătură cu pretinsa negociere realizată de inculpatul C. în încheierea contractului de exploatare a animalelor dintre D. și SC J3. privind darea în exploatare a unui număr de 100 capre de rasă, pe o perioadă de 5 ani, se constată că probele administrate nu fac dovada că activitățile pretins a fi desfășurate de inculpat se circumscriu sferei operațiunilor economice ca acte de comerț.

În legătură cu acest aspect, inculpatul D. a precizat că a achiziționat aceste capre în cursul anului 2011, când a cumpărat un număr de 60 de capre de diferite rase (rasa zanen, alpină franceză mursiana granadină) din jud. Alba, aspect confirmat și de martorii O4. și P4., medici veterinari în comuna Telești.

Din cauza problemelor medicale, inculpatul D. a încheiat contractul 1/21.01.2015 cu SC J3. SRL, însă inculpatul C. nu a avut nicio implicare, aspecte confirmate de martora K3..

În acest sens, martora K3. a arătat în declarațiile date în cursul procesului penal că din anul 2012 a fost administrator la SC J3. și asociat, împreună cu Ț. și Rădoi Ion, iar pe inculpatul D. l-a cunoscut în perioada 2013-2015, în timpul derulării unei afaceri personale a martorei. Cunoștea că inculpatul D. avea o exploatare de animale în satul, în jur de 80-100 capre de rase diferite, iar, în anul 2014, datorită unor probleme de sănătate ale acestuia, a fost de acord să preia în exploatare caprele, sens în care s-a încheiat contractul de exploatare nr.1/2015. Contractul prevedea ca societatea J3. să exploateze animalele.

Martorul Ț. a arătat că nu cunoaște nimic în legătură cu modalitatea în care s-a negociat contractul de exploatare și dacă acest contract a fost încheiat de Berbecel Irina cu D..

În legătură cu ferma de la, acesta a precizat că a fost de mai multe ori la acea locație, îi cunoaște pe inculpații D. și C., însă nu știe cui aparține ferma, a văzut mai multe rase de animale, în număr redus (găini, capre, aprox. 30 de struți, găște, porumbei etc.), dar nu era o fermă care să realizeze o activitate economică, ci o gospodărie.

Având în vedere că niciuna din probele administrate nu face dovada implicării inculpatului C. în negocierea și încheierea contractului privind exploatarea

animalelor dintre societate J3., reprezentată de K3. și D., se apreciază că nu poate fi susținută acuzația privind exercitarea de activități comerciale ca acte de comerț de către C. și nici a realizării actelor de complicitate de către inculpatul D. în sensul ajutorului dat inculpatului C. de a disimula dreptul de proprietate asupra acestor bunuri.

În ceea ce privește denunțul formulat de martorul V. la data de 23.02.2015, precum și declarațiile date de către acest martor în cursul procesului penal, inclusiv în fața instanței de control judiciar, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că nu sunt susținute de niciun mijloc de probă.

Prin denunțul formulat, martorul V. a arătat că inculpatul C., intenționând să înstrăineze capre, i-a solicitat să încheie un contract de vânzare cumpărare în acest sens între C. și W., prin intermediul martorului U..

Audiat de instanța de control judiciar, martorul V. a arătat că își menține declarații date și cauză și a precizat că înainte cu câteva săptămâni de a formula denunțul, numitul U. i-a solicitat să redacteze un contract de vânzare cumpărare pentru un număr de animale (capre), vânzător fiind inculpatul C., iar cumpărător martorul W..

Martorul a arătat că U. i-a solicitat să redacteze contractul pe baza unor copii ale unor acte de identitate privind persoane pe care nu le cunoștea, să ateste data, identitatea și conținutul draft - ului de contract.

Din informațiile puse la dispoziție de U. rezulta că era vorba de un contract de vânzare cumpărare a unui număr de 50 de capre, în valoare de 300 euro fiecare, prețul total al celor 50 de capre fiind de 15.000 de euro, cu plata în două rate, un avans de 5000 de euro la încheierea contractului, iar diferența de 10.000 de euro urma să fie plătită la data la care caprele ajungeau la firma lui W. din Brașov. Martorul mai a arătat că W. a confirmat condițiile în care urma să fie încheiat contractul.

Susținerile martorului denunțator V. nu sunt de natură a contura latura obiectivă a infracțiunii de efectuare de operațiuni economice ca acte de comerț incompatibile cu funcția în scopul obținerii pentru sine și pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite, reținută prin rechizitoriu în sarcina inculpatului C..

Astfel, cu privire la această acuzație reținută în sarcina inculpatului C., martorul W. a precizat că pe V. l-a văzut o singură dată când a fost însoțit de U., pe care îl știe de 5 ani de zile. Nu știe care sunt relațiile dintre inculpatul C. și U., dar acesta din urmă, în cursul anului 2014, l-a contactat să îi comunice că este în zonă cu inculpatul C. și dacă ar putea să treacă pe la ferma din Corabia a martorului. A doua zi, martorul U. împreună cu inculpatul C. și o persoană, B., au venit la ferma martorului, s-au purtat mai multe discuții cu inculpatul C., cu caracter general, posibil și legate de struți.

După câteva săptămâni a fost sunat de U. care i-a comunicat că inculpatul C. ar avea capre de vânzare, că acesta are probleme financiare și că prețul unei capre este de 500 euro. Martorul nu a intenționat să cumpere capre iar, ulterior, când s-a întâlnit cu U., acesta insista în încheierea unui contract de vânzare cumpărare, martorul a cerut anumite informații legate de animale, pe care U. nu le cunoștea. Tot în legătură cu achiziționarea caprelor a fost sunat și de martorul V. care i-a comunicat că se va ocupa de încheierea contractului dintre martor și inculpatul C..

Martorului i s-a părut nejustificată insistența lui V. și, din experiență, știe că pentru o asemenea vânzare nu avea nevoie de un contract. Mai mult, avea angajați consilieri la societatea sa și se putea consulta cu aceștia, nu avea nevoie de serviciile martorului V..

Martorul a mai arătat că nu a discutat niciodată cu inculpatul C. despre încheierea acestui contract iar dacă era necesar să îl împrumute pe C. cu bani ar fi făcut un contract de împrumut cu acesta.

Totodată, martorul a precizat că în perioada cât s-a discutat de încheierea contractului a fost citat la DNA unde s-a întâlnit cu V., care, încercând să îl intimideze, i-a spus că este cercetat pentru grup infracțional organizat și trebuie să facă declarații cu privire la C..

Faptul că în legătură cu încheierea acestui contract de vânzare cumpărare despre care martorul V. a relatat în conținutul denunțului, nu s-a discutat niciodată cu C., în contextul arătat de denunțator, este confirmat și de martorul U. în declarațiile date.

Relevant este și aspectul că inclusiv martorul V. a precizat că nu a purtat o asemenea discuție cu C., însă a apreciat că U. și W. au discutat cu C. și intenționează să îl ajute pe acesta, date fiind dificultățile financiare prin care trecea, fără a se baza în această apreciere pe un element cert care să o confirme.

Pretinsa intenție de vânzare a caprelor în scopul ascunderii proprietății bunurilor de la ferma din, vizează exemplare de rasă, or potrivit actele și lucrările dosarului rezultă că singurele capre aflate la gospodăria din erau ale inculpatului D., potrivit mențiunilor din registrul agricol și evidențelor sanitar veterinar, animale care au fost date în exploatare de D. societății J3. din data de 25 ianuarie 2015, pe o perioadă de 5 ani. În acest context, aspectele relevate de martorul denunțator V. cu referire la intenția de încheiere a unui contract în luna februarie 2015 de către C., nu sunt susținute de materialul probator administrat în cauză.

Ca urmare, în raport cu probele administrate în cauză, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători apreciază că activitățile realizate de C. în cadrul fermei de la nu sunt operațiuni ce privesc activitățile de producție, comerț sau prestări de servicii (operațiuni financiare ca acte de comerț), incompatibile cu funcția de senator și judecător la Curtea Constituțională și că nu au fost efectuate în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite.

De asemenea, probele administrate nu au făcut dovada că prin acțiunile sale inculpatul D. l-a ajutat pe inculpatul C. să disimuleze proprietatea terenului și bunurilor aflate în gospodăria din satul, comuna, ci acțiunile sale au fost justificate de calitatea de proprietar a unora dintre bunuri (capre, vaci, porci și alte animale aflate la fermă, cu excepția struților), de custode a altor bunuri (reprezentând investițiile făcute de E.) sau de realizare a acțiunilor de exploatare a terenului în baza contractului de comodat încheiat cu B1., astfel încât nu se poate considera că realizează conținutul constitutiv al laturii obiective a complicității.

În sarcina inculpatului D. se reține și comiterea infracțiunii de spălare de bani, faptă prevăzută de art. 29 lit. b) din Legea nr. 656/2002, modificată, constând în aceea că, în perioada 2010 – 2015, cu intenție, a ascuns și disimulat adevărata natură a provenienței și proprietății fermei din comuna, și drepturilor asupra acesteia, respectiv a beneficiilor rezultate, în cuantum de 481.276,42 lei,

prin asumarea rolului de proprietar ocult al acesteia, cunoscând că provin din săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 12 lit. a) din Legea nr.78/2000.

Prin actul de inculpare se reține că activitățile pretins a fi realizate de inculpat în ascunderea provenienței proprietății fermei de la și a beneficiilor realizate, activități ce ar realiza conținutul laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art. 29 lit. b) din Legea nr. 656/2002, se regăsesc și în descrierea actelor de complicitate la infracțiunea prevăzute de art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000 modificată, de la pct. 4 din actul de sesizare.

Potrivit art. 29 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 656/2002, republicată, cu modificările ulterioare, infracțiunea de spălare de bani constă fie în schimbarea sau transferul de bunuri cunoscând că provin din săvârșirea de infracțiuni, în scopul ascunderii sau al disimulării originii ilicite a acestora ori în scopul de a ajuta persoana care a comis infracțiunea din care provin bunurile să se sustragă de la urmărire penală, judecată sau executarea pedepsei, fie în ascunderea sau disimularea adevăratei naturi a provenienței, a situării, a dispoziției, a circulației sau a proprietății bunurilor ori a drepturilor asupra acestora, cunoscând că bunurile provin din săvârșirea de infracțiuni. Doctrina și practica judiciară au definit acțiunea de schimbare ca fiind orice activitate prin intermediul căreia se substituie bunul provenit din săvârșirea unei infracțiuni cu altul de origine licită, iar cea de transfer ca reprezentând orice operațiune prin care drepturile asupra unor fructe ilicite sunt transmise către o altă persoană, în timp ce acțiunea de ascundere sau disimulare constă în mascarea provenienței nelegale a acestora prin operațiuni complexe de natură juridică, economică sau financiară.

Sub aspect subiectiv, infracțiunea de spălare de bani este condiționată de reprezentarea mentală a subiectului activ cu privire la faptul ca bunurile provin din săvârșirea de infracțiuni, în lipsa cunoașterii acestui aspect neputându-se angaja răspunderea penală a acestuia.

Pentru a exista infracțiunea de spălare de bani este obligatoriu ca activitățile de schimbare sau transfer de bunuri ori cele de ascundere sau disimulare să fie precedate de comiterea unei infracțiuni din care să provină bunurile supuse spălării, aceste modalități alternative ale elementului material fiind, prin urmare, întotdeauna acțiuni distincte și situate în timp la un moment ulterior de cele ce formează latura obiectivă a conținutului constitutiv al infracțiunii premisă, dar care însă pot fi săvârșite și de același subiect activ.

Ca atare, obiectul material al infracțiunii de spălare de bani îl constituie bunurile asupra cărora se exercită elementul material al infracțiunii și care provin din comiterea unei infracțiuni.

Or, în cauză, nu s-a dovedit că bunurile a căror proveniență se pretinde că a fost disimulată (actele juridice care atestă un titlu ori un drept de proprietate al acestora, investițiile făcute la ferma din de către E. și beneficiile salariale necuvenite) au făcut obiectul unei infracțiuni (unde inculpatul D. a avut calitatea de complice), fiind dispusă o soluție de achitare sub aspectul comiterii infracțiunii de corupție prev. de art. 12 lit. a) din Legea nr.78/2000 modificată.

Întrucât, prin probele administrate în cauză nu s-a dovedit că bunurile a căror proveniență se pretinde că a fost disimulată au făcut obiectul unei infracțiuni, se constată că nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de spălare de bani.

Cu privire la acuzațiile de constituire de grup infracțional organizat (în forma constituirii și în vederea pregătirii infracțiunii de folosire, la autoritatea vamală, a documentelor vamale de transport sau comerciale falsificate, prev. de art. 273 din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal), reținute în sarcina inculpaților C., A. și B. (pct. 5 din rechizitoriu, filele 106-127), Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție a menționat că situația de fapt, astfel cum a fost descrisă prin rechizitoriu, este susținută de mijloacele de probă administrate în cauză.

În actul de sesizare a instanței s-a reținut că, în încercarea de a-și „desăvârși” activitatea infracțională, inculpatul C. a constituit un grup infracțional organizat, în luna august 2014, alături de inculpații A. și B. (oameni de afaceri între care exista o relație de încredere dobândită în timp), având ca scop crearea mecanismului de eludare a obligațiilor fiscale față de statul român în activitatea comercială de export produse alimentare către Federația Rusă prin interpunerea Turciei (stat care nu avea impuse sancțiuni economice de export, așa cum avea Uniunea Europeană, din partea Federației Ruse pentru exportul de produse agro-alimentare).

Rolul de lider era recunoscut inculpatului C. care, deși nu avea resursele financiare ale celorlalți doi inculpați, avea demnitatea publică necesară (judecător la Curtea Constituțională) pentru a fi respectat și ascultat de aceștia.

Scopul grupului era de a specula situația juridico - economică dintre Uniunea Europeană și Rusia, care aveau ridicate în mod reciproc un rând de bariere comerciale, prin găsirea unor soluții juridice prin care să realizeze un export de produse românești în Rusia prin interpunerea în acte a unui partener turc, fapt ce impunea ascunderea în acte a provenienței bunurilor (tăgăduirea că acestea provin din România, membră a Uniunii Europene) și a destinației lor în raport de autoritățile române, care nu trebuia să fie Rusia, ci Turcia.

În realizarea scopului convenit, membrii grupului aveau atribuții specifice, fiecare dintre ei ocupându-se de găsirea unei soluții care să răspundă comandamentului grupului de a livra direct produse din România în Rusia prin interpunerea fictivă a unei firme turcești și/sau moldovenești sau ucrainene, precum și pe un traseu care putea include tranzitarea acestor țări. Astfel, inculpatul A. avea conexiunile în mediul de afaceri turc din România, iar la solicitarea inculpatului C., aceste conexiuni urmau să fie făcute și în mediul de afaceri din Turcia prin intermediul lui N.. Totodată, inculpatul A. avea posibilitatea achiziționării de produse din cele ce făceau obiectul sancțiunilor și punerii la dispoziție a firmelor sale pentru realizarea acestor exporturi (una dintre ele fiind B4. S.R.L.).

Inculpatul B. avea contactele necesare în Republica Moldova, Ucraina și Rusia pentru a pune în practică și concretiza planul de afaceri.

Între membrii grupului exista o coeziune deosebită, în care confidențialitatea și încrederea își aveau rădăcinile în relațiile vechi de prietenie dintre aceștia. Comunicările dintre membrii grupului s-au realizat și în afara teritoriului României, cu referire la inculpații B. și C. care s-au întâlnit în mod conspirat de două ori cu omul de afaceri Ș3., prima întâlnire având loc în afara țării, prin august - septembrie 2014, când s-au întâlnit în Republica Macedonia (unde inculpatul C. se afla în legătură cu un seminar pe linie profesională), iar cea de-a doua, a avut loc în data de 11.11.2014 în București, la Restaurantul T3..

Cu privire la această acuzație, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători nu va

avea în vedere interceptările convorbirilor telefonice, întrucât acestea au fost realizate ulterior datei de 1 februarie 2014, iar față de acestea au devenit aplicabile dispozițiile art. 281 alin. 1 lit. (b) din Codul de procedură penală.

Înalta Curte - Completul de 5 Judecători, în raport cu celelalte probe administrate în cauză, constată că nu se face dovada existenței unui grup infracțional ce ar fi fost constituit în scopul pregătirii comiterii infracțiunii prevăzute de art. 273 din Legea nr.86/2006 privind Codul vamal sau realizării exportului de produse agroalimentare din România către Federația Rusă prin intermediul Turciei.

Potrivit art. 367 din Codul penal, sunt sancționate actele de inițiere sau constituire unui grup infracțional organizat ori aderare sau sprijinire sub orice formă a unui astfel de grup. Infracțiunea ce intră în scopul grupului infracțional are un sens larg, putând fi orice infracțiune care realizează scopul pentru care grupul a fost constituit.

Acțiunea de *constituire*, ca variantă alternativă a elementului material în conținutul normei de incriminare, implică asocierea efectivă, în scopul de a ființa în timp și de a pregăti, organiza și duce la îndeplinire săvârșirea uneia sau mai multor infracțiuni grave, fiecare membru urmând să se supună unei discipline interne și anumitor reguli privind ierarhia, rolurile și planul de activitate.

Astfel, pentru existența infracțiunii este necesar să existe minim trei persoane, grupul infracțional trebuie să fie structurat, să existe pentru o perioadă și să acționeze, în mod coordonat, în scopul comiterii uneia sau mai multor infracțiuni. Conceptul de „structură determinată” folosit de legiuitor pornește de la o coordonare în plan vertical a grupării constituite, caracterizată printr-o ierarhie clară, în care liderul dă ordine, directive infracționale, iar membrii le execută, acțiunile fiind convergente în îndeplinirea obiectivelor comune tuturor celor ce compun grupul.

Inițierea sau constituirea unui grup infracțional organizat a fost incriminată prin art. 367 din Codul penal ca infracțiune, în considerarea pericolozității sale, decurgând din chiar scopul grupării, și anume, săvârșirea de infracțiuni. Pentru existența faptei este, așadar, suficient ca infracțiunea să fi fost planificată, nefiind necesar să fi fost efectiv comisă, astfel că legiuitorul incriminează și actele de pregătire care iau forma inițierii grupului infracțional organizat. Dacă infracțiunea ce intră în scopul grupării a fost însă efectiv comisă, va exista un concurs de infracțiuni între grupul infracțional organizat și respectiva infracțiune ce a intrat în scopul grupării.

Sub aspectul laturii subiective, infracțiunea prevăzută de art. 367 alin. (1) din Codul penal se comite numai sub forma intenției directe, calificată prin scopul prevăzut în conținutul elementului subiectiv al incriminării, respectiv în scopul săvârșirii de infracțiuni.

Cu privire la scopul constituirii grupului infracțional organizat, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că nu este îndeplinit, deoarece inculpații nu aveau interesul de a constitui un grup infracțional organizat, în luna august 2014, în vederea realizării exportului de produse agroalimentare din România către Federația Rusă prin intermediul Turciei (stat care nu avea impuse sancțiuni economice de export din partea Federației așa cum avea Uniunea Europeană), prin crearea unui mecanism de eludarea a obligațiilor fiscale față de statul român în

activitatea comercială de export, întrucât situația juridico - economică dintre Uniunea Europeană și Federația Rusă nu putea determina crearea unui mecanism de eludare a obligațiilor fiscale față de statul român, deoarece embargoul pentru exportul de produse agroalimentare era impus de Rusia țărilor din Uniunea Europeană. Prin urmare, legislația națională nu interzicea exportul unor asemenea produse către Federația Rusă, astfel încât nu era necesară întocmirea unor documente nereale (transport sau comerciale) pentru activitățile de export din România către această țară.

Sancțiunile impuse Federației Ruse de către Uniunea Europeană, determinat de acțiunile Rusiei de destabilizare a situației din Ucraina, nu vizau comerțul cu produse agroalimentare, ci produse și tehnologii cu dublă utilizare, servicii pentru furnizarea, în mod direct sau indirect, necesare pentru exploatarea și extracția petrolului marin de mare adâncime sau a petrolului din zona arctică sau proiectele legate de petrolul de șist în Rusia, explorarea forestieră și servicii de finisare, furnizarea de ambarcațiuni specializate etc. (astfel cum rezultă și din adresa nr. 918 din 14.01.2015 a MEF, Direcția Generală a Vămirilor încuviințată de instanță și depusă de inculpatul C., aflată și în dosarul nr. .../P/2014 conexas la prezentul dosar).

În caza de față, se constată că inculpații C., B. și A. au fost trimiși în judecată sub aspectul săvârșirii infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, al cărui lider era C., iar, pentru realizarea scopului convenit, membrii grupării aveau atribuții specifice, A. avea conexiuni în mediul de afaceri turc din România cu posibilitatea achiziționării de produse agro - alimentare și punerea la dispoziție a firmelor sale pentru realizarea exporturilor, iar B. avea contactele necesare în Republica Moldova, Ucraina și Rusia în vederea concretizării planului de afaceri.

Constituirea, ca variantă alternativă a conținutului constitutiv al infracțiunii prevăzute de art. 367 alin. (1) din Codul penal, presupune o colaborare și un consens între anumite persoane în alăturarea eforturilor pentru a se constitui într-o grupare, a se supune unei discipline și a acționa potrivit unui plan bine conturat în vederea realizării scopului prevăzut de lege, or, din expunerea situației de fapt și analiza ansamblului probator, nu rezultă o asemenea înțelegere între cei trei inculpați și nici un interes.

În declarațiile date în cursul procesului penal, inculpatul C. a arătat că nu a discutat cu B. sau A. și nici cu altă persoană despre vreun export de produse ori realizarea vreunui export de produse alimentare din România spre Federația Rusă, prin intermediul Turciei sau altei țări, deși legislația română permitea acest lucru, în Federația Rusă nu se puteau efectua exporturi cu produse provenind din țările Uniunii Europene, existând un embargou unilateral impus de Federație. În niciuna dintre discuțiile pe care le-a purtat cu A. sau cu B. nu se face referire la cuvântul „vamă”, prin urmare, scopul organizării grupului nu era acela de a prezenta documente false la vamă, de altfel, nu exista un grup infracțional organizat.

Pe fondul unor discuții pe care le-a avut cu A., care se plângea de faptul că întâmpina dificultăți în derularea activităților comerciale, sens în care a renunțat la a mai a face afaceri cu statul, într-o discuție telefonică purtată cu acesta în anul 2014, i-a sugerat că ar avea posibilitatea ca prietenii lui din Turcia, despre care îi povestise anterior, să facă exporturi în Federația Rusă de produse agroalimentare. Cu acea ocazie, A. a apreciat ca fiind o afacere bună și i-a spus că ar putea să

exporte carcase de porc,

A mai arătat că, la începutul lunii septembrie 2014, a fost rugat de A. să îl însoțească într-o deplasare în Turcia, la Istanbul, la un târg sau la o expoziție, scopul pentru care i-a făcut această invitație a fost acela de a se plimba și a-i asigura traducerea, întrucât nu cunoștea nicio limba străină. Nu a putut onora invitația, întrucât urma să se deplaseze în Republica Macedonia, în interes de serviciu, însă l-a sunat pe generalul N., care a fost de acord să îl însoțească pe A. la Istanbul. A avut o discuție telefonică cu generalul N., care a fost de acord, urmând ca cei doi să se întâlnească pentru a stabili detaliile deplasării. Nu cunoaște care au fost persoanele care l-au însoțit pe A. în Turcia și nici detalii în legătură cu această deplasare. După 2-3 săptămâni, a fost contactat de N., care i-a spus că a fost în Turcia și a făcut aprecieri pozitive în legătura cu A., fără a-i comunica alte detalii.

În perioada 2007-2008 l-a cunoscut pe B. prin intermediul lui E., cei doi cunoscându-se de mai mult timp. Cu B. s-a întâlnit de mai multe ori, fiind de față și alte persoane, nu reține dacă au fost situații în care s-a întâlnit doar cu B. și A., însă cu nicio ocazie nu s-a discutat despre exportul unor mărfuri de orice natură din România pentru Federația Rusă, care să treacă prin Moldova. Referitor la actele pretins a fi falsificate sau care ar fi trebuit să fie falsificate în vamă pentru exportul unor astfel de produse, acuzația nu are o susținere în plan real, având în vedere că produsele puteau ieși din România legal, problema care s-ar fi pus ar fi doar la intrarea în Federația Rusă. De altfel, nu s-a discutat acest aspect în convorbirile avute cu interlocutorii săi sau cu ocazia întâlnirilor precizate.

Inculpatul A., în declarațiile date în cursul procesului penal, a confirmat cele susținute de inculpatul C. și a arătat că aspectele reținute în actul de sesizare privind constituirea unui grup infracțional organizat nu sunt reale. Astfel, în anul 2014 a hotărât împreună cu familia și cu ceilalți colaboratori, sfătuindu-se în același timp și cu inculpatul C., că nu este profitabil să facă afaceri cu statul, sens în care colaboratorii firmei l-au sfătuit să se axeze pe import-exportul de conserve legume și alte produse conservate sau proaspete. În acest context, a plecat în Turcia, unde, prin intermediul unui prieten, al cărui nume nu și-l amintește, a contactat mai multe firme într-o perioadă de aproximativ 6 luni, a obținut și a trimis oferte, întrucât dorea să desfacă aceste produse în marile supermarketuri (Carrefour, Ocean, Mega Image etc.).

A prezentat ofertele lanțurilor de magazine menționate, însă nu a reușit să obțină un contract cu acestea, a angajat chiar și un director comercial cu experiență, în persoana lui W3.. A adus produse pentru promovarea mărfurilor pe care intenționa să le vândă, pentru care a achitat taxele vamale, însă nu a reușit să încheie un contract.

La inițiativa lui W3., care a făcut un plan privind activitatea viitoare a firmelor, a început să participe la târguri internaționale, sens în care a participat la târguri din India, Polonia, de unde au adus materiale publicitare și mostre de produse. A hotărât să participe și la un târg internațional la care a prezentat produse din România, care s-a desfășurat în Turcia, în toamna anului 2014. La acest eveniment, a participat împreună cu soția, W3., directorul de franciză din România și soția acestuia, al cărui nume nu și-l amintește, generalul N. și un cetățean turc R4., care locuia în Pitești și care l-a însoțit în Turcia și cu alte ocazii. L-a rugat și pe C. să meargă cu ei, întrucât era o persoană reprezentativă pentru acest eveniment

însă acesta a refuzat, dar după câteva zile, l-a contactat telefonic și i-a spus că va merge generalul N., persoana reprezentativă, cunoscător de limbi străine. Cu această ocazie i-a comunicat ca generalul N. trebuie să promoveze o centrală pe baza de deșeuri menajere a unui prieten din Brașov.

La târgul din Turcia a promovat și produse din grâu și porumb, cărbune, găsind posibili parteneri interesați de astfel de produse, cu referire la un cetățean turc, al cărui nume nu îl cunoaște. În această deplasare, l-a însoțit pe N. la Camera de Comerț din Turcia, unde a făcut câteva poze, însă nu au discutat cu acesta despre embargoul impus de Federația Rusă.

După ce a revenit din Turcia, s-a întâlnit cu B., pe care l-a cunoscut în urmă cu 2 ani, tot prin intermediul nașului său C., care, de multe ori, bea cafeaua cu acesta la un restaurant din apropierea locuinței sale. Lui B. i-a povestit despre intenția sa de a desface produsele pentru care a primit oferte din Polonia și Turcia, în cadrul rețelei de magazine tip supermarket menționate și l-a rugat, cunoscând că acesta are deja un contract cu Carrefour pentru comercializarea de ulei floarea soarelui, să introducă și produsele sale în anexele la contract. Pentru furnizorii existenți în rețea nu era necesară încheierea unui nou contract la livrarea unor produse noi, ci acestea erau menționate în anexele contractului și supuse spre aprobare de către beneficiari, doar în ceea ce privește tipul produsului și prețul acestuia.

În cadrul unei discuții pe care a avut-o cu B., i-a spus acestuia că este interesat de achiziționarea unor produse din Republica Moldova, produse din carne, pentru că sunt de o calitate superioară. Acesta i-a promis că vor face o vizită în Republica Moldova și i-a cerut să îi comunice numele firmelor din Turcia care pot livra produse pentru a le înscrie la Camera de Comerț din Federația Rusă și ei să devină comisionari (intermediari). Atunci i-a propus să devină ei titularii afacerii, însă B. i-a spus ca Federația Rusă a impus un embargou țărilor din UE. Nu a mai discutat cu B. după ce a aflat acest lucru în legătură cu afacerea pe care i-a propus-o și nici nu a mai înscris acele produse în anexele la contractul pe care acesta le avea cu Carrefour.

Este posibil ca, la una dintre aceste discuții, pe care le-a purtat cu B. la o cafea, să fi participat și nașul de cununie al fiicei sale, C.. Nu a intenționat să încalce vreun embargou impus de Federația Rusă și nici nu a falsificat vreun document pentru a fi folosit la vamă pentru importul/exportul unor mărfuri.

Pe generalul N. îl cunoaște de mai mult timp, fiind tot din zona Tg Jiu, era o persoană glumeață, s-a mai văzut cu acesta și după revenirea din Turcia, de vreo 2 ori, când a venit împreună cu prietenii din Brașov la biroul său de la Băneasa pentru a prezenta centrala. Despre afacerile sale îi povestea lui C. ca unui tată și i-a relatat și modul în care a decurs participarea la evenimentul din Turcia. Nu a discutat cu C. ceea ce aflase de la B. în legătură cu embargoul impus de Federația Rusă.

Și inculpatul B., în declarațiile date în cursul procesului penal, a confirmat susținerile inculpaților C. și A. și a precizat că are dublă cetățenie, română și moldovenească, a avut mai multe societăți comerciale la care a fost acționar sau administrator, care au funcționat doar în Republica Moldova, cu excepția SC S4. SRL, unde era acționar și care a exercitat activități și în România, respectiv în perioada 2007-2012.

Din anul 2012 a devenit reprezentantul societății J4. din Bulgaria, ce aparține cetățeanului macedonean Ș3., firmă ce avea ca obiect de activitate producerea și comercializarea ulei comestibil din floarea soarelui.

Pe C. l-a cunoscut în cursul anului 2012 prin intermediul lui E. care era asociat în cadrul U2. SRL însă cu C. nu a avut afaceri comerciale, ci doar o relație de prietenie.

Pe A. l-a cunoscut prin intermediul lui C. în cursul anului 2013 sau începutul anului 2014 și nici cu acesta nu a desfășurat relații comerciale.

La începutul anului 2014, A. i-a relatat despre intenția sa de a importa produse din Republica Moldova, cu referire la carne și produse din carne, însă existau unele probleme la import întrucât veneau din spațiul limitrof UE și existau dificultăți la obținerea avizelor la introducerea în țară. Toate aspectele relatate au rămas la nivelul de discuție și nu s-au concretizat în derularea unor activități comerciale. Nu a discutat cu A. sau cu C. nimic în legătură cu constituirea vreunui grup privind exportul de produse agroalimentare către Federația Rusă prin intermediul Turciei.

A mai arătat că s-a întâlnit cu C. și cetățeanul macedonean Ș3., fiind o întâlnire care nu avea ca scop derularea sau consolidarea vreunei relații comerciale, iar C. se afla în aceeași perioadă într-o delegație în interes de serviciu. Nu își aduce aminte dacă la întâlnirea din Macedonia s-au deplasat și în altă țară sau localitate decât locurile în care s-au întâlnit. Știa că C. urma să vină într-o delegație în interes de serviciu în Macedonia și pentru că Ș3. era o persoană importantă și voia să îi arate lui C. că îl cunoaște, a stabilit acea întâlnire comună.

După aprox. 1-2 luni, s-a întâlnit din nou cu Ș3. și C. însă, de data aceasta în București, la restaurantul T3., invitația fiind făcută tot de el. Și cu această ocazie, discuțiile au avut un caracter personal, cu referire la familie și prieteni, nu s-au discutat afaceri și nici nu s-a discutat despre pornirea sau derularea unor activități comerciale.

Din probele administrate în cauză rezultă că inculpații C. și A. se cunoșteau de mai mult timp, exista o relație apropiată între ei bazată pe prietenie și cumetrie (naș-fin) iar între C. și B. exista o relație de prietenie, Între B. și A. exista o relație de prietenie încă din anul 2012, fiind oameni de afaceri interesați de dezvoltarea activităților comerciale ale firmelor deținute ori pe care le administrau, fără însă a se constitui în vreun grup infracțional organizat în scopul reținut de acuzare.

Relatările inculpaților privind natura relațiilor dintre ei, subiectul discuțiilor purtate în mediul social și privat sunt susținute de depozițiile martorilor N., W3., Y1., T3., U1., P3., Z3. și V3., care au arătat că inculpații C. și A. se cunosc de mai mult timp, fiind în relații de cumetrie (naș-fin), inculpatul A. se consulta cu C. fiind în relații apropiate, însă nu în legătură cu derularea unor activități comerciale în care să fie implicat C.. Au mai arătat că inculpații C., B. și A. se cunosc de mai mult timp, fiind în relații de amicitie iar la întâlnirile la care au participat martorii împreună cu inculpații sau doar o parte dintre inculpați, nu au auzit ca aceștia să discute despre derularea vreunei activități comerciale ori să fie interesați de exportul de produse agroalimentare din România către Rusia prin intermediul Turciei.

De asemenea, martorii U., și W. au arătat că, în cursul anului 2014, inculpatul C. și prietenul acestuia, B., împreună cu martorul U. au fost în vizită la ferma lui W. din Corabia, împrejurare în care nu au fost purtate discuții privind derularea

unor activități comerciale, B. fiind cel care a purtat discuții cu W. dar în legătură cu producțiile viticole din zonă și o fabrică de ulei de floarea soarelui din Bulgaria deținută de acesta din urmă.

Instanța de control judiciar constată că parchetul nu a făcut dovada activităților întreprinse de inculpați pentru constituirea și organizarea efectivă a grupului în vederea realizării scopului infracțional comun, însă atribuie rolul de lider inculpatului C., determinat de calitatea acestuia de judecător la Curtea Constituțională, fără vreo susținere în plan probator și, de executanți, inculpaților A. și B., prin prisma activităților comerciale derulate de aceștia și interesului lor de a-și dezvolta afacerile, deziderat urmărit de oricare dintre comercianți.

Niciuna din probele administrate în cauză cu privire la acuzația de constituire de grup infracțional organizat nu este de natură a conduce la existența unui consens al inculpaților C., A. și B. de a se constitui un astfel de grup sau că inculpatul C. avea rolul de lider al grupului. Faptul că cei trei inculpați se cunoșteau de o perioadă îndelungată de timp, că inculpații A. și B. au desfășurat activități comerciale, fiind oameni de afaceri, că relațiile dintre ei se bazau pe încredere câștigată în timp, nu poate susține existența unui consens al inculpaților intervenit abia în luna august 2014 și nici că întâlnirile dintre inculpați, în locuri publice și în mediu privat, au avut caracter conspirativ, în condițiile în care toate aceste întâlniri au fost asumate de inculpați și au avut loc și în prezența altor persoane audiate ca martori, care au precizat că cei trei se aflau în relație de amicitie sau de cumetrie (C. cu A.) și niciodată nu au discutat despre vreo intervenție a inculpatului C. în afacerile derulate de A. sau B. ori că inculpatul C. ar fi implicat în vreo activitate comercială.

Cu privire la deplasarea de la expoziția de la Istanbul, martorul W3. în declarațiile date în cursul procesului penal a arătat că, în anul 2014, în raport cu împrejurarea că inculpatul A. dorea să realizeze o activitate de comerț în România, i-a propus acestuia să participe la târgurile și expozițiile internaționale. În acest sens, inculpatul A. a participat la mai multe târguri și expoziții în Polonia, India și Turcia.

Pentru deplasarea la expoziția de la Istanbul, martorul a precizat că l-a contactat și pe U3., persoană care i-a și însoțit în Turcia, împreună cu C4. și un domn pe care martorul nu îl cunoaște. Anterior plecării la târgul de franciză din Turcia, martorul a discutat și cu un domn „D4.” care era interesat de a aduce produse din Republica Moldova în scopul comercializării în România. Niciodată nu a discutat cu inculpații A. și B. despre intențiile acestora de a realiza export de produse alimentare în vreo țară iar pe C. nu îl cunoaște.

În același sens sunt și declarațiile martorilor U3., președinte al Asociației Române de Franciză la acel moment, și U1., contabil al societăților deținute de A., inclusiv al SC B4. SRL, care au arătat că A. era interesat de importul unor produse alimentare pe care să le comercializeze în magazinele supermarket Carrefour, Mega Image și Kaufland. Pentru realizarea acestei activități comerciale inculpatul A. participat la mai multe târguri din Polonia și Turcia. Martorul U3. a mai arătat că în timpul vizitei în Turcia nu s-a discutat despre exportul unor produse în Rusia și i-a recomandat martorului W3., chiar înainte de plecare, să meargă și la Camera de Comerț din Turcia dacă reprezentanții francizei nu se regăsesc la standul expoziției.

În ceea ce privește pretinsa intervenție a inculpatului C. în realizarea acestei întâlniri între membrii grupului, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători consideră că nu este dovedită de niciun mijloc de probă, dimpotrivă martorul N. (audiat în cursul urmăririi penale ca suspect și în cursul cercetării judecătorești ca martor) a precizat că, inculpatul C. l-a rugat să îl însoțească pe un prieten al acestuia, A., în Turcia la un târg de franciză pentru a efectua traducerea și a relaționa cu persoanele oficiale în derularea unor eventuale contracte comerciale. A acceptat propunerea, a fost la Istanbul unde s-a întâlnit cu A. și împreună cu acesta și martorul O., care asigura traducerea în și din limba engleză, s-au deplasat și la Camera de Comerț și Ministerul Economiei din Turcia pentru a pune bazele unei eventuale afaceri. După ce a revenit din Turcia a purtat o discuție cu C. căruia i-a spus că există posibilitatea unei afaceri pentru obținerea de energie electrică prin folosirea zăcămintului de cărbune, sens în care ulterior, au fost purtate mai multe discuții între A. și E4., persoană implicată în realizarea centralei de la Săcele, întâlniri la care C. nu a participat.

De asemenea, martorul O. în declarațiile date în cursul procesului penal a precizat că, în anul 2014, l-a cunoscut pe inculpatul A., când acesta l-a contactat în legătură cu o intervenție medicală ce se putea realiza în Turcia (implant de păr) la un prieten al martorului. În luna septembrie 2014 a fost contactat de A. care i-a spus că pleacă în Turcia la o expoziție și dacă se pot întâlni, invitație onorată de martor. Cei doi s-au întâlnit la o expoziție, la Istanbul, unde A. promova imaginea firmelor sale intenționând să vândă energie și cărbune. A. i-a solicitat martorului să îl însoțească la aeroport de unde au luat o persoană N., un general. A doua zi l-a însoțit pe A. la Camera de Comerț și Industrie din Turcia, acesta fiind însoțit de alte două persoane, la o întâlnire stabilită deja, unde au fost purtate discuții cu reprezentanții Camerei, iar inculpatul A. a primit cartea de vizită a lui F4., om de afaceri important în Turcia, stabilind cu acesta o întâlnire în aceeași seară. La întâlnire martorul a stat 10-15 minute, timp în care cei doi au discutat despre o posibilă vânzare de cărbune și energie electrică, A. a promis că se va interesa de calitatea cărbunelui după ce va reveni în țară. La circa o lună după ce au revenit în țară, martorul a fost contactat de F4. care i-a reproșat că A. nu și-a respectat promisiunea. Martorul a mai discutat cu directorii firmelor lui F4. și cu privire la prețul unei cantități de 20.000 tone grâu pe care acesta intenționa să o cumpere de la A.. Discuții s-au purtat și cu W3., director la firma B4., ce aparține lui A.. A mai arătat martorul că nu îi cunoaște pe C. și B..

Aspectele relevate de martor se coroborează cu declarațiile martorelor G4. și H4. care au arătat că, în perioada iulie-noiembrie 2014, în care au desfășurat activități la societatea I4. în cadrul CECIDA, în domeniul identificării unor posibili clienți, au purtat corespondență cu un cetățean turc interesat de cumpărarea unei cantități de porumb sau ulei, însă nu cunosc dacă s-au și realizat respectivele relații comerciale.

În ceea ce privește întâlnirile dintre membrii grupului, cu referire la C. și B., din țară și din afara țării, instanța de control judiciar, în acord cu instanța de fond, constată că acestea nu au avut un caracter conspirativ.

Din probele administrate rezultă că, în perioada august-septembrie 2014, inculpatul C. s-a deplasat în Republica Macedonia la un seminar pe linie profesională, fiind judecător la Curtea Constituțională, împrejurare în care s-a

întâlnit cu inculpatul B. la Skopje, unde acesta din urmă i l-a prezentat pe Ș3., proprietarul societății J4. din Bulgaria, ce avea ca obiect de activitate producerea și comercializarea de ulei comestibil din floarea soarelui, societate reprezentată de B. în România.

Întâlnirea din Republica Macedonia a fost determinată de relațiile de amiciție dintre cei doi inculpați, în cauză nefiind administrată nicio probă din care să rezulte că în cadrul acestei întâlniri au fost discutate aspecte legate de realizarea scopului grupului infracțional organizat.

În legătură cu întâlnirea dintre inculpații C. și B. și Ș3. din 11 noiembrie 2014 de la Restaurantul T3. din București, instanța de control judiciar apreciază că nu poate fi considerată conspirativă în condițiile în care probele administrate nu fac dovada că întâlnirea a avut loc în scopul realizării unei comunicări între membrii presupusului grup infracțional.

În aceste circumstanțe, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători apreciază că probele administrate în cauză, astfel cum au fost restrânse ca urmare a constatării nulității interceptărilor realizate ulterior datei de 1 februarie 2014, nu sunt apte să dovedească acuzația privind constituirea unui grup organizat (în forma constituirii și în vederea pregătirii infracțiunii de folosire, la autoritatea vamală, a documentelor vamale de transport sau comerciale falsificate, prevăzute de art. 273 din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal), reținută în sarcina inculpaților C., A. și B..

Față de toate considerațiile expuse anterior, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători, cu majoritate, va respinge, ca nefondat, apelul formulat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție împotriva sentinței penale nr. 292 din data de 11 mai 2018 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală, în dosarul nr./1/2015, privind pe inculpații C., A., E., D. și B..

În baza art. 275 alin. (3) din Codul de procedură penală, cheltuielile judiciare ocazionate de soluționarea apelului declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție vor rămâne în sarcina statului, iar în baza art. 275 alin. (6) din Codul de procedură penală, onorariile cuvenite apărătorilor desemnați din oficiu până la prezentarea apărătorilor aleși pentru intimații inculpați C., A., E. și D., în sumă de câte 313 lei, precum și onorariul cuvenit apărătorului desemnat din oficiu pentru intimatul inculpat B., în sumă de 1253 lei, vor rămâne în sarcina statului.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Cu majoritate,

Respinge, ca nefondat, apelul formulat de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție** împotriva sentinței penale nr. 292 din data de 11 mai 2018 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală, în dosarul nr./1/2015, privind pe inculpații **C., A., E., D. și B..**

În baza art. 275 alin. (3) din Codul de procedură penală cheltuielile judiciare

ocazionate de soluționarea apelului declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție rămân în sarcina statului.

În baza art. 275 alin. (6) din Codul de procedură penală onorariile cuvenite apărătorilor desemnați din oficiu până la prezentarea apărătorilor aleși pentru intimații inculpați C., A., E. și D., în sumă de câte 313 lei, precum și onorariul cuvenit apărătorului desemnat din oficiu pentru intimatul inculpat B., în sumă de 1253 lei, rămân în sarcina statului.

Definitivă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 27 iunie 2019.

ROMÂNIA
ÎN ALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
Completul de 5 judecători Penal 3 - 2018

Dosar nr.1/2018

Decizia penală nr. 174/2019

Cu opinie separată, numai în ceea ce privește infracțiunile de trafic de influență și cumpărare de influență (pct. 1 și 2 din rechizitoriu - relația C. - A.), în sensul schimbării încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina inculpatului C., în baza art. 386 din Codul de procedură penală, din două infracțiuni de trafic de influență, prevăzute de art. 291 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 din Codul penal, respectiv de art. 291 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 35 alin. (1) și art. 5 din Codul penal (două acte materiale), într-o infracțiune unică de trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 35 alin. (1) și art. 5 din Codul penal; menținerii încadrării juridice pentru inculpatul A. pentru săvârșirea infracțiunii de cumpărare de influență, prevăzută de art. 292 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 din Codul penal, cu consecința condamnării inculpaților C. și A. la pedepse principale în cuantumul minimului special de 2 ani închisoare, pedepse complementare pe o perioadă de 5 ani și pedepse accesorii, ambele în conținutul prevăzut de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) din Codul penal.

În opinie separată se consideră că acuzațiile de trafic de influență și cumpărare de influență sunt susținute și dovedite cu recunoașterile parțiale ale inculpaților, care au achiesat la primirea și remiterea bunurilor, negând caracterul de folos necuvenit și promisiunea de intervenție; cu interceptările comunicațiilor (convorbirile telefonice ori transmișteri de tip sms), care demonstrează legătura dintre cei doi participanți și conivența infracțională; cu declarații de martori. Aceștia din urmă, chiar dacă și-au schimbat poziția de-a lungul procesului penal, uitând ori minimizând anumite date relevante anterior, au relatat elemente suficiente și utile în legătură cu infracțiunile de trafic de influență și cumpărare de influență. De asemenea, acestui probatoriu i se adaugă și proba cu înscrisuri, respectiv cele referitoare la situația plăților în considerarea utilizării autoturismului și telefonului mobil, dar și planșele foto obținute în procedura autorizată a filajului. Amintim, în acest ultim context, că cererile vizând nulități ale probatoriului administrat în cursul urmăririi penale au fost respinse în procedura de cameră preliminară.

Ansamblul probator enunțat este apt a face dovada elementelor de tipicitate specifice infracțiunilor de corupție cercetate.

Potrivit art. 291 alin. (1) Cod penal, traficul de influență constă în pretinderea, primirea ori acceptarea promisiunii de bani sau alte foloase, direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public și care promite că îl va determina pe acesta să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri, se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani.

Potrivit art. 292 alin. (1) Cod penal, cumpărarea de influență constă în promisiunea, oferirea sau darea de bani ori alte foloase, pentru sine sau pentru altul, direct ori indirect, unei persoane care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public, pentru a-l determina pe acesta să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.

În actul de sesizare s-a reținut, în esență, că inculpatul C., în perioada 2010 – 2015, aflat în exercitarea funcției de senator (2010 – 2013) și, ulterior, judecător la Curtea Constituțională (2013 – 2015), a pretins și primit de la omul de afaceri A., cu titlu de foloase necuvenite mai multe bunuri: în perioada 2010 – 2015, folosința gratuită, service-ul și asigurarea pentru autoturismul marca BMW Serie 5, cu numărul de înmatriculare (înmatriculat succesiv pe S.C. F. S.R.L., S.C. G. S.R.L., S.C. H. S.R.L. și S.C. I. S.R.L. – firme controlate de A.), în echivalentul sumei de 56.070 euro; folosința gratuită a postului telefonic cu numărul, înregistrat pe S.C. J. S.R.L., în cuantum de 24.648,11 lei; la data de 02.11.2011, suma de 1.200 lei (echivalentul a două articole de îmbrăcăminte), iar în luna octombrie 2012, materiale electorale pentru campania electorală privind alegerile parlamentare (șase capsatoare, 150.000 de capse, 2/3 km de cordelină de 6 și alte materiale, toate pentru lipirea a 20.000 de afișe și alte materiale electorale) în cuantum total de 8.973,34 lei. În perioada 2008 – 2012, punctual în legătură cu campaniile electorale din 2008 și 2012, inculpatul C. a primit foloase electorale necuvenite în cuantum total de 100.000 euro (câte 50.000 de euro pe campanie) de la inculpatul A.. În schimbul acestor foloase necuvenite i-a promis inculpatului A. că va interveni pentru a determina diferiți funcționari publici – din cadrul societăților și companiilor naționale cu capital de stat, ministere, autorități publice centrale și locale – să îndeplinească și să urgenteze realizarea unor acte ce intrau în atribuțiile de serviciu ale acestora pentru ca firmele controlate de inculpatul A. (cu interese în domenii de activitate diversă – energie, transport fier vechi ș.a.) să obțină contracte sau alt tip de facilități comerciale.

Cu privire la activitatea infracțională a inculpatului A. s-a reținut, corelativ, că, în perioada 2010 – 2015, a dat inculpatului C., aflat în exercitarea funcției de senator în Parlamentul României (2010 – 2013) și, ulterior, judecător la Curtea Constituțională (2013 – 2015), foloase necuvenite, respectiv: în perioada 2010 – 2015, folosința gratuită, service-ul și asigurarea pentru autoturismul marca BMW Serie 5, cu numărul de înmatriculare (înmatriculat succesiv pe S.C. F. S.R.L., S.C. G. S.R.L., S.C. H. S.R.L. și S.C. I. S.R.L. – firme controlate de A.), în echivalent de 56.070 euro, folosința gratuită a postului telefonic cu numărul, înregistrat pe S.C. J. S.R.L., în cuantum de 24.648,11 lei; la data de 02.11.2011, suma de 1.200 lei (echivalentul a două articole de îmbrăcăminte pentru soția acestuia) și în luna octombrie 2012, materiale electorale pentru campania electorală privind alegerile parlamentare: șase capsatoare, 150.000 de capse, 2/3 km de cordelină de 6 și alte materiale, toate pentru lipirea a 20.000 de afișe și alte materiale electorale, în cuantum total de 8.973,34 lei. În perioada 2008 – 2012, în legătură cu campaniile electorale din 2008 și 2012, inculpatul A. a remis inculpatului C. foloase electorale necuvenite în cuantum total de 100.000 euro (câte

50.000 de euro pe campanie). În schimbul acestor foloase necuvenite, inculpatul A. a primit promisiunea de la inculpatului C. că va interveni în favoarea sa pentru a obține contracte sau alt tip de facilități comerciale, determinând în acest sens diferiți funcționari publici.

Instanța de fond a dispus, în baza art.396 alin.5 rap. la art.16 alin. (1) lit. b) teza I Cod procedură penală, achitarea inculpatului C., pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 35 Cod penal și art. 5 Cod penal (pe relația cu A.); și a inculpatului A., pentru săvârșirea infracțiunii de cumpărare de influență, prevăzută de art. 292 alin. 1 Cod penal rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, reținându-se că fapta nu este prevăzută de legea penală.

În considerente instanța de fond a arătat, *fără a antama aspectele de legalitate a mijloacelor de probă asupra cărora a apreciat deja judecătorul de cameră preliminară și pentru respectarea dreptului inculpaților și a părților la un proces echitabil pentru argumentele expuse pe larg în încheierea din 31 martie 2016, că a analizat valoarea probatorie a tuturor mijloacelor probatorii administrate în cursul urmăririi penale și judecății, evaluând în ce măsură se coroborează cu alte elemente probatorii și relevanța în susținerea acuzațiilor* (f 18 considerente).

În calea de atac a apelului cei doi inculpați au invocat și valorificat dreptul la tăcere, astfel că nu au reluat ori explicitat conținutul ori semnificațiile celor relatate și consemnate în procesele-verbale transcrise a comunicațiilor interceptate (încheierea din 25 februarie 2019). Pozițiile acestora de recunoaștere a primirii, respectiv și remiterii bunurilor trebuie plasate în contextul caracterului indubitabil ori complet al probelor pe acest aspect. Circumstanțele ce au fost negate, respectiv caracterul de folos necuvenit și promisiunea intervenției vor face obiectul evaluării în continuare.

Caracterul de folos necuvenit

Inculpații s-au aflat într-o relație de prietenie și ulterior de cumetrie, încă din perioada 2004-2006, consolidată în timp, inculpatul C. fiind angajat al societății E1. SRL ce a aparținut membrilor familiei lui A., pe funcția de consilier, în perioada 2006-2008. În această perioadă, inculpatul C. a beneficiat din partea societății de folosința a unui autoturism marca BMW Seria 5 și a unui post telefonic, bunuri pe care le-a folosit și după ce a obținut mandatul de senator în anul 2008, cărora li se adaugă unele cadouri ori *sprijinul financiar electoral*, aspecte confirmate, atât de inculpatul C., cât și de inculpatul A. în declarațiile date, chestiuni reținute și de instanța de fond.

Apărările formulate au vizat caracterul ocazional al **folosirii autoturismului**, la sfârșit de săptămână, în condițiile în care inculpatul în calitate de demnitar, beneficia de autoturism alocat. Amintim că autoturismul a fost folosit, chiar și ocazional, o perioadă îndelungată, a fost percheziționat fiind parcat în garajul Senatului României. Inculpatul C. a declarat în cadrul audierii sale din cursul cercetării judecătorești în fond că: *autoturismul marca MBW seria 5 cu nr. de înmatriculare B 20 WEV l-am folosit ocazional pentru deplasări în locuri mai greu accesibile fiind un 4X4, la fel cum și eu la rândul meu împrumutam autoturismul proprietate personală prietenilor mei, printre care și lui A.* (declarații din 23

septembrie 2016, p. 3). *Nu cunosc faptul că atât autoturismul pe care l-am folosit ocazional marca BMW, cât și telefonul mobil cu numărul menționat ar fi fost trecute succesiv, respectiv înmatriculate pe mai multe societăți comerciale.*

Acestor probatorii li se adaugă procesele verbale ori înscrisurile strânse în faza de urmărire penală:

-filajul autorizat ce a relevat prezența autoturismului în orașe, în preajma unor magazine, hoteluri ori restaurante, însă a fost observat rulând și către un imobil situat pe un drum neasfaltat. Planșele foto efectuate cu ocazia activităților de supraveghere autorizate de către un judecător de drepturi și libertăți de la ÎCCJ, fac dovada utilizării autoturismului de către C. (f. 317 și urm., f. 321 și urm., vol. 6, d.u.p.). Astfel, e.g., inculpatul a folosit autoturismul în datele de 10.11.2011 (joi), 6 și 14.10.2011 (joi, vineri);

-procesul-verbal privind consemnarea activității de percheziție a vehiculului marca BMW, cu nr., aflat în garajul Senatului României, efectuată la data 22.01.2015 potrivit căruia utoturismul marca BMW a fost identificat la data de 22 ianuarie 2015 (o zi de joi), cu ocazia efectuării percheziției, în garajul Senatului României (f. 49-51, vol.5 d.u.p.);

-procesul-verbal din data de 13.01.2015 cu privire la tarifele de închiriere a unui autoturism similar în raport de care s-a apreciat că pentru cele 1.446 de zile de folosință costul de închiriere ar fi fost de 56.070 euro;

În legătură cu împrejurările în care inculpatul C. a folosit telefonul cu nr..... înregistrat pe firma SC J. controlată de A., apărările susținute personal în declarațiile date de inculpați au vizat faptul că C. l-ar fi rugat pe A. să-i permită să păstreze **numărul telefonic**, întrucât a promis alegătorilor că va putea fi contactat și după investirea ca senator, iar numărul l-ar fi menționat pe verso-ul cărților de vizită, solicitare acceptată de inculpatul A. în condițiile în care i se achita contravaloarea facturilor pentru telefon. Inculpatul A. a arătat că postul telefonic cu numărul, *i-a aparținut numitului C. încă din perioada când era prefect al județului Gorj, fiind preluat ulterior pe una dintre societățile sale, că atunci când facturile de plată erau mari inculpatul C. îi achita contravaloarea acestora* (declarații din 6 mai 2016, p. 4). Inculpatul C. a declarat în cursul judecății în fond că: *i-am solicitat lui A. să păstrez acel număr de telefon întrucât dacă s-ar fi schimbat titularul abonamentului nu mai puteam păstra numărul respectiv și nu doream să îmi încalc promisiunea făcută alegătorilor* (declarații din 23 septembrie 2016, p. 2).

Păstrarea numărului alocat putea fi utilă din punctul de vedere al inculpatului C.. Totuși, deși exista posibilitatea facilă a portării sau preluării numărului telefonic, cum de altfel părțile mai operaseră în trecut, conform propriilor susțineri, și era necesară asigurarea unor condiții de transparență, specifice funcțiilor de demnitate publică, în ceea ce privește obligațiile de plată, inculpatul C. a lăsat abonamentul și plata în sarcina altei persoane, fie și înrudită, dar cu patrimoniu complet diferit, A., pentru o perioadă lungă de timp, în care valoarea abonamentului/serviciului cumulată a devenit importantă.

Prin procesul-verbal din 9 februarie 2015 s-a determinat beneficiul financiar în favoarea inculpatului prin însumarea celor 61 de facturi emise pentru postul telefonic utilizat de inculpatul C. și înregistrat pe SC J. S.R.L.

În ceea ce privește **materialele electorale** pentru campania electorală din

anul 2012, părțile au afirmat remiterea și primirea acestora, dar și achitarea contravalorii. În actul intitulat denunț, inculpatul A. arăta că l-a *sprrijinit financiar pe C.*, atât în campania din 2008, cât și în 2012, cu sume de aproximativ 50000 euro, pentru fiecare campanie (f. 28, vol. 2 dup). În declarațiile ulterioare a afirmat că materialele electorale, evaluate la cca 8700 lei, i-ar fi fost achitate, fiindu-i remisă suma de 10.000 lei de către C. (cca. 2500 euro, curs 4,45). Chiar și în această ultimă ipoteză beneficiul financiar obținut de inculpatul C. rămâne important.

Se constată exprimarea unor poziții similare de către inculpați, declarațiile acestora fiind concordante în privința primirii foloaselor, în condițiile dovedirii ori găsirii bunurilor în folosința ori posesia inculpatului C.. Această primire a foloaselor nu are altă justificare sau explicație în apărările inculpaților decât relațiile apropiate, de cumetrie sau prietenie.

Conținutul proceselor verbale de transcriere a interceptărilor autorizate ale comunicațiilor (convorbiri telefonice ori transmițeri de tip sms), demonstrează existența unei legături de inter-determinare, caracterizată de un anumit nivel de formalism, menținut și indubitabil. Chiar și în condițiile unei legături de rudenie sau cumetrie ori similare concluzia conivenței ilicite nu este negată. Conținutul dialogurilor, fără a fi direct ori tranșant pe problematica urmărită, constituie un început de dovadă ce se completează cu ansamblul datelor furnizate de alte mijloace de probă. Astfel, se vor reține următoarele convorbiri telefonice relevante pe aspectul caracterului necuvenit al folosului, mai exact referitoare la folosirea **autoturismul** cu titlu gratuit de către traficantul de influență, cheltuielile aparținând cumpărătorului de influență:

- discuția purtată în 24.10.2010, ora 10:34:10, (vol.6, f.57, dup): „(...)

A.: Aaa, e foarte bine. Păi dacă vă apucați să plecați înainte să ajung eu le îl trimit pe la dumneavoastră

C.: Când îmi aduce ăla 12-unu

A.: Mașina, sigur

C.: Mașina, îi zic lu ... alea

A.: Cel mai bine așa, auziți domnu prefect ați plecat cu altă mașină la Telej, nu ?

C.: Da

A.: ăăă ...ce fac cu Ș4. ăsta de la Deva, îl trimit la Tg. Jiu ?

C.: Nu știu A., dar hai să treacă săptămâna asta să vedem și cum să...

- discuția din 26.01.2011, ora 13:19:54 (vol.6, f.62-63):

„(...)A. : Bine, domnul prefect.

C. : Vezi că aia e gata. Sunară ăia și ziseră ca, întrebară pe ce nume să facă...

A. : Mașina! Păi, pe firmă, sigur. Lăsați că iau eu legătura cu... Da. (...)

- convorbirea din data de 03.11.2012, la ora 16:35:29: (...)

A.: Ați mers cu mașina aia, a dumneavoastră, vreun pic?

C.: Cu BMW-u?

A.: Da.

C.: Da, merge foarte bine, foarte bine. Adică merge...

A.: Păi stați un pic că am, i-am, v-am pus și cauciucurile, de la aveți acolo, la om, de iarnă. Ați văzut?

C.: A, sunt alea de iarnă, puse?

A.: Da.

C.: A, păi numai bine atunci.

A.: ...(neinteligibil), eu vi le-am schimbat. V-am pus tot la punct. Cum! Nu mai e nimic de făcut, la ea.

C.: Bravo!

A.: E luată de la un cap, la altu.

C.: Nu, mergea, adică merge foarte bine. Foarte bine merge.

A.: Păi știu domnu prefect! Cum! E lux făcută.

C.: Aha. Bine coane, ce să ...

În data de 02.04.2013, la ora 13:58:34, A. discută cu utilizatorul postului telefonic cu numărul:

INTERLOCUTOR: Alo!

A.: Iar nu răspunzi, bă?

INTERLOCUTOR: Ei nu răspunsei, răspunsei, da se închise.

A.: Făcuși la BMW, programarea, la mașina lu' C.?

INTERLOCUTOR: Păi am făcut tot la băieții ăia pentru lichidu' de frână și pentru ălea.

A.: Gata. Hai c-o trimit acolo. Hai!

INTERLOCUTOR: Am, vorbit și cu acesta, am vorbit și cu șoferu'.

A.: Da, bine.

În opinie separată se consideră relevantă pe aspectul caracterului necuvenit al folosului și convorbirea telefonică referitoare la furnizarea și lipirea **afișelor electorale**, în favoarea traficantului de influență, convorbirea din data de 03.11.2012, la ora 16:35:29: (...)

C.: Vin un pic mai devreme, că pe 8 să și plec. Noaptea avem treabă la 12 noaptea, că huhurezii, începe campania...

A.: Da.

C.: Și trebuie să punem un afiș, un acesta, un acesta.

A.: Am înțeles.

C.: Aha.

A.: Deci nu veniți mai devreme pe 7 dimineața sau 6 seara?

C.: Pe 7 vin cam pe la 2 așa.

A.: Aha. Bine domnu' Prefect! [...]"

Prin încheierea din 25 februarie 2019, cu relevanță asupra infracțiunilor de trafic de influență și cumpărare de influență (pct. 1 și 2 din rechizitoriu), instanța de control judiciar a dispus reaudierea martorilor Ș1. și S1. - în legătură cu activitatea societăților controlate de inculpatul A. și cu privire la relațiile dintre inculpații A. și C..

Martorul **Ș1.**, audiat în ședința publică din data de 22 aprilie 2019, a arătat, evaluând relația dintre cei doi participanți: *vedeam această relație ca și o relație familială. Întâlnirile erau destul de dese, în sensul că poate o dată pe săptămână sau la două săptămâni, Nu pot preciza exact pentru că nici eu nu eram prezent tot timpul la serviciu, dar o vedeam ca o relație familială.* În legătură cu maniera în care a fost folosit autoturismul BMW de către domnul C., martorul a arătat: *acest autoturism era al firmei, era folosit în general de aproximativ toți angajații firmei, mă refer la cei care lucrau la birou. De câteva ori, ce să spun exact, de 2,3 ori pe lună, îl mai împrumuta și domnul C. dat fiind faptul că multe din mașinile firmei le*

mai parcam la Hotelul B2. în parcare deoarece pe stradă la firmă la noi ni se furau oglinzile, ceea ce s-a întâmplat de foarte multe ori. (...) Întreținerea acestui autoturism era suportată de către firmă, I.s (nu știu înainte pe ce firmă a fost înmatriculată, nu-mi amintesc). Despre combustibil nu pot să vă spun exact dacă alimenta domnul C. sau probabil era deja alimentat de la firmă. Aceasta nu puteam să țin cont pentru că nu eram singurul care circulam cu acest autoturism. (...) Părerea mea personală este că îl folosea tocmai datorită relației familiale ce exista între cei doi. (...) acest autoturism nu era folosit numai de C., era folosit și în cadrul firmei foarte des, inclusiv de mine, de domnul A., de copiii domnului A.. (...)

Martorul S1., audiat în ședința publică din data de 22 aprilie 2019, a arătat, evaluând relația dintre cei doi participanți, C. și A.: inițial, a fost o relație de amiciție între două persoane care veneau din același oraș, Tg Jiu, și care ajunseseră să lucreze în București. Știu că nici unul nici celălalt nu aveau familiile în București și mergeau să-și vadă familiile la sfârșit de săptămână. Se întâlneau în cursul săptămânii destul de des, luând masa împreună. După un timp știu că au devenit prieteni, ba chiar s-au și înrudit, domnul C. cununând unul din fiii lui A., relația dintre ei continuând la fel printr-o relație de prietenie, desigur fiind și rude. În legătură cu maniera în care a fost folosit autoturismul BMW și telefonul mobil de către domnul C., martorul a arătat că menține cele relatate în declarațiile anterioare (referitoare la plata telefonului mobil, a materialelor de construcții și la maniera în care a fost folosit autoturismul BMW de către domnul C.). (...) Despre factura aferentă telefonului mobil, atâta timp cât domnul C. a fost angajat la firma E1., al cărei administrator eram, era achitată de firma respectivă ca pentru toți cei 4,5 salariați. De asemenea, cheltuielile aferente automobilului, care era înregistrat pe firma E1., erau achitate de firmă, respectiv cheltuielile de întreținere și combustibilul pentru utilizările în interesul firmei. (...)

C. a folosit autoturismul BMW începând cu anul 2006, cât timp era angajat la firma E1. și această firmă a achiziționat autoturismul. După anul 2007, cred, autoturismul a fost vândut și nu mai știu regimul de utilizare.

(...) știu din ceea ce mi-a relatat A., că s-a implicat în campaniile electorale, dar strict la inițiativa sa personală a lui A. pentru că imi povestea că domnul C. i-a și reproșat privind această implicare susținând că are suficientă notorietate în zonă și că nu avea nevoie de tipul acesta de implicare. (...)

Aceste probatorii sunt suficiente și utile dovedirii caracterului de folos necuvenit și valorii sale.

Promisiunea intervenției

Prin încheierea din 25 februarie 2019, cu relevanță asupra infracțiunilor de trafic de influență și cumpărare de influență (pct. 1 și 2 din rechizitoriu), instanța de control judiciar a dispus reaudierea martorilor T. și S. - în legătură cu intervențiile efectuate de inculpatul C. în favoarea inculpatului A., martorii neputând releva astfel de elemente.

Martorul T., audiat în ședința publică din data de 25 aprilie 2019, a arătat, referitor la intervențiile inculpatului C., că acesta nu ar fi intervenit niciodată pentru a facilita firmele inculpatului A.: De câte ori mă suna inculpatul C. îmi cerea doar să primesc persoane în audiență fără a indica problemele pe care

acestea le aveau. De regulă, problemele erau de natură socială, vizau exproprii etc. Din câte îmi amintesc, înainte de primirea în audiență a lui E., a existat o corespondență pe email, dar nu-mi amintesc detalii cu privire la conținutul acestuia. (...) Nu cred că în calitatea mea de director al S.N.L.O. am semnat vreun contract cu vreuna din firmele inculpatului A.

Martorul S., audiat în ședința publică din data de 25 aprilie 2019, referitor la relațiile cu inculpatul C., a arătat: *Atât eu, în calitate de director economic și director general al CE Turceni, cât și martorul T., în calitatea acestuia de director al S.N.L.O. eram interesați, eu să vând energie, iar T. să vândă cărbunele pe care-l producea, iar noi urma să-l folosim ca materie primă. Rezultatele CET Turceni se concretizau în cantitatea de energie pe care o vindeam la un preț cât mai bun.*

Pe inculpatul A. l-am cunoscut la un meci de fotbal disputat între echipele Rapid și Pandurii Tg Jiu. Din câte îmi amintesc pe inculpatul A. l-am întâlnit într-un context întâmplător și înainte de o ședință care s-a desfășurat la Ministerul Energiei și cred că și în Tg Jiu, la un meci de fotbal. La niciuna dintre întâlnirile pe care le-am avut cu A. acesta nu mi-a cerut ca societatea pe care eu o conduceam să facă afaceri cu firmele (n.n. sale)... Nici acum și nici atunci nu am știut denumirea vreunei firme a lui A., eu fiind reprezentantul unei societăți a statului al cărui produs finit, respectiv energia, era vândută la bursă.

Niciodată inculpatul C. nu mi-a cerut să intermediez vânzarea de energie vreunei persoane.

De fiecare dată, la întâlnirile oficiale pe care le aveam cu autoritățile locale din Dolj și Gorj, mă refer și la întâlnirile la care participa inculpatul C. în calitate de senator, atât eu cât și directorii celorlalte societăți (S.N.L.O., Complex Rovinari și Complex Energetic Craiova) îi informam cu privire la nivelul vânzărilor de energie prin raportare la bugetul aprobat la începutul fiecărui an. În baza acestor informații au fost promovate inițiative legislative, cum ar fi în domeniul minerit – energie.

Cu martorul T. eu am avut mai multe discuții cu privire la procesarea energiei. Nu-mi amintesc ca acesta să mă fi sunat și să-mi fi spus că trimite pe cineva la mine din partea inculpatului C..

Afirmația pe care am făcut-o la instanța de fond în sensul că „T. m-a contactat telefonic, mi-a spus că C. a trimis un domn la acesta și că dorea să cumpere energie, context în care T. la rândul său l-a trimis la mine” a fost urmare a faptului că la sediul DNA mi s-a pus o înregistrare pe care am ascultat-o. (...)

În ceea ce privește condiția promisiunii traficării influenței, nu este necesară exercitarea efectivă sau asumarea expresă pentru existența infracțiunii, ci prin conduita sau afirmațiile subiectului să rezulte angajamentul de a se prevala de influența sa. În aceste ultime limite se înscrie și promisiunea intervenției în cauză. Aceasta este asumată și uneori exercitată sau pusă în practică, e.g.:

- convorbirea telefonică purtată la data de 24.09.2010, ora 19:53:27 (vol.6, f.48-49): (...)

A. : Auziți, să nu mă uitați și pe mine dacă vă mai întâlniți cu omul ăla pentru Cu treaba aia.

C. : Măine îl și sun, dar eu cred că ...

A. : Nu, că am mai verificat eu și laaaa ... nici pe ordinea de zi n-a apărut nimic de genul... și nici la (neinteligibil).

C. : Cererea știi ... când au consiliul de administrație?

A. : Ei îl au acuma, miercuri.

C. : Păi vezi ...

A. : Da.

C. : Hai, vorbim mâine pe chestia asta. Deci ne-auzim, ne-auzim pe chestia asta, da? (...)

- convorbirea telefonică purtată la data de 09.10.2010, ora 17:17:05: „[...]

A.: Aha, păi dimineață eu vreau să vin cu ... neinteligibil dincolo dimineață

C.: Aha, tu unde ești ?

A.: Da, eu n-aș eu sunt la Pitești, da acuma vin spre Tg. Jiu

C.: Aha !

A.: Și aș vrea să vin dimineață cu el da nu la întâlnirea cu omul ăla, eu am altceva, să ne întâlnim cu domn primar, să mai vorbim

C.: Așa, șifoarte bine și care-i problema ?

A.: Și aș vrea să vă văd înainte de ... înainte, de ... de întâlnirea aia să vă vad cinci minute că am și eu ceva să vă spun

C.: Păi

A.: Mi-a dat T4. o temă

C.: Ori diseară, ori dacă nu mâine la 8.

A.: Mâine la 8 dimineață.

C.: Sau diseară când îți convine, pentru mine e același lucru A.: Nu, lăsați-o mâine dimineață că oricum dumneavoastră ajungeți la birou, la cât ajungeți ?

C.: Eu trebuie să plec la 8 și un sfert că poate vine omul ăla acolo, opt douăzeci, hai

A.: Păi da, omul ăla vine la nouă nu vine la opt

C.: Păi dacă vine la 8 jumate ?

A.: Aaa, și eu unde vreți să vă văd acasă ?

C.: Ori acasă ori la birou, unde vrei

A.: Vin la birou, care-i problema ? Ce, dacă mă găsește acolo nu pot să ies afară că.... am venit pe la dumneavoastră cu alte treburi ?!

- convorbirea telefonică purtată la data de 12.10.2010, ora 14:52:38 (vol.6, f.5): „(...)

A.: Să trăiți ! Ajunsei la o întâlnire da nu pot să vorbesc liniștit.

C.: A, aha, păi notează numărul ăla de telefon, vezi că e al lui T4. ăla, îl știi care T4.

A.: T4. ?

C.: T4. !

A.: Lăsați-l dracu domnu prefect, (...)

C.: Cică te va pune în legătură, mă rog eu nu i-am spus ...

A.: Lăsați-l dracului să-l ia că nu nici nu vreau să aud de el, nici să-i văd, nici de ... mi-a a intrat cu niște bani la Ministerul ăăă Transporturilor ca să-i dea la cineva și a fugit pe ușa alaltă, ăla e om? De la mine bani

C.: E clar

A.: A intrat pe ușă că urcă la tine îmi

C.: Nu mai îmi spune mă prostii d-astea

A.: Dă-l dracu de gunoi, ăsta, ăsta e un gunoi

C.: Bine! Ce-i facu ăla neinteligibil, trimis pe cineva acolo ? A.: Nu
C.: neinteligibil E bine, bine, măcar să îi neinteligibil.... A.: Lăsați-l să vă,
vă, vă caut eu după masă pe la ce oră ajungeți acasă ?
C.: Nu ... deci eu acuma mă duc la antena ... așa, după ai mă duc mă întâlnesc cu
ministru adjunct de la sănătate și neinteligibil Vezi că la 6 jumate frătică e
pe la El Greco dacă te interesează
A.: Cine, U4.?
C.: Și V4. zise că îmi dă și mie un telefon, dacă ai timp neinteligibil.... duc
acasă, în principiu, eu pe la 7 sunt acasă
A.: Păi vă sun pe la 6 jumate atunci
C.: Așa, spune ce făcuși de dimineață că eu mă văd cu omul ăla la 5 jumate
A.: Păi dacă vă vedeți e bine să știți dumneavoastră mai multe, că ... cu mine o tăie
scurt și gata de mi s-o tăiară picioarele acum
C.: Bine, hai că ...
A.: neinteligibil Dumneavoastră vă spune mai multe, cu mine însă: ba e grav
apucă-te și fa neinteligibil....
C.: Hai că vorbim când ne neinteligibil ”
- convorbirile telefonice purtate la data de 16.10.2010, ora 15:16:07 și
17.10.2010, ora 18:07:48 (vol.6, f.55, 56): „(...)”
A.: Vă întrebai, vă întâlneai cu băiatul ăla de la Văgiulești, cumva?
C.: Nu.
A.: Și ... neinteligibil?
C.: Nici el nu este.
A.: Nu e, nici unu'.
C.: Da' vorbii în schimb cu Târgu Jiu, ăăă ... luni, la 9 jumate, să fii acolo.
A.: Am înțeles, bine, dnul prefect.
C.: Da, dacă mai e ceva, ne auzim, ne vedem, eu
A.: Bine.
C.: Cât e ceasul ăăă...3, după 5, plec. (...)”
În cursul audierii sale de către instanța de fond, inculpatul A. a susținut că
nu își amintește la cine făcea referire atunci când a spus „vă întrebai, vă întâlneai
cu băiatul ăla de la Văgiulești , cumva?”, însă a atestat că discuția a purtat-o cu
inculpatul C. și o recunoaște. Referitor la dialogul purtat cu C. în care acesta îi
confirma că a vorbit la Tg Jiu și urma ca A. să fie acolo la 9:30, acesta din urmă a
precizat că se referea la un schimb de fotbaliști ai Clubului Jiul Petroșani, C. fiind
președintele de onoare la clubul Pandurii Tg Jiu.
„[...]C.: ăăă ... eu vroiam să-ți spun că mâine, S1., la 9 jumate, să fie la birou ...
A.: La 9 jumate, am vorbit cu el.
C.: Nu, la birou la mine.
A.: La dv.?
C.: Că vine omu' ...
A.: Omu' acolo, da.
C.: Da, care ...
A.: Neinteligibil...., plecați la Tg.Jiu?
C.: Nu, nu, da
A.: Aaaa.

C.: El e la... în palat, neinteligibil, și când iese la 9 jumătate de acolo, vine la birou la mine, se întâlnește cu el.

A.: La București

C.: Nu, la mă, la Tg.Jiu, ce ai?

A.: neinteligibil.

C.:

A.: Deci vine la dv., la birou.

C.: La birou la mine.

A.: neinteligibil... în București

C.: La birou la mine, la Tg.Jiu.

A.: Da, da, da.

C.: Și acolo ...

A.: E fata, acolo.

C.: Și e fata acolo, da.

A.: Gata, am înțeles, am înțeles, gata. [...]"

- Convorbirea din 24.10.2010, ora 14:17:38 (vol.6, f.58): „[...]

C.: De ce, unde ești ?

A.: Păi nu vă pe la Petroșani sunt, vin încolo. (...)

C.: Aaa, vrei să te aștept pe drum pe undeva ?

A.: Nu domnu prefect că eu mai am treburi prin Tg. Jiu, mă opresc pe la Pitești, vroiam să vă rog să nu mă uitați cu chestia aia, că l-aș trimite pe grasu mâine până acolo, că dacă vreți să sunați acu sau mâine dimineață

C.: Sun și eu dimineață că e

A.: E mai bine că e duminică, nu ?

C.: Bun și ce să facă, să se ducă până acolo ?

A.: Să se ducă până acolo că ce ce v-am spus eu e o propunere foarte normală, nu-i ceva înțelegeți ?

C.: Bine, da asta

A.: Dacă zice dacă zice că vine..... că vine în București luni-marți, înțelegeți.... o lăsați să o discutați dumneavoastră

C.: neinteligibil...

A.: Da dacă nu ... dacă nu să meargă grasu până acolo că nu-i nicio greutate

C.: Pentru grasu ?

A.: Da, păi nici pentru ălaltu'

C.: Nu e că decât fața, da tot când s-o putea să rezolve A.: Asta-i altă poveste

C.: Ce fel de neinteligibil..., aveți o hârtie în buzunar

A.: Aia-i altă poveste, când s-o putea

C.: neinteligibil...

A.: Da, deocamdată să fie așa, da aveți dreptate

C.: Stai cu o hârtie în buzunar

A.: Să mănânce câinele salam că țidula e la noi

C.: neinteligibil ...

A.: (râde) Nu ? Așa și cu W4. dacă mai vorbiți la 169

C.: Păi zisei să vorbesc cu ăla neinteligibil ... sau să-i dau un telefon mai târziu

A.: Aveți vreo doi, ziceați de vreo doi

C.: Da, da, da neinteligibil ... îl... îl sun, da mai pe la cinci încolo ca să o dormi și el acuma (...)"

În cursul audierii sale de către instanța de fond, inculpatul A. a susținut că *nu își amintește la ce se referea precizarea „cu W4. la 169”*.

- convorbirea din data de 03.11.2012, la ora 16:35:29:

„A.: Să trăiți domnu’ Prefect!

C.: Salut!

A.: Eu, dacă mai aveți treabă cu mine, într-o oră și-un pic trec prin Tg-Jiu. Dacă nu, mă duc la...(neinteligibil) și de acolo, la noapte, plec la Constanța. Am un pic de treabă, pe acolo.

C.: Nu, eu n-am...vorbi cu omu’ acesta, îți spun eu când e...mă rog. Se găsește o soluție da nu știu cât de repede. Adică nu mâine sau poimâine.

A.: Am înțeles...cu copilu’ ziceți.

C.: Deci cu copilu’, da. (...)

- convorbirile telefonice din datele de 09.12.2010, ora 12:11:28 și respectiv 02.01.2011, ora 17:24 (vol.6, f.61-62):

„A.: Da, domnul prefect.

C.: Ce faci?

A.: Sunt pe la Pitești cu-n pic de treabă.

C.: Păi și când ...vii pe la București?

A.: Da în două..., într-o jumate de oră am plecat de aici.

C.: Ah.

A.: Mi-am luat hârtiile și gata sunt.

C.: Îhî. Eu am două vești, un bună și una proastă, da.

A.: Adică proastă care e?

C.: Ăăăă, de la Rm.Vâlcea.

A.: De la Vâlcea?

C.: Da.

A.: Că nu merge, da?

C.: E proastă.

A.: Nu poate.

C.: Da, îți spun eu când ne vedem.

A.: Și bună?

C.: N-a înghețat Dunărea. Gata se rezolvă aia pe proiectul ăla pe Dunăre

A.: Da, da, da. Am înțeles. Foarte bine, înseamnă că-i cald.

C.: Păi, da, acolo e bine, hai.

A.: Bine.

C.: Eventual când vrei ne vedem că ăia au trecut pe.... e la București.

A.: Vă sun, vă sun cum intru în București. (...).”

În cursul audierii sale de către instanța de fond, inculpatul A. a susținut a purtat această convorbire cu C., însă nu a putut preciza la ce anume se referea vestea *rea* la care a făcut referire în discuție, însă vestea bună era că îi fuseseră eliberate documentele în legătura cu proiectul privind construcția unor hidrocentrale pe apă și, în acest context, a făcut referire și la împrejurarea că a „înghețat Dunărea”.

„[...]C.: Aha, ă, m-a sunat prietenul ăla al tău, de te-ai tot certat cu el. Că vrea să ne vedem neapărat. Ști ceva? Îmi zici da sau nu.

A.: Da, știu de care vorbești. Da, da când vrea să vă vedeți?

C.: Astă seară, mâine dimineată, oricând, neapărat.

A.: Nu, amânați. Spuneți că nu puteți 2 zile, 3 că a intervenit ceva.

C.: A, bine.

A.: Deci vă rog io frumos, dacă e cazul vin la București în noaptea asta.

C.: Păi ce să fie cazul? Ei, gata am reținut!

A.: Poftim?

C.: Am reținut, mă, văd io ce-i spun, că sunt deja ...

A.: Orice, dar nu, nu că știu io ce vrea și tre să știți și dumneavoastră ce vrea de la mine.

C.: De acord, de acord. A.: Că de la mine vrea
ce vrea. C.: A, hai bine.

A.: Mi-au... auziți!

C.: Da, zi.

.....

C.: Hai lasă că vorbim, am reținut, vorbim când e de vorbit.

A.: Bine.

C.: Bine, ia, hai.

A.: Bine, sănătate Doamne ajută!

C.: Ă, spune-mi următorul lucru.

A.: Da.

C.: Ai făcut copii după alea?

A.: Ce să fac?

C.: Copii legalizate după ăla?

A.: Da, păi trimite X4. când vreți dumneavoastră încolo.

C.: Pe unde e el acum?

A.: X4. e la Târgu Jiu.

C.: Na, păi ce rost are să le trimită? Da n-ai documentul acolo să-1 faci la Târgu Jiu?

A.: Fac, fac, fac la Târgu Jiu.

C.: Că eu și vroiam să i le dau ăluia mâine, da dacă nu sunt, știu io.

A.: Nu, nu, nu, lăsați-le. Când vă întoarceți la București?

C.: Asta nu mai știu, să văd și eu, oricum săptămâna asta sper să nu.

A.: Săptămâna viitoare.

C.: Aha.

A.: Bine, domnule prefect.

C.: Hai.

A.: Sau i le trimitem, că i le trimitem pe cineva.

C.: Deocamdată mâine dimineată trimite-le să le facă la un notar. (...)”

- convorbirea din de 10.03.2013, la ora 15:32:12:

A.: Da, domnu' Prefect!

C.: Ce faci? Salut!

A.: Mă duc pân' la Petroșani. Să trăiți!

C.: A! păi când așa, dă-i un telefon lu' Ș., că zic, că e bine, să vorbești de miercuri ce să facem.

A.: Cui să dau?

C.: Lu' Ș..

A.: A, să-i dau un telefon, când?... mâine dimineată?

C.: Păi când vrei. Eu știu când?

A.: Păi îi dau domnu' Prefect, îi dau... Dacă vreți îi dau în seara asta.

C.: Păi da ...și discuți alea două chestiuni. (...)

Aceste probatorii evidențiate, evaluate coroborat, sunt suficiente și utile dovedirii promisiunii intervenției pe lângă funcționari publici, în susținerea intereselor comerciale/financiare ale societăților controlate de inculpatul A., efectuate de către inculpatul C..

Inculpatul A. a negat în declarația sa, dată în cursul cercetării judecătorești în fond, orice intervenție în favoarea sa, iar inculpatul C. orice promisiune ori intervenție în acest sens. Totuși, procesele-verbale de transcriere a comunicațiilor, preluate anterior, contrazic o astfel de poziție, iar la întrebările relevante în legătură cu sensul ori condițiile dialogurilor interceptate, inculpații nu au furnizat explicații plauzibile. În continuare se vor evidenția susținerilor inculpaților:

Inculpatul A., în cadrul audierii, a susținut (...) *În legătură cu societatea J1. SRL, menționez că în anul 2010-2011 l-am cunoscut pe W1., director de logistică în cadrul acestei societăți, care mi-a spus că dorește să caute o documentație la Ministerul Culturii, însă părerea lui este că s-a pierdut. Am legat cu acesta o relație de prietenie, fiind impresionat de faptul că are 4 copii, 2 ai lui și 2 înfiați, și pentru a economisi timp și bani, i-am, propus să îi ridic eu actele de la diversele instituții din București pentru societatea J1. SRL. Cred că în acest sens mi-a trimis și o împuternicire prin mail sau scanată. Am ridicat pentru acesta mai multe documentații de la Ministerul transporturilor, CNADR, AFER, prezentându-mă eu sau angajații mei la secretariat doar cu un act de identitate, după cum am făcut și serviciu de depunere a unor documente pentru acesta, pe care mi le-a transmis prin posta, curieri sa fax.*

Pentru ca obișnuiam să servim masa împreună și cu nașul meu, W1. i-a povestit lui C. despre documentația de la Min. Culturii, după care l-a sunat și l-a rugat să îl ajute să o găsească. Ulterior, C. l-a sunat pe W1., i-a spus că documentația i-a fost refuzată și ca trebuie să o ridice, motiv pentru care, un angajat al societăților mele, dl V1., s-a deplasat la Min Culturii și a ridicat documentația refuzată. Am transmis prin Fan curier aceasta documentație lui W1..

Nu am desfășurat nicio activitate cu Sc J1. SRL și nici nu l-am condiționat pe W1. pentru obținerea vreunui contract cu ceva.

• *Pe G1. l-am cunoscut mai demult, în urma cu aprox. 7-10 ani și știam că îl cunoaște și C., motiv pentru care l-am rugat pe acesta din urmă să ia legătura cu el și să îmi faciliteze o întâlnire, scopul acestei întâlniri era faptul că un cetățean de etnie romă era internat la Spitalul CFR și avea neînțelegeri cu doctorul care îl trata, iar G1. îi cunoștea pe toți și putea interveni. La C. am apelat în mai multe rânduri, dar nu pentru probleme în ceea ce privește activitatea firmelor mele, ci pentru probleme de natură medicală, la solicitarea cetățenilor de etnie romă din zonă. (...)*

Pe S. l-am cunoscut în urma cu 4 ani în una din seri, la C. acasă în București, în timp ce jucam table. Am aflat că este director la Complexul energetic Turceni și l-am întrebat dacă are un excedent de 5 Megawatti de energie pentru ca aveam o solicitare, cred că pentru un prieten care avea o firmă

ce se ocupa de comercializarea energiei si ce se întâmplă cu excedentul de energie. Acesta mi-a comunicat prețul pentru un megawatt și nu am mai purtat altă discuție nici eu și nici C. cu S. pe acest subiect. Atunci a fost prima si ultima dată când m-am întâlnit cu S.. (...)

Pe Ș. îl cunosc de aprox. 10-15 ani, era director la SNLO si fiind un lider al cetățenilor de etnie romă din zonă, mă duceam la acesta pentru a rezolva diverse probleme medicale, sociale, de etnie. Știu că, la un moment dat, cetățenii romi din comunitate mi-au cerut sa ii ajut in legătură cu un rom internat la spitalul unde fiul lui Ș. era medic. Nu am avut nicio discuție cu Ș. în legătură cu activitățile comerciale desfășurate prin intermediul firmelor pe care le reprezentam (...).

Inculpatul C., în cadrul audierii, a susținut (...) Știu că A. avea mai multe societăți comerciale, nu pot preciza dacă era doar angajat sau acționar la aceste societăți și nu m-am implicat niciodată în activitatea acestora. (...) Cu A. am purtat mai multe discuții referitor la activitățile comerciale pe care acesta intenționa să le desfășoare sau poate chiar acesta le desfășura, dar erau discuții între prieteni și eu nu m-am implicat în activitățile sale comerciale. (...)

Pe D1., director al Complexului Energetic Rovinari, îl cunosc de mai mult timp, în virtutea relațiilor de serviciu și am avut o relație tensionată cu acesta, determinată de opoziția mea la privatizarea mineritului și energiei. Deși acesta declară că de fapt i-aș fi reproșat în anul 2008 că a refuzat aprobarea stingerii unei creanțe prin compensare, în care era implicată și o firmă aparținând lui A., susținerile acestuia sunt nereale, întrucât acest contract de compensare a fost refuzat în anul 2006 și, așa cum am arătat, disputele noastre au vizat alte aspecte.

Pe Ț. îl cunosc din anul 1990, în timp ce acesta era președinte al Uniunii Sindicatelor Miniere din zonă, iar în anul 2010 am purtat mai multe discuții cu acesta întrucât doream să înființăm o asociație de dezvoltare regională, ca alternativă la dezvoltarea zonei mono industriale din județul Gorj, proiect care însă nu a mai fost realizat. Acesta nu deținea vreo funcție în cadrul Complexului Energetic Rovinari, ulterior SC Complexul Energetic Oltenia SA, prin urmare nu puteam sa exercit nicio influenta asupra unei persoane care era doar președintele Uniunii Sindicatelor Miniere din zonă. (...)

Pe S., director al Complexului Energetic Turceni, îl cunosc de 10-12 ani, m-am întâlnit cu acesta de nenumărate ori, iar de 3 sau 4 ori cred ca m-am întâlnit și în mun. București, în perioada când eram senator, fie am servit o cafea, fie am luat masa împreună. La cele 3/4 întâlniri, care au avut loc în condițiile menționate, a fost prezent și A. alături de alte persoane, nu s-a discutat cu S. nimic in legătură cu activitățile comerciale desfășurate de A.. Nu am facilitat primirea lui A. de către S., iar dacă acest lucru s-a realizat, sigur nu s-a făcut prin intermediul meu. (...)

Pe T. îl cunosc de 15-20 ani, acesta era director la Societatea Națională a Lignitului Oltenia și cu acesta am avut mai mult întâlniri însă întâlnirile la care a participat si A. au avut loc doar in județul Gorj (acestea fiind prilejuite de meciuri de fotbal, diverse alte activități la care au participat și alte persoane).

Pe Ș. îl cunosc de peste 25 ani și acesta a deținut diverse funcții în cadrul Complexului Energetic Rovinari, am avut mai mule întâlniri, însă în cursul anului

2012 sau 2013, acesta mi-a solicitat numărul de telefon a lui A. pentru a se întâlni și a discuta anumite probleme personale (de sănătate). Din cate știu, cei doi s-au întâlnit, însă nu pot da alte detalii. De altfel, A. îl știa pe Ș. mult mai bine decât mine, însă acesta din urmă îi pierduse numărul de telefon.

Pe G1., președinte sau director la C.N.A.D.N.R, îl cunosc de peste 25 ani și m-am întâlnit cu acesta întâmplător în mun. București, după 20 de ani, și nu am intervenit niciodată la acesta pentru A. sau alte persoane.

În opinie separată se consideră neverosimile apărările ori susținerile formulate de inculpați referitoare la caracterul licit al folosului, date fiind multitudinea remiterilor, valoarea totală ridicată, timpul îndelungat al prestațiilor, obligațiile de transparență a veniturilor, specifice funcțiilor de demnitate publică exercitate de numitul C., indubitabil cunoscute și asumate de acesta odată cu numirea sa. Sporul patrimonial obținut de C. este caracterizat de constanță, consistență, periodicitate, asumare pe durată îndelungată, elemente ce îl scot în afara unor relații firești familiale ori amicale și îl transpun în sfera ilicitului. Ca urmare, concluzia, susținută de aspectele probatorii enumerate, este aceea că inculpatul C., în exercitarea mandatelor de senator și judecător la Curtea Constituțională, în perioada 2010- 2015, a primit de la A. mai multe bunuri, cu titlu de foloase necuvenite, în schimbul promisiunii traficării influenței pe lângă funcționari publici (din cadrul societăților ori companiilor naționale, ministere, autorități publice și locale) pentru promovarea intereselor comerciale ale societăților controlate de A..

În aceste condiții se impunea concluzia întrunirii elementelor constitutive ale infracțiunilor de corupție cercetate cu consecința angajării răspunderii penale în limitele celor enunțate în preambul.